Elena Vait

KELIAS PAS KRISTŲ

ELENA VAIT

KELIAS PAS KRISTŲ

Aštuntas pataisytas leidimas

Septintosios Dienos
Adventistų Bažnyčia
KAUNAS

Versta iš leidinio:
Ellen G. White
STEPS TO CHRIST
Pacific Press Publishing Association
Mountain View, California
Copyrith, 1956,
by the Ellen. G. White Publications

Iš anglų kalbos vertė *Rima Ščerbinskienė*

Iliustracijos *F. H. Revel*

Jeigu nenurodyta kitaip, Biblija cituojama pagal leidinį:
Biblija, arba Šventasis Raštas.
Senasis Testamentas. Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų vertė *Antanas Rubšys*.
Naujasis Testamentas. Iš graikų kalbos vertė *Česlovas Kavaliauskas*.
Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2005

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-9603-12-4

TURINYS

Mūsų nuoširdus linkėjimas –
kad beribė Dievo meilė,
Jo malonė ir gerumas
pripildytų Jūsų širdis ir
Jūsų namus amžinos laimės.

ĮŽANGA

Nedaug knygų, padedančių žmonijai dvasiškai pabusti, yra taip paplitusios, kaip „Kelias pas Kristų“. Ši knyga buvo išleista daugiau nei šimtą keturiasdešimčia kalbų. Ji įkvėpė šimtus tūkstančių žmonių visame pasaulyje, net atokiausiuose kampeliuose. Nuo pat pirmojo knygos pasirodymo 1892 metais leidėjai buvo priversti vėl ir vėl kartoti jos leidimą. Skaitančioji visuomenė buvo nepasotinama.

Šios knygos autorė Elena Vait (1827–1915) krikščionių visuomenei buvo žinoma kaip rašytoja ir Dievo Žodžio skelbėja, dirbusi dvasinį darbą trijuose žemynuose. Ji gimė Portlande, Meino valstijoje. Savo vaikystę rašytoja praleido šiaurės rytinėje JAV dalyje. Vėliau darbas ir kelionės atvedė ją į centrines ir vakarines valstijas. 1885–87 metais skelbėja gyveno ir dirbo pirmaujančiose Europos šalyse. Čia ji dažnai kalbėdavo didelėms auditorijoms ir be pertraukos rašė. Vėliau devynerius metus rašytoja praleido Australijoje ir Naujojoje Zelandijoje. Jos plunksnai priklauso keturiasdešimt penkios didelės ir mažesnės apimties knygos teologijos, švietimo, sveikatos, šeimyninio gyvenimo ir praktiškosios krikščionybės klausimais. Kai kurių jos knygų tiražas siekia milijoną. Iš jų labiausiai skaitoma ir paplitusi knyga – „Kelias pas Kristų“.

Pats knygos pavadinimas nusako jos turinį. Ji atskleidžia skaitytojams, kad Jėzus Kristus vienintelis gali patenkinti ieškančios sielos reikmes. Abejojantiems ir nežinantiems ji rodo kelią į ramybę ir gyvenimą su Dievu. Tuos, kurie ieško tiesos ir dieviškojo charakterio tobulumo, žingsnis po žingsnio ji veda krikščioniškojo gyvenimo keliu, kad jie galėtų patirti visišką atsidavimo Viešpačiui palaimą. Ji įrodo, kad nugalėti galima tik per išganingąją malonę, išlaikant geriausio žmonijos Draugo stiprybę savyje.

Vieną dieną, saulei nusileidus, Jokūbas atsigulė pamiegoti. Sapne *„žiūri, stovi laiptai ant žemės, o jų viršus siekia dangų, ir [...] Viešpats stovi prie jo [...]“ (Pradžios 28, 12–13).* Jam buvo atskleistas žemės ir dangaus ryšys. Tas, kuris stovėjo laiptų viršuje, tarė paguodos ir vilties žodžius. Mes nuoširdžiai linkime, kad šią dangiškąją viziją pamatytų visi, kurie skaitys šitą knygą.

Leidėjai

DIEVO MEILĖ ŽMOGUI

Ir gamta, ir dieviškasis apreiškimas [Šventasis Raštas] vienodai liudija Dievo meilę. Mūsų dangiškasis Tėvas yra gyvybės, išminties ir džiaugsmo šaltinis. Kokia graži ir puiki Jo sukurta gamta! Kaip nuostabiai ji tarnauja ne tik žmogaus, bet ir visų būtybių laimei. Saulės šviesa ir džiuginantis bei žemę gaivinantis lietus, kalvos, jūros ir slėniai – visa mums kalba apie Kūrėjo meilę. Tai Jis rūpinasi kasdienėmis savo kūrinių reikmėmis. *„Visų akys žvelgia į Tave su viltimi, ir Tu duodi jiems peno, kai reikia. Tu atveri savo ranką ir patenkini kiekvienos gyvos būtybės troškimą.“* *(Psalmė 145, 15–16)*

Dievas sukūrė žmogų šventą ir visiškai laimingą. Pasaulį Kūrėjas sukūrė be mažiausio sugedimo pėdsako ir prakeikimo šešėlio. Bet Dievo Įstatymo – meilės Įstatymo pažeidimas atnešė į pasaulį sielvartą ir mirtį. Tačiau net kančiose dėl atsiradusios nuodėmės atsiskleidžia Dievo meilė. Parašyta, kad Dievas prakeikė žemę dėl žmogaus *(žr. Pradžios 3, 17–18)*. *„Erškėčiai ir usnys“* – tai sunkumai ir išbandymai, paverčiantys žmogaus gyvenimą vien triūsu ir rūpesčiais. Bet jie buvo sukurti kaip būtina auklėjimo priemonė, prikelianti žmogų iš pražūties ir nuopuolio.

Vis dėlto puolęs pasaulis nėra pilnas vien sielvartų ir nelaimių. Pačioje gamtoje mes galime pastebėti vilties

ir paguodos ženklų. Usnys augina žiedus ir erškėčiai pasipuošia rožėmis. Kiekvienas besiskleidžiantis pumpurėlis, kiekvienas dygstančios žolės daigelis byloja, kad *„Dievas yra meilė"*. Paukščiai, suokiantys savo linksmas giesmes, įvairiaspalvės kvapnios gėlės, didingi medžiai, plačiai išskleidę žaliuojančias šakas – visa rodo švelnų tėvišką Dievo rūpinimąsi, kad Jo vaikai būtų laimingi.

Erškėčiai pasipuošia rožėmis

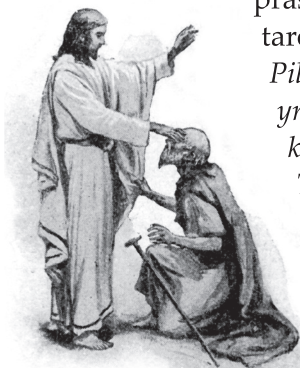
Dievo Žodis atskleidžia Dievo charakterį. Jis Pats skelbė savo beribę meilę ir užuojautą. Mozei meldžiantis: *„Prašyčiau parodyti man savo šlovę"*, Viešpats atsakė: *„Aš padarysiu, kad praeis prieš tavo akis visas Mano gerumas ir ištarsiu prieš tave vardą 'Viešpats'."* *(Išėjimo 33, 18–19)* Viešpats praeidamas pro Mozę, tarė: *„Viešpats, Viešpats, esu gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, lydintis gerumu lig tūkstantosios kartos, atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę."* *(Išėjimo 34, 6–7)* Taip atsiskleidžia Jo šlovė. Jis *„maloningas ir gailestingas"*, *„Jam malonu būti gailestingam."* *(Jonos 4, 2; Michėjo 7, 18)*

Ir spyglius uždengia žiedai

Viešpats kviečia mus prie savęs įvairiausiais ženklais žemėje ir danguje. Jis siekia parodyti mums save per gamtos kūrinius bei giliausius ir švelniausius jausmus, kokie tik

gali kilti žmonių širdyse. Bet visa tai yra tik silpnas Jo meilės atspindys. Priešas aptemdė žmonių protus, ir, nepaisydami daugelio įrodymų, jie ėmė žiūrėti į Dievą su baime ir įsivaizduoti Jį rūstų, neatlaidų. Žmonės įsivaizdavo Dievą esant griežtu teisėju, žiauriu ir reikliu skolintoju, esybe, kurios svarbiausias bruožas – griežtas teisingumas. Šėtonas pavaizdavo Kūrėją nepatiklų, stropiai ieškantį žmonių pražangų ir klaidų, kad galėtų juos apkaltinti. Jėzus tam ir atėjo į žemę, kad išsklaidytų tą niūrią tamsą ir parodytų pasauliui beribę Dievo meilę.

Dievo Sūnus nužengė iš dangaus parodyti mums, koks yra Tėvas. *„Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį atskleidė.“ (Jono 1, 18) „Ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir kam Sūnus panorės apreikšti.“ (Mato 11, 27)* Kai vienas iš mokinių paprašė: *„Viešpatie, parodyk Tėvą“*, Jėzus tarė: *„Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar Manęs nepažįsti! Kas yra matęs Mane, yra matęs Tėvą! Tad kaip tu gali sakyti: ‘Parodyk mums Tėvą’?“(Jono 14, 8–9)*

Akliesiems sugrąžina regėjimą

Jėzus taip nusakė savo tikslą žemėje: *„Viešpaties Dvasia ant Manęs, nes Jis patepė Mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliesiems –*

regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų." (Luko 4, 18) Jis keliavo, darydamas gera ir gydydamas šėtono apsėstuosius. Buvo kaimų, kuriuose nesigirdėjo ligonių dejonių, nes ten praėjo Gelbėtojas. Jo darbai liudijo Jo dieviškąjį patepimą. Kiekvienu savo poelgiu Jis rodė meilę, gailestingumą ir užuojautą. Visa širdimi Jis mylėjo ir gailėjosi žmonių. Jėzus priėmė žmogaus prigimtį, kad patirtų vargus. Net patys vargingiausi ir nuolankiausi nebijojo kreiptis į Jį. Prie Jo linko maži vaikeliai. Jie mėgo sėdėti Jam ant kelių ir žvelgti į Jo susimąsčiusį ir malonų veidą.

Jėzus neslėpė nė vieno tiesos žodžio, bet visada tardavo jį su meile. Bendraudamas su žmonėmis, Jis rodė didžiausią taktą, rūpestį ir dėmesį. Jis niekada nebuvo šiurkštus, niekada be reikalo neištarė griežto žodžio, niekada nesuteikė skausmo jautriai sielai. Jis nesmerkė žmonių silpnumo. Visada su meile sakė tiesą. Jis smerkė veidmainystę ir nedorumą, bet Jo balsas drebėdavo ir akys plūsdavo ašaromis, tariant teisingus priekaištų žodžius. Jis verkė dėl Jeruzalės – miesto, kurį mylėjo, tačiau kuris nepripažino Jo – Kelio, Tiesos ir Gyvenimo. Žydai atmetė savo Išgelbėtoją, bet Jis net tada nenustojo jų mylėti ir užjausti. Visą savo gyvenimą Jis aukojosi ir rūpinosi kitais. Kiekviena siela Jam buvo brangi. Dieviškoji

Jėzus verkė dėl mylimo miesto

didybė nekliudė Jam švelniai elgtis su kiekvienu Dievo šeimos nariu. Kristus matė, kad kiekvienas žmogus yra puolusi siela; ją Jis ir atėjo išgelbėti.

Toks Kristaus charakteris atsiskleidžia žemėje. Tai Jis, mūsų dangiškasis Tėvas, per Kristų išlieja dieviškąją užuojautą žmonijai. Jėzus, mylintis ir gailestingas Gelbėtojas, buvo Dievas, *„apreikštas kūne"* *(1 Timotiejui 3, 16)*.

Pažvelkite į Jį, kovojantį už Jus dykumoje

Jėzus gyveno, kentėjo ir mirė, kad mus atpirktų. Jis tapo *Skausmų Vyru*, kad mes galėtume džiaugtis amžinuoju gyvenimu. Dievas leido savo mylimam, pilnam malonės ir tiesos Sūnui nusileisti iš neapsakomos šlovės pasaulio į žemę, suteptą nuodėmės bei aptemdytą mirties ir prakeikimo. Jis leido, kad Kristus paliktų tėviškos meilės gelmes, nužengtų iš ten, kur Jį garbina angelai, ir kęstų gėdą, įžeidinėjimus, pažeminimą, neapykantą ir mirtį. *„Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti Jo žaizdomis."* *(Izaijo 53, 5)* Pažvelkite į Jį, kenčiantį dykumoje, Getsemanėje, ant kryžiaus! Nekaltasis Sūnus prisiėmė visą nuodėmės naštą. Jis, esantis viena su Tėvu, savo siela pajuto, kaip labai nuodėmė atitolina žmogų nuo Dievo. Todėl iš Jo lūpų išsiveržė sielvarto šauksmas: *„Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Mane apleidai?!"* *(Mato 27, 46)* Tai nuo-

dėmės našta, jos baisumas – bedugnė, skirianti žmogų nuo Dievo, perplėšė Dievo Sūnaus širdį.

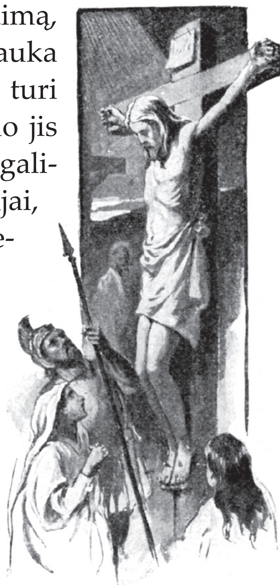
Ši didžioji auka buvo paaukota ne tam, kad įžiebtų meilę žmogui dangiškojo Tėvo širdyje ir pažadintų Jam norą išgelbėti žmones. Ne ir dar kartą ne! *„Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų.“ (Jono 3, 16)* Tėvas mus myli ne todėl, kad Kristus mus atpirko, bet Sūnus todėl mus atpirko, kad Tėvas mus myli. Kristus buvo Tarpininkas, per kurį Dievas galėjo išlieti savo meilę puolusiam pasauliui. *„Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį.“ (2 Korintiečiams 5, 19)* Dievas kentėjo kartu su Sūnumi Getsemanės sode, mirtis ant Golgotos kryžiaus ir beribės meilės pripildyta širdis – tai kaina, sumokėta už mūsų atpirkimą.

Jėzus pasakė: *„Tėvas myli Mane, nes Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau.“ (Jono 10, 17)* Tai yra: „Mano Tėvas taip myli jus, kad Jis dar labiau Mane pamilo už tai, kad atidaviau savo gyvybę, jus atpirkdamas. Užimdamas jūsų vietą, prisiimdamas jūsų nuodėmes ir prasižengimus bei atiduodamas gyvybę už jus, Aš tapau dar brangesnis savo Tėvui. Nes po Mano aukos Dievas gali būti teisingas ir nuteisinti kiekvieną tikintį į Jėzų nusidėjėlį.“

Tik Dievo Sūnus galėjo mus atpirkti, nes tik Tas, kuris yra viena su Tėvu, galėjo Jį parodyti pasauliui. Tik Sūnus pažinojo visas dieviškosios meilės gelmes ir galėjo tą meilę atskleisti pasauliui. Niekas kitas, tik didžioji Kristaus auka už puolusią žmoniją galėjo išreikšti beribę Tėvo meilę žmonėms.

„Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų." Jis atidavė Sūnų ne tik dėl to, kad Šis gyventų tarp žmonių, kentėtų už jų nuodėmes ir mirtų kaip auka už jas. Kristus turėjo patirti žmonijos dalią ir vargus. Tas, kuris buvo viena su Dievu, susijungė su žmonėmis neatskiriamai. Jėzus nesigėdi *„juos vadinti broliais"* *(Hebrajams 2, 11)*. Jis – Auka už mus, mūsų Užtarėjas, mūsų Brolis, per amžius esantis viena su savo atpirkta žmonija. Prieš Dievo sostą Jis stovi kaip Žmogaus Sūnus. Visa tai įvykdyta, kad žmogus galėtų pakilti iš pražūties bei nuodėmių, liudyti Dievo meilę ir džiaugtis šventu gyvenimu.

Kaina, sumokėta už mūsų atpirkimą, ir didžiulė mūsų dangiškojo Tėvo auka atiduodant Sūnų mirčiai už mus, turi priversti kiekvieną susimąstyti, kuo jis gali tapti per Kristų. Matydamas begalinę tėviškąją meilę žūstančiai žmonijai, apaštalas Jonas tapo kupinas pasigėrėjimo ir pagarbos. Nerasdamas žodžių šiai didžiajai meilei apsakyti, jis kreipiasi į pasaulį: *„Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame!"* *(1 Jono 3, 1)* Kaip didžiai vertinamas žmogus! Nusidėdami žmonės atiduoda savo gyvenimą šėtono valdžiai. Bet tikėdami Kristaus auka, Adomo sūnūs gali

Už mus auka ant kryžiaus

tapti Dievo vaikais. Priimdamas žmogiškąją prigimtį, Kristus išaukštino žmoniją. Tik susivieniję su Kristumi nusidėjėliai gali būti verti vadintis *Dievo vaikais*.

Su kuo palyginti tokią meilę? Mes – dangiškojo Karaliaus vaikai! Koks brangus pažadas! Tema giliausiems apmąstymams! Sau lygių neturinti meilė pasauliui, nusigręžusiam nuo Jo! Ta mintis nuramina sielą, o protas paklūsta Dievo valiai. Juo labiau mes tyrinėjame dieviškąjį charakterį Golgotos kryžiaus šviesoje, tuo aiškiau matome Dievo gailestingumą, švelnumą ir atlaidumą, susijungusius su teisingumu, ir tuo aiškiau pastebime beribės meilės ir užuojautos, didesnės už motinos gailestį suklydusiam sūnui, įrodymus.

NUSIDĖJĖLIUI REIKIA IŠGELBĖTOJO

Sukurdamas žmogų, Dievas apdovanojo jį tauriu charakteriu ir aiškiu protu. Tai buvo tobula būtybė ir gyveno darnoje su Dievu. Žmogaus mintys buvo tyros, tikslai šventi. Bet neklusnumas pakeitė jo minčių kryptį, o savanaudiškumas išstūmė meilę Dievui. Nuodėmė susilpnino žmogų, ir savo paties jėgomis jis nebegalėjo priešintis šėtonui. Jis tapo šėtono belaisvis ir būtų likęs juo amžiams, jei nebūtų įsiterpęs Dievas. Gundytojo tikslas buvo sugriauti dieviškąjį žmogaus sukūrimo planą, pripildyti žemę sielvarto bei vargų ir tuo apkaltinti Dievą.

Prieš nuopuolį žmogus džiaugėsi, jog bendrauja su Tuo, *„kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai"* *(Kolosiečiams 2, 3)*. Bet nusidėjęs jis pradėjo šalintis Kūrėjo. Tokia dabar yra dar neatsinaujinusio žmogaus širdis. Ji negali sugyventi su Dievu ir nesidžiaugia bendraudama su Juo. Nusidėjėlis negalėtų būti laimingas šalia Dievo. Jis vengtų šventų būtybių draugystės. Jis nejaustų džiaugsmo ir būsimajame pasaulyje, kur viešpatauja nesavanaudiška meilė. Ši meilė, kai kiekviena širdis plaka vienodai su Begalinės Meilės širdimi, nerastų atgarsio nusidėjėlio širdyje. Jo mintys, interesai

ir tikslai būtų svetimi Dangaus karalystės principams. Jis skambėtų disonansu su darnia dangiškąja melodija. Gyvenimas danguje jam būtų kančia. Jis nebegalėtų ilgiau slėptis nuo To, kuris yra šviesos ir džiaugsmo šaltinis. Tai ne Dievo užgaida neįsileisti nusidėjėlių į dangų. Jie patys yra netinkami šventam gyvenimui. Dievo šlovė būtų juos naikinanti ugnis. Jie sutiktų žūti, kad tik galėtų pasislėpti nuo savo Atpirkėjo.

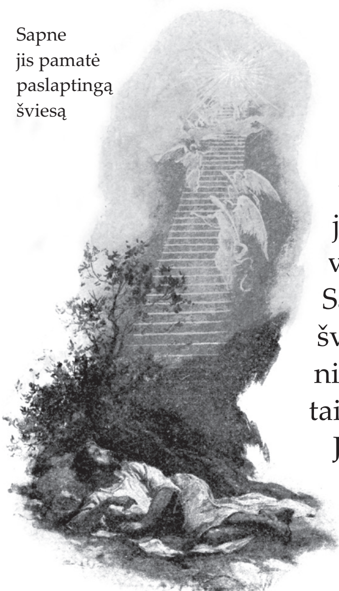
Mums patiems neįmanoma ištrūkti iš nuodėmės bedugnės. Mūsų širdys yra nuodėmingos ir jų patys negalime pakeisti. *„Kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus?“* (Jobo 14, 4) *„Kūno rūpesčiai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo Įstatymui ir net negali paklusti.“* (Romiečiams 8, 7) Išsilavinimas, kultūra, troškimai ir valios pastangos čia bejėgiai. Jie pakeičia žmogaus elgesį, bet negali pakeisti širdies. Turi būti vidinė jėga, gyvenimas iš Aukštybių, kad žmogus išsilaisvintų iš nuodėmių ir taptų šventas. Ši jėga yra Kristus. Tik Jo malonė gali atgaivinti sielą, atvesti ją pas Dievą. Išgelbėtojas pasakė: *„Jei kas neatgims iš aukštybės“*, t. y. neatsinaujins širdimi, nepakeis troškimų, tikslų ir siekių taip, kad jie vestų į naują gyvenimą, tas *„negalės regėti Die-*

Mums patiems neįmanoma ištrūkti iš nuodėmės bedugnės

vo karalystės“(Jono 3, 3). Labai klysta tie, kurie mano, kad užtenka žmogui ugdyti tik įgimtą gėrį. *„Juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“ „Nesistebėk, jog pasakiau: jums reikia atgimti iš aukštybės.“ (1 Korintiečiams 2, 14; Jono 3, 7)* Apie Kristų yra parašyta: *„Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.“ „Nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti.“ (Jono 1, 4; Apaštalų darbų 4, 12)*

Neužtenka matyti Viešpaties gailestingumą, dosnumą ir tėvišką rūpinimąsi mumis. Neužtenka suvokti, koks išmintingas ir teisingas yra Jo Įstatymas, pagrįstas amžinosios meilės principu. Apaštalas Paulius, visa tai supratęs, sakė: *„Pripažįstu, jog Įstatymas geras“*; *„Įstatymas šventas; įsakymas taip pat šventas ir teisingas, ir geras“*, bet vėliau susirūpinęs, su skausmo ir nevilties gaidele balse, papildė*: „O aš esu kūniškas, parduotas nuodėmės valdžion.“ (Romiečiams 7, 16. 12. 14)* Jis troško tyrumo ir teisumo, kurių pats negalėjo pasiekti. *„Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno!“*, – sušuko jis *(Romiečiams 7, 24)*. Toks šauksmas išsiveržia iš visų nuodėmės apsunkintų širdžių visais amžiais ir visame pasaulyje. Jiems tėra vienas atsakymas: *„Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jono 1, 29)*

Įvairiais būdais Dievo Dvasia siekia atskleisti šią tiesą sieloms, trokštančioms išsivaduoti iš kaltės naštos. Kai Jokūbas nusidėjo ir bėgo iš tėvo namų, jį slėgė kaltės suvokimas. Jį, vienišą tremtinį, atskirtą nuo visko, kas jam buvo šiame pasaulyje brangu, labiausiai

Sapne jis pamatė paslaptingą šviesą

kamavo mintis, kad nuodėmė jį atskyrė nuo Dievo ir Dangus jį apleido. Prislėgtas liūdesio, jis atsigulė pailsėti ant plikos žemės. Aplink jį buvo tik vienišos kalvos, o virš jų – žvaigždėtas dangus. Sapne jis pamatė paslaptingą šviesą: atrodė, kad iš to slėnio, kur jis ilsėjosi, platūs laiptai kilo iki pat dangaus vartų. Jais aukštyn – žemyn kilo ir leidosi Dievo angelai. O iš viršaus pasigirdo dieviškas paguodos ir vilties balsas. Taip Jokūbas sužinojo, kad jo sielai reikia Gelbėtojo. Su džiaugsmu ir dėkingumu jis matė kelią, kuriuo jis, nusidėjėlis, gali naujai bendrauti su Dievu. Paslaptingieji laiptai simbolizavo Kristų – vienintelį Tarpininką tarp Dievo ir žmogaus.

Tą patį palyginimą Kristus panaudojo, kalbėdamasis su Natanaeliu: *„Jūs matysite atsivėrusį dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus.“* *(Jono 1, 51)*

Nusidėjęs žmogus atitolino save nuo Dievo, ir ryšys tarp žemės ir dangaus buvo nutrauktas. Per tą bedugnę nebuvo liepto. Bet per Kristų žemė vėl yra sujungta su dangumi. Kristus nutiesė per bedugnę tiltą, kuriuo angelai galėjo bendrauti su žmonėmis ir jiems

tarnauti. Kristus sujungė nuodėmingą, silpną ir bejėgį žmogų su begalinės jėgos Šaltiniu.

Nusidėjėliui reikia Išgelbėtojo

Veltui žmonės svajoja apie dvasinį tobulumą, veltui jie stengiasi patobulinti žmoniją, jei atmeta vienintelį jiems duotą vilties ir pagalbos Šaltinį. *„Kiekvienas geras davinys ir tobula dovana“ (Jokūbo 1, 17)* yra iš Dievo. Vienintelis kelias pas Dievą – Kristus. Jis sako: *„Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane.“ (Jono 14, 6)*

Dievo meilė savo žemės vaikams stipresnė už mirtį. Atiduodamas savo Sūnų, Jis padovanojo mums visą Dangų. Išgelbėtojo gyvenimas, mirtis ir užtarimas, angelų ir Šventosios Dvasios darbas, nuolatinis dangaus būtybių domėjimasis žemiškuoju gyvenimu – visa tai tarnavo žmonijos atpirkimui.

Mąstykime apie tą didžiąją auką už mus! Pabandykime įvertinti dangiškąsias pastangas ir triūsą susigrąžinti prarastuosius į Tėvo namus. Pačios galingiausios dangaus jėgos buvo panaudotos mums išgelbėti. Didžiausi apdovanojimai teisiesiems, džiaugsmas danguje, gyvenimas su angelais, bendravimas su Dievu ir Jo Sūnumi, meilė jiems, neribotos mūsų tobulėjimo galimybės per visą amžinybę – argi visa tai neskatina atsiduoti Kūrėjui ir Atpirkėjui bei Jam tarnauti?

Dievo Žodžiu pareikštas nuosprendis nuodėmei ir neišvengiamas atpildas už ją, mūsų charakterio išsigimimas ir gresianti žūtis perspėja mus nepasukti šėtono keliu. Nejaugi mes liksime abejingi Dievo malonei? Ką daugiau Jis galėjo padaryti? Ieškokime teisingų tarpusavio santykių su Tuo, kuris mus myli. Pasinaudokime mums suteiktomis galimybėmis, kad taptume panašūs į Jį, bendrautume su angelais, sutartume ir būtume vieningi su Tėvu ir Sūnumi.

ATGAILA

Kokiu būdu žmogus gali būti teisus Dievo akivaizdoje? Kokiu būdu nusidėjėlis gali tapti teisus? Tik Kristus gali mus atvesti pas Dievą ir padaryti šventus. Tačiau kaip mums ateiti pas Kristų? Daugelis klausia to paties, ko ir žmonės per Sekmines, supratę savo nuodėmingumą: *„Ką mums daryti, broliai?“ (Apaštalų darbų 2, 37)* Pirmiausia Petras atsakė: *„Atsiverskite“*, o vėliau pridūrė: *„Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės.“ (Apaštalų darbų 3, 19)*

Atgailauti – tai gailėtis dėl nuodėmės ir stengtis jos nebekartoti. Kol mes nesuvoksime, kokia baisi yra nuodėmė, kol širdyje nenusigręšime nuo jos, tol mūsų gyvenime neįvyks tikrų permainų ir mes nuolat nusidėsime.

Daugelis nesupranta tikrosios atgailos esmės. Jie sielvartauja dėl padarytų nuodėmių, netgi bando pasitaisyti, bet tik tam, kad išvengtų atpildo už jas. Bet tai nėra atgaila pagal Bibliją. Žmonės labiau nerimauja dėl galimų nuodėmės pasekmių, o ne dėl pačios nuodėmės. Taip sielvartavo Ezavas, supratęs, kad

Taip sielvartavo Ezavas, supratęs, kad visam laikui prarado pirmagimystę

Prisipažinimas išsiveržė iš jo nusidėjusios sielos iš baimės dėl atpildo

visam laikui prarado pirmagimystę. Taip Balaamas, išsigandęs priešais jį stovinčio angelo su ugniniu kalaviju, pripažino savo kaltę tik todėl, kad išliktų gyvas. Iš tikrųjų jis neatgailavo dėl nuodėmės, nesibjaurėjo ja, nepakeitė savo tikslų. Judas Iskariotas, išdavęs savo Viešpatį, sušuko: *„Nusidėjau išduodamas nekaltą kraują.“* *(Mato 27, 4)* Prisipažinimas išsiveržė iš jo nusidėjusios sielos iš baimės dėl atpildo ir siaubo būti pasmerktam. Jis labai bijojo išdavystės pasekmių, bet širdyje nesielvartavo išdavęs nekaltą Dievo Sūnų ir išsigynęs Izraelio Šventojo. Kentėdamas Dievo bausmes, faraonas prisipažino klydęs, bet vos tik bausmės pasibaigdavo, jis vėl atvirai nepaklusdavo Dievui. Visi trys – Ezavas, Judas Iskariotas ir faraonas – bijojo atpildo už nuodėmes, bet nesisielojo dėl pačios nuodėmės.

Nusidėjėlio sąžinė pabunda tik tada, kai širdis atsiduoda Šventajai Dvasiai. Tik tada jis pradeda suvokti, koks gilus ir šventas yra Dievo Įstatymas – Jo valdymo danguje ir žemėje pagrindas. *„Šviesa, kuri ap-*

Balaamas pripažino savo kaltę tik todėl, kad išliktų gyvas

šviečia kiekvieną žmogų“ (Jono 1, 9), apšviečia slapčiausius sielos kampelius ir atidengia juose esantį blogį. Kaltės suvokimas užvaldo jo protą ir širdį. Nusidėjėlis mato Dievo teisumą ir pasibaisėja, kad, būdamas netyras ir kaltas, turės stoti prieš Tą, kuriam atviros žmonių širdys. Jis mato Dievo meilę, šventumo grožį ir tyrumo džiaugsmą. Jis trokšta apvalymo, pasikeitimo ir atnaujinto bendravimo su Dangumi.

Dievo šviesa apšviečia slapčiausius sielos kampelius

Dovydo malda po nuopuolio rodo tikrąjį sielojimąsi dėl nuodėmės. Jo atgaila buvo nuoširdi ir tikra. Jis nebandė sušvelninti savo kaltės ir meldėsi ne todėl, kad išvengtų bausmės. Jis matė, kokia sutepta yra jo siela, bjaurėjosi nuodėme ir meldė ne tik atleidimo, bet ir širdies apvalymo. Jis troško džiaugtis šventu gyvenimu ir bendrauti su Dievu, o jo siela šaukėsi Dievo:

„Laimingas, kuriam atleistas nusižengimas,
kuriam dovanota nuodėmė.
Laimingas žmogus, kurio Viešpats
nelaiko kaltu, kurio dvasioje nėra apgaulės.“

(Psalmė 32, 1–2)

„Pasigailėk manęs, Dieve, iš savo gerumo;
iš savo begalinio gailestingumo
sunaikink mano maištingus darbus.
Kaskart nuplauk mano kaltę,
apvalyk mane nuo mano nuodėmės!

Savo maištingus darbus aš gerai pažįstu,
ir mano nuodėmė man nuolat prieš akis.
Tau nusidėjau, tiktai Tau,
ir padariau, kas pikta Tavo akyse.
Tad esi teisus, kai mane kaltini,
ir teisingas, kai savo teisme mane pasmerki.
Aš gimęs su kalte,
ir mano motina mane pradėjo su nuodėme.
Tu trokšti tiesos ir nuoširdumo,
todėl mokyk mane išminties ligi širdies gelmių.
Apvalyk mane yzopu, ir būsiu švarus,
nuplauk mane, ir būsiu baltesnis už sniegą.
Leisk man išgirsti džiaugsmo ir linksmybės žinią,
ir kaulai, kuriuos išvarginai, tepradžiunga.
Nugręžk savo veidą nuo mano nuodėmių
ir panaikink visas mano kaltes.
Sukurk man tyrą širdį, Dieve,
ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.
Nevaryk manęs nuo savo Artumo,
nenuimk nuo manęs savo dvasios šventos.
Leisk man vėl džiaugtis Tavo išganymu,
tepalaiko mane nori dvasia.
Mokysiu nedorėlius Tavo kelių,
ir nusidėjėliai sugrįš pas Tave.
Išlaisvink mane iš kraujo kaltės, Dieve,
mano išganymo Dieve,
ir mano liežuvis mėgausis Tavo teisumu.“

(Psalmė 51, 3–16)

Taip atgailauti savo jėgomis visiškai neįmanoma. Tokia atgaila gali būti gauta tik iš Kristaus, įžengusio į dangų ir dovanojusio žmonėms amžinąjį gyvenimą.

Kaip tik čia daugelis ir klysta, o Kristus, net ir norėdamas, negali jiems padėti. Jie mano, kad negali ateiti pas Kristų, neišpažinę savo nuodėmių. Jie galvoja, jog atgaila ruošia kelią nuodėmių atleidimui. Tai tiesa. Norint gauti nuodėmių atleidimą, pirmiausia reikia atgailauti dėl jų. Nes tik besisielojančiai ir atgailaujančiai širdžiai reikia Gelbėtojo. Bet ar nusidėjėlis turi atgailauti prieš ateidamas pas Jėzų?

„Nuplauk mane, ir būsiu baltesnis už sniegą“

Biblija nemoko, kad nusidėjėlis pirmiau turi atlikti išpažintį, o tik po to atsiliepti į Kristaus kvietimą. *„Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“* *(Mato 11, 28)* Jėgų tikrajai atgailai suteikia tik Kristus. Apaštalas Petras taip aiškino, kreipdamasis į izraelitus: *„Dievas išaukštino Jį savo dešine kaip vadą ir išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atsivertimą ir nuodėmių atleidimą.“* *(Apaštalų darbų 5, 31)* Mes taip pat negalime atgailauti be sąmonę pažadinančios Kristaus Dvasios. Be Kristaus mums negali būti ir atleista.

Kristus skatina kiekvieną gerą poelgį. Tik Jis vienas gali įkvėpti mums pasibjaurėjimą nuodėme. Kiekvienas tiesos ir tyrumo troškimas, kiekvienas nuodėmingumo suvokimas įrodo, kad Jo Dvasia veikia mūsų širdyse.

Jėzus pasakė: *„O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs.“* *(Jono 12, 32)* Kristus turi būti apreiškiamas nusidėjėliui kaip Gelbėtojas, mirštantis už pasaulio nuodėmes. Žvelgdami į Dievo Avinėlį, nukryžiuotą ant Golgotos kryžiaus, mes pradedame suprasti atpirkimo paslaptį. Tuomet Dievo gerumas veda mus į atgailą. Mirdamas už nusidėjėlius, Kristus parodė beribę meilę. Jei tik nusidėjėlis suvokia šią meilę, ji suminkština jo širdį, pavergia protą ir skatina sielą atgailauti.

Beje, kartais žmonėms gėda dėl savo ydų, ir jie atsisako kai kurių blogų įpročių, dar nesupratę, kad juos kviečia Kristus. Bet visos jų pastangos pasitaisyti, visi nuoširdūs troškimai elgtis tinkamai yra ne kas kita, kaip Kristaus kvietimas. Jie nepastebi, kad Šventoji Dvasia pažadina jų sąžinę ir keičia gyvenimą. Matant Kristų, nukryžiuotą ant Golgotos kryžiaus už mūsų nuodėmes, Dievo įsakymai iškyla žmonių sąmonėje. Jie pamato, koks nedoras yra jų gyvenimas ir kaip giliai jų sielose įsišaknijusi nuodėmė. Jie pradeda suvokti Kristaus teisumą ir sušunka: „Kas yra nuodėmė, kad prireikė tokios didelės aukos išlaisvinti iš jos? Kiek reikėjo meilės, kančių ir pažeminimų, kad mes nežūtume, bet gautume amžinąjį gyvenimą?“

Pažinęs Išgelbėjimo planą, žmogus ateis į kryžiaus papėdę

Nusidėjėlis gali priešintis tai meilei ir Kristaus kvietimui, bet jei atsiduos, žengs pas Jėzų. Pažinęs

Išgelbėjimo planą, žmogus ateis į kryžiaus papėdę, atgailaudamas dėl nuodėmių, suteikusių kančias mylimajam Dievo Sūnui.

Ta pati dieviškoji jėga, egzistuojanti gamtoje, veikia žmonių širdis ir įkvepia juos trokšti tobulumo. Jokios žemiškos gėrybės negali numalšinti šio troškulio. Dievo Dvasia skatina juos ieškoti Kristaus malonės ir švento gyvenimo džiaugsmo. Tai gali duoti sielai ramybę ir atilsį. Įvairiomis priemonėmis ir nuolat Išgelbėtojas ragina žmones atsisakyti nuodėmingų, laimės nesuteikiančių malonumų, ir atkreipia jų dėmesį į palaimas, kurias jie gali turėti, susivieniję su Juo. Į visas sielas, kurios bergždžiai stengiasi atsigerti iš sugriautų šulinių, yra kreipiamasi: *„Kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens.“* (Apreiškimo 22, 17)

Ateik ir dovanai semkis gyvybės vandens

Jūs, kurie širdyje trokštate daugiau, negu gali duoti šis pasaulis, atpažįstate, kad tai yra Dievo balsas. Melskite Jį išmokyti jus atgailauti, prašykite parodyti jums tobulai tyrą Kristų su visa Jo beribe meile. Gelbėtojo gyvenime įsikūnijo dieviškojo Įstatymo principas – meilė Dievui ir žmogui. Jo siela gyveno nesavanaudiška meile ir dosnumu. Žvelgiant į Atpirkėją, Jo šviesa mus apšviečia, ir mes pamatome, kokios nuodėmingos yra mūsų širdys.

Kaip ir Nikodemas, mes galime suklysti, džiaugdamiesi, kad dorai gyvename ir kad mūsų charakteris ne toks jau blogas, jog turėtume, kaip kiti nusidėjėliai, nusižeminti prieš Dievą. Bet kai Kristaus šviesa apšviečia mūsų sielas, mes pamatome, kokie netyri esame, kiek daug turime egoizmo ir priešiškumo Dievui. Tada suprantame, kad mūsų teisūs darbai yra lyg suteršti skudurai, ir tik Kristaus kraujas gali mus apvalyti nuo nuodėmės purvo. Tik Jis vienas gali atnaujinti mūsų širdis pagal savo pavyzdį.

Pakanka tik vieno žvilgsnio į Kristaus tyrumą, tik vieno Dievo šlovės spindulėlio, prasiskverbiančio giliai į sielą, kad būtų apnuoginti mūsų išsigimusio būdo trūkumai ir skaudžiai juntama kiekviena ydelė. Nusidėjėliui atsiskleidžia jo norų tuštybė, širdies nedorumas ir lūpų netyrumas. Jis mato, kad savo darbais yra pamynęs Dievo Įstatymą, o Dievo Dvasios veikiamą jo liūdinčią širdį perveria skausmas. Matydamas tyrą, nesuteptą Kristaus charakterį, jis bjaurisi savimi.

Pranašas Danielius, pamatęs, kokia šlovė supa jam atsiųstą dangiškąjį pasiuntinį, buvo priblokštas. Jis suprato, koks silpnas ir netobulas yra jis pats. Apibūdindamas šį nuostabų susitikimą, Danielius sako: *„Aš netekau jėgų, mirtinai išblyškau ir buvau visiškai bejėgis.“* *(Danieliaus 10, 8)* Žmogus, patyręs

Tuomet pamatysime, kad mūsų teisūs darbai – lyg suteršti skudurai

tokius jausmus, neapkęs savo egoizmo ir bjaurėsis savimeile. Per Kristaus teisumą jis sieks apvalyti savo širdį, kad ji būtų darnoje su Dievu ir atitiktų Kristaus charakterį.

Apaštalas Paulius apie save pasakė, kad *„vykdęs Įstatymo reikalaujamą teisumą“* jis buvo nepeiktinas *(žr. Filipiečiams 3, 6)*. Bet, paveiktas dvasinės Įstatymo prasmės, matė esąs nusidėjėlis. Pagal Įstatymą, taikomą išoriniam gyvenimui, jis buvo teisus. Bet, pažvelgęs į šventuosius Įstatymo priesakus ir pamatęs save tokį, kokį jį matė Dievas, Paulius nusižemino ir išpažino savo kaltę. Apaštalas sako: *„Aš kadaise gyvenau be Įstatymo. Paskui, atėjus įsakymui, atgijo ir nuodėmė, o aš numiriau.“* *(Romiečiams 7, 9–10)* Kai jis suprato dvasinę Įstatymo prigimtį, nuodėmė iškilo prieš jį visu bjaurumu, ir jo savigarba išnyko.

Tiek Dievas, tiek žmogus skirtingai vertina nuodėmės mastą. Tačiau koks menkas beatrodytų žmonėms vienoks ar kitoks prasižengimas, Dievo akyse nėra mažos nuodėmės. Žmogus vertina šališkai ir netobulai. Dievas apie viską sprendžia taip, kaip yra iš tikrųjų. Girtuoklį žmonės paprastai niekina ir sako, kad jo nuodėmė užtvers jam kelią į dangų, bet išdidumas, egoizmas ir gobšumas dažnai lieka nepasmerkti. O kaip tik šios nuodėmės labiausiai įžeidžia Dievą. Jos nepriimtinos Jo geram charakteriui ir nesavanaudiškai meilei, viešpataujančiai visuose

nenupuolusiuose pasauliuose. Didžiausias nusidėjėlis gali jausti gėdą ir savo menkumą. Jis gali suprasti, kaip labai jam reikia Kristaus malonės. O išdidžiajam nieko nereikia. Todėl jis neįsileidžia širdin Kristaus ir praranda nesuskaičiuojamus palaiminimus, kuriuos Jis suteikia.

Nelaimingas muitininkas, kuris meldėsi: *„Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!“*, save laikė nedorėliu. Kiti į jį žiūrėjo taip pat. Bet jis jautė, ko jam reikia. Susigėdęs ir slegiamas kaltės, jis atėjo pas Dievą prašyti malonės. Muitininko širdis buvo atvira Dievo Dvasiai, per malonę išlaisvinančiai iš nuodėmės. O įsitikinusio savo teisumu fariziejaus pagyrūniška malda rodė, jog jis neįsileido Šventosios Dvasios savo širdin. Būdamas toli nuo Dievo, jis nesuprato savo nuodėmingumo, priešiško šventam tobulumui. Jam nieko nereikėjo, todėl jis nieko ir negavo.

„Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!“

Jeigu jūs matote savo nuodėmingumą, nelaukite, kol tapsite geresni. Kiek daug žmonių laiko save nevertais ateiti pas Kristų. Nejaugi jūs manote, kad galite pasitaisyti savo pačių pastangomis? *„Ar gali etiopas pakeisti savo odą, o leopardas – savo dėmes? Tad ar, įgudę blogai elgtis, galėtumėte daryti gera?“* (Jeremijo 13, 23) Tik Dievas gali jums padėti. Nelaukite stipresnių argumentų, geresnių galimybių ar didesnio pamaldumo.

Mes nieko negalime padaryti savo pačių jėgomis. Mes turime ateiti pas Kristų tokie, kokie esame.

Bet neklaidinkime savęs, manydami, jog didžiai mylįs ir gailestingas Dievas išgelbės mus net ir tada, jei atmesime Jo malonę. Tik Golgotos kryžiaus šviesoje galime matyti, kokia baisi yra nuodėmė. Kai žmogus tvirtina, kad Dievas per daug geras, kad atmestų žmogų, tepažvelgia į Golgotą. Kristus prisiėmė visą kaltę už mūsų neklusnumą ir kentėjo vietoj nusidėjėlių tik todėl, kad nebuvo kito būdo žmogui išgelbėti. Be Jėzaus aukos žmogui neįmanoma išsivaduoti iš griaunančios nuodėmės jėgos ir atnaujinti bendravimo su dangiškomis būtybėmis – neįmanoma vėl tapti dvasinio gyvenimo dalininkais. Kristaus meilė, kančios ir mirtis liudija, kokia pasibaisėtinai siaubinga yra nuodėmė, iš kurios išsivaduoti ir tikėtis amžinojo gyvenimo galima tik atsidavus Kristui.

Užkietėjęs nusidėjėlis kartais rodo į tuos, kurie vadina save krikščionimis, sakydamas: „Aš nesu blogesnis už juos. Jie neišsižada daugiau negu aš ir nėra už mane labiau išmintingesni ir tauresni. Jie, kaip ir aš, mėgsta malonumus ir pataikauja sau.“ Taip kitų klaidomis jie pateisina savo nerūpestingumą. Bet svetimos nuodėmės ir ydos negali pateisinti nė vieno, nes Viešpats davė mums ne klystančio žmogaus pavyzdį, o skaistųjį savo Sūnų. Mums reikia mokytis iš Jo ir Juo sekti. Tie, kurie skundžiasi neteisingu krikščionių gyvenimu, patys turėtų rodyti gerą pavyzdį. Jeigu žmonės taip gerai supranta, koks turėtų būti krikščionis,

tai jų nuodėmė yra dar didesnė. Jie žino, kas teisinga, o atsisako tai daryti.

Delsti pavojinga. Jau dabar išpažinkite savo nuodėmes ir ieškokite širdies tyrumo Kristuje. Tūkstančių tūkstančiai čia daro lemtingą klaidą. Aš neapsistosiu ties gyvenimo trumpumu ir nepastovumu. Bet yra baisus pavojus, kurį ne visi pakankamai supranta. Tai – delsimas paklusti Dievo Šventosios Dvasios balsui, pasirinkimas gyventi nuodėmėje. Kad ir kokia maža atrodytų nuodėmė, kiekvienas, pataikaujantis jai, rizikuoja žūti amžiams. Ko mes nenugalime, tas nugalės ir pražudys mus.

Adomas ir Ieva manė, kad suvalgyti vaisių yra toks nereikšmingas poelgis, jog negali užtraukti baisių pasekmių, apie kurias Dievas perspėjo. Tačiau šis iš pažiūros mažas nusižengimas iš tikrųjų buvo nekintančio šventojo Dievo Įstatymo peržengimas. Jis atskyrė žmogų nuo Dievo, atnešė į pasaulį sielvartus ir vargus, atvėrė vartus mirčiai. Amžius sekė amžių, o žemėje girdėjosi netylančios aimanos. Visi Dievo kūriniai dejavo ir kentėjo dėl žmogaus neklusnumo.

Pačiame danguje liko pasipriešinimo Dievui pėdsakai. Golgotos kryžius yra lyg paminklas stulbinančiai aukai už dieviškojo Įstatymo laužymą. Todėl nežiūrėkime į nuodėmę lengvabūdiškai.

Kiekvienas Dievo Įstatymo pažeidimas ir kiekvienas Kristaus malonės paniekinimas atsiliepia mums patiems: sukietina širdį, susilpnina valią, atbukina supratimą ir ne tik neskatina, bet mažina mūsų gebėjimą atsiduoti Šventajai Dievo Dvasiai.

Daugelis ramina save mintimi, kad galės pasukti iš blogo kelio, kai tik panorės. Jiems atrodo, kad jie gali nepaisyti maloningų Dievo kvietimų, vėl ir vėl juos girdėdami. Jie mano, kad paniekindami malonės Dvasią ir pereidami šėtono pusėn, ypatingo pavojaus metu galės pakeisti savo kelius. Bet tai nebus lengva. Nuodėmingas gyvenimas uždeda tokį antspaudą žmogaus charakteriui, jog vėliau tik nedaugelis trokšta tapti panašūs į Jėzų.

Net vienas blogas charakterio bruožas, net vienas širdyje nuolat puoselėjamas nuodėmingas noras galų gale paverčia niekais visą Evangelijos jėgą. Kiekvienas pataikavimas nuodėmei atitraukia sielą nuo Dievo. Išdidžiai netikintis žmogus, rodantis buką abejingumą dieviškajai tiesai, pjaus tai, ką pasėjo. Visoje Biblijoje nerasime rimtesnio perspėjimo dėl lengvabūdiško požiūrio į pikta, negu išmintingojo Saliamono žodžiai, kad nusidėjėlis *„bus pagautas savo nuodėmės pinklėmis“ (Patarlių 6, 2)*.

Kristus yra pasiruošęs mus išlaisvinti iš nuodėmės, bet nedaro to prieš mūsų valią. Ką Jis gali padaryti dėl mūsų, jei mes nuolat nusidedame, jei jau pati valia yra linkusi į blogį, jei nenorime priimti išgelbėjančios Dievo malonės ir išsivaduoti? Mes pražudome save, atkakliai atmesdami Jo meilę. *„Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena.“ (2 Korintiečiams 6, 2) „Jei šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių.“ (Hebrajams 3, 7–8)*

„Žmogus mato, kas akimis matoma, o Viešpats žiūri į širdį“ (1 Samuelio 16, 7), kurioje džiaugsmas persipynęs

su sielvartu, kurioje tiek daug tyrumo ir apgaulės, kuri nuolat keičiasi ir kažko ieško. Dievui žinomi mūsų ketinimai ir tikslai. Ženkite pas Jį, kad ir kokia ydinga būtų jūsų siela. Atverkite slapčiausius jos kampelius visa reginčioms akims, kaip Dovydas, kuris sušuko: *„Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį, išmėgink mane ir perprask mano mintis. Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu, ir vesk mane amžinuoju keliu.“* *(Psalmė 139, 23–24)*

Daugelis tenkinasi tik pamaldumo išvaizda, priimdami Dievą vien protu. Bet jų širdis lieka neapvalyta. Todėl melskitės kaip Dovydas: *„Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.“* *(Psalmė 51, 12)* Būkite sąžiningi sau. Būkite uolūs ir atkaklūs, lyg būtų sprendžiamas jūsų likimas. Šis klausimas turi būti išspręstas tarp jūsų sielos ir Dievo – išspręstas amžiams. Vien apgaulinga viltis nuves jus į pražūtį.

Tyrinėkite Dievo Žodį su malda. Šis Žodis per Dievo Įstatymą ir Kristaus gyvenimą atskleidžia didžiuosius šventumo principus, be kurių *„niekas neregės Viešpaties“* *(Hebrajamas 12, 14)*. Jis įtikina mus, kad esame nuodėmingi, ir aiškiai parodo išgelbėjimo kelią. Įsiklausykite į jį, nes tai Dievas kalba jūsų sielai.

Biblijoje Dievas kalba Jūsų sielai

Nepasiduokite nevilčiai, pamatę, kokie nuodėmingi ir netyri iš tikrųjų esate. Mums visiškai nereikia palenkti Dievo į savo pusę, nes *„Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį“* *(2 Korintiečiams 5, 19)*.

Savo švelnia meile Jis traukia savo paklydusių vaikų širdis. Nė vienas tėvas žemėje nėra toks kantrus savo klystantiems vaikams, koks yra Dievas žemės vaikams. Niekas negali švelniau už Jį elgtis su prasižengusiu ir paklydusiu. Visi Jo pažadai ir įspėjimai alsuoja neapsakoma meile.

Jei šėtonas jums teigia, kad jūs – didelis nusidėjėlis, pažvelkite į Atpirkėją ir Jo nuopelnus. Jo šviesa padės jums išpažinti savo nuodėmę ir atsakyti priešui, kad *„Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių“ (1 Timotiejui 1, 15)* ir jūs galite būti atpirkti Jo begaline meile. Kartą Jėzus papasakojo Simonui apie du skolininkus. Vienas jų buvo skolingas daug, o kitas – tik nedidelę pinigų sumą. Šeimininkas jiems abiem dovanojo. Kristus paklausė Simono, kuris skolininkas, jo nuomone, labiau mylės šeimininką. Simonas atsakė: *„Manau, jog tasai, kuriam daugiau dovanota.“ (Luko 7, 43)* Mes buvome dideli nusidėjėliai, bet Kristus mirė, kad mums būtų atleista. Jo auka pakankamai didelė, kad galėtų prašyti Tėvą mūsų išgelbėjimo. Tie, kuriems buvo atleista daugiau, stovės arčiausiai prie Jo sosto, šlovindami Viešpatį už Jo begalinę meilę ir didžiulę auką.

Juo aiškiau mes suprasime Dievo meilę, tuo geriau suvoksime nuodėmės pražūtingumą. Kai mes pamatysime begalinį Dievo atsidavimą mums ir pradėsime gilintis į didžiulę Kristaus auką, mūsų širdys prisipildys meilės ir atgailos.

IŠPAŽINTIS

„Kas slepia savo kaltes, tam nesiseks, o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta, tas susilauks gailestingumo.“ (Patarlių 28, 13) Dievo malonė yra duodama paprastomis, teisingomis ir apgalvotomis sąlygomis. Viešpats nenori, kad mes nusidėtume vien todėl, jog vėliau galėtų mums atleisti. Mums nereikia vargintis, ilgai keliaujant į „šventąsias vietas“ ir kankinti save, kad išpirktume nusižengimus ir įgytume Dievo palankumą. Bus pasigailėta kiekvieno, išsipažinusio ir atsisakiusio savo nuodėmių.

Mums nereikia vargintis, ilgai keliaujant

Apaštalas sako: *„Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą.“ (Jokūbo 5, 16)* Nuodėmes išpažinkite Dievui, nes tik Jis gali atleisti, bet savo prasižengimus pasisakykite vienas kitam. Jeigu jūs įžeidėte draugą ar kaimyną, tai privalote prisipažinti savo kaltę, o jų pareiga – jums atleisti. Po to jūs turite prašyti atleidimo Viešpatį, nes jūsų nuskriaustasis brolis yra Dievo nuosavybė ir, įžeidę jį, jūs nusidėjote Kūrėjui ir Atpirkėjui. Viską turi sužinoti vienintelis tikrasis Tarpininkas, mūsų Vyriausiasis Kunigas, kuris *„kaip ir mes, visaip gundytas, bet nenusidėjęs“* ir kuris *„ne toks*

vyriausiasis kunigas, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių“, ir kuris gali apvalyti mus nuo kiekvienos blogio dėmės *(žr. Hebrajams 4, 15)*.

Tie, kurie sieloje dar nenusižemino prieš Dievą ir neprisipažino nusikaltę, neišpildė svarbiausios sąlygos, kad Dievas juos priimtų. Jei dar tikrai neatgailavome, jei sieloje nenusižeminome ir susikrimtę neišpažinome nuodėmių, nepasmerkėme savo ydų, tai dar niekada nuoširdžiai neieškojome nuodėmių atleidimo. O jei neieškojome, tai niekada ir negavome dieviškosios ramybės. Nuodėmės mums neatleidžiamos tik todėl, jog nenorime širdyje vadovautis tiesos žodžiu. Mums yra duoti išsamūs nurodymai šia tema. Nesvarbu, ar viešai, ar slapčia išpažįstamos nuodėmės, bet nusidėjėlis tai turi daryti iš širdies. Prievarta čia neleistina. To negalime atlikti lengvabūdiškai ir nerūpestingai. Nėra prasmės atgailauti žmogui, kuris nesibjauri savo nuodėme. Tik iš širdies gelmių einanti išpažintis pasiekia neapsakomai gailestingą Dievą. Dovydas sakė: *„Šaukiasi teisieji pagalbos, Viešpats klausosi ir išgelbsti juos iš visų vargų.“* *(Psalmė 34, 18)*

...arba kankinti save

Tikroji išpažintis yra ypatinga, išpažįstamos yra konkrečios nuodėmės. Vienos jų gali būti atskleidžiamos tik Dievui, kiti prasižengimai prisipažįstami nukentėjusiems žmonėms, trečias reikia išpažinti viešai.

Tačiau kiekviena išpažintis turi būti tiksli ir atliekama visiškai suvokiant savo kaltę.

Samuelio laikais izraelitai atsimetė nuo Dievo ir kentėjo už nuodėmes. Jie prarado pasitikėjimą Viešpačiu, nebetikėjo Jo gebėjimu apginti savo reikalą, nebematė, jog Jis savo jėga ir išmintimi juos valdo. Jie nusigręžė nuo visatos Valdovo ir panoro būti valdomi taip, kaip buvo valdomos kaimyninės tautos. Bet, dar nesusitaikę su Dievu, jie prisipažino nusikaltę: *„Prie visų savo nuodėmių pridėjome dar ir tą nedorą dalyką: reikalavome karaliaus.“ (1 Samuelio 12, 19)* Šią jau suprastą nuodėmę jie ir turėjo išpažinti. Jų nedėkingumas slėgė jų sielas ir skyrė juos nuo Dievo.

Dievui nepriimtina išpažintis be nuoširdžios atgailos ir mėginimo pasitaisyti. Gyvenime turi įvykti ryžtinga permaina. Reikia atsižadėti visko, kas įžeidžia Dievą. Tokia turi būti tikroji atgaila. Mums yra aiškiai pasakyta, ką turime daryti: *„Nusiplaukite ir būkite švarūs! Pašalinkite savo darbų blogį Man iš akių, liaukitės darę pikta, mokykitės daryti gera. Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam, užstokite našlaitį, ginkite našlės bylą.“ (Izaijo 1, 16–17) „Jei nedorėlis sugrąžina užstatą, laikosi gyvenimo nuostatų, nedarydamas pikta, tai jis tikrai bus gyvas ir nemirs.“ (Ezechielio 33, 15)* Apaštalas Paulius taip pat kalba apie atgailą: *„Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį, uolumą ir bausmę! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte nesusitepę anuo nusikaltimu.“ (2 Korintiečiams 7, 11)*

Kai nuodėmė sumenkina žmogaus gebėjimą atskirti gėrį nuo blogio, nusidėjėlis nebemato savo trūkumų ir nesupranta, kiek blogio padarė. Jeigu jis neatsiduoda Šventajai Dvasiai, tai beveik nepastebi savo nuodėmės. Jo išpažintys nenuoširdžios ir nerimtos. Kiekvieną kartą, prisipažindamas klydęs, jis teisinasi susiklosčiusiomis aplinkybėmis.

Baisu ir gėda pasidarė Adomui ir Ievai, suvalgius uždraustąjį vaisių. Pirmiausia jie galvojo, kaip pasiteisinti ir išvengti mirties. Viešpačiui paklausus apie padarytą nuodėmę, Adomas, kaltindamas tiek Dievą, tiek Ievą, atsakė: *„Moteris, kurią man davei būti su manimi, davė man vaisių nuo to medžio, aš ir valgiau.“* Ieva apkaltino žaltį: *„Žaltys mane apgavo, aš ir valgiau.“ (Pradžios 3, 12–13)* Kodėl Tu sukūrei žaltį? Kodėl leidai jam gyventi Edene? Šiais klausimais ji kaltino Dievą ir teisinosi dėl savo nuopuolio. Tokią pasiteisinimo dvasią pagimdė melų tėvas – šėtonas. Ją paveldėjo visi Adomo vaikai. Šios rūšies išpažintys nepriimtinos Dievui, nes nėra įkvėptos Šventosios Dvasios. Tikroji atgaila skatins žmogų be veidmainystės ir apgaulės išpažinti nuodėmę ir ištverti atpildą už savo kaltę. Kaip nelaimingas muitininkas, nedrįsdamas pakelti akių į dangų, jis sušuks: *„Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!“* Kas pripažįsta savo kaltę, tas bus nuteisintas, nes Jėzus praliejo kraują už kiekvieną atgailaujantį nusidėjėlį.

Dievo Žodis duoda pavyzdžius tikrosios atgailos, kurioje nėra vietos pasiteisinimui. Paulius neslėpė

savo nuodėmių. Atvirkščiai, jis piešė jas tamsiausiomis spalvomis, nė kiek nemenkindamas savo kaltės. Jis sakė: *„Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų įmesdinau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi, pritardavau. Dažnai įvairiose sinagogose grasindamas verčiau juos piktžodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau net svetimuose miestuose.“ (Apaštalų darbų 26, 10–11)* Jis nedvejojo liudydamas: *„Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis aš esu.“ (1 Timotiejui 1, 15)*

Nuolanki ir sielvartaujanti širdis, suminkštinta tikros atgailos, įvertins Dievo meilę ir Golgotos kainą. Kaip sūnus prisipažįsta nusižengęs savo mylinčiam tėvui, taip nuoširdžiai atgailaujantis nusidėjėlis išpažins visas nuodėmes Dievui. Apie tai parašyta: *„Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (1 Jono 1, 9)*

PASIŠVENTIMAS

Dievo pažadas byloja: *„Kai Manęs ieškosite, rasite Mane. Taip, jeigu visa širdimi Manęs ieškosite.“* *(Jeremijo 29, 13)*

Visa širdimi mes turime atsiduoti Dievui. Tik tada mes pasikeisime iš vidaus ir tapsime panašūs į Jį. Nuodėminga prigimtis atskyrė mus nuo Dievo. Šventoji Dvasia mūsų būseną nusako tokiais žodžiais: *„Jūs buvote mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“*, jūsų *„visa galva pasiligojusi, visa širdis alpstanti“*. Šėtonas tvirtai laikė mus savo spąstuose, kuriuose mes *„vergavome jo valiai“* *(Efeziečiams 2, 1; Izaijo 1, 5; 2 Timotiejui 2, 26)*. Dievas trokšta mus išgydyti ir išlaisvinti. Kad galėtume iš esmės pasikeisti ir atnaujinti savo prigimtį, mes turime visiškai atsiduoti Jam.

Kova su savimi – pati sunkiausia kova, kokia tik gali būti. Kad nuslopintume savąjį „aš“ ir paklustume Dievo valiai, turime pakovoti su savimi. Bet be atsidavimo Dievui neįmanoma atsinaujinti šventam gyvenimui.

Šėtonas tvirtai laikė mus savo spąstuose

Dievo valdžia nėra pagrįsta aklu klusnumu ir besaike kontrole, kaip tai nori pavaizduoti

šėtonas. Ji kreipiasi į žmogaus protą ir sąžinę. *„Eikite šen, ir drauge pasvarstykime“* – kvietė Kūrėjas savo sukurtas būtybes *(žr. Izaijo 1, 18)*. Dievas nedaro spaudimo savo kūriniams. Jis priima tik savanorišką ir sąmoningą garbinimą. Priverstinis nuolankumas neskatina žmogaus proto ir būdo ugdymo, o paverčia žmogų robotu. Mūsų Kūrėjo tikslas ne toks. Jis trokšta, kad žmogus, apvainikuojantis visą Jo kūrybą, būtų kuo tobulesnis. Jis mums parodo visas palaimos viršūnes, į kurias savo malone Jis gali atvesti. Jis kviečia atsiduoti Jam, kad galėtų veikti per mus. Mes galime pasirinkti, ar išsilaisvinti iš nuodėmės vergijos ir džiaugtis didžiule Dievo sūnų laisve, ar likti vergais.

Atsiduodami Dievui, būtinai turime atsisakyti visko, kas mus nuo Jo skiria. Todėl Išgelbėtojas sako: *„Kiekvienas jūsų, kuris neatsižada visos savo nuosavybės, negali būti Mano mokinys.“ (Luko 14, 33)* Turi būti atsižadėta visko, kas tolina širdį nuo Dievo. Daugumos dievaitis yra turtas. Meile pinigams ir turto siekimu jie tarsi auksine grandine prisirišę prie šėtono. Kiti siekia gero vardo ir pasaulinės garbės. Treti – lengvo ir nerūpestingo gyvenimo. Bet tie vergystės pančiai turi būti sutraukyti. Mes negalime priklausyti pusiau Dievui, pusiau – pasauliui. Mes nesame Dievo vaikai, jei nepriklausome Jam visiškai.

Yra žmonių, kurie dedasi tarnaują Dievui, tačiau bando tik savo jėgomis paklusti Jo Įstatymui, sufor-

muoti dievobaimingą charakterį ir tuo užsitikrinti išsigelbėjimą. Jų širdys nepaliestos gilios meilės Kristui, bet jie stengiasi vykdyti visas krikščionių pareigas ir Dievo reikalavimus, nuo kurių priklauso amžinasis likimas. Tokia religija neverta nieko. Kai Kristus gyvena širdyje ir siela prisipildo meilės Jam, džiaugsmo bendraujant su Juo, kai nori Jam atsiduoti ir laukia Jo, – savasis „aš“ bus pamirštas. Kiekvieną poelgį įkvėps meilė Kristui. Žmonės, kurie tikrai myli Dievą, neklausia, kaip įvykdyti Jo reikalavimus kuo mažesne kaina, bet stengiasi nepriekaištingai išpildyti Atpirkėjo valią. Jie labai noriai atiduos viską dėl tikslo, kurio siekia. Jei krikščionio širdyje nėra tos gilios meilės, tai Kristaus išpažinimas – tik tušti žodžiai, sausas formalumas, sunki našta.

Ar nejaučiate, kad visiškas atsidavimas Kristui yra per didelė auka? Paklauskite savęs: „Ką Kristus man davė?“ Už mūsų atpirkimą Dievo Sūnus atidavė viską – gyvybę, meilę ir kentėjo kančias. Ar gali būti, kad mes, kurie nesame verti tokios didelės meilės, uždarytume Jam savo širdis. Kiekvieną savo gyvenimo akimirką mes naudojamės Jo malonės palaiminimais. Būtent todėl mes negalime visiškai aiškiai suprasti, iš kokių nežinios ir vargo gelmių esame išgelbėti. Ar, žvelgdami į Tą, kurį pervėrė mūsų nuodėmės, mes galime paniekinti visą Jo meilę ir auką? Nejaugi, matydami beribį šlovės Viešpaties nusižeminimą, mes skųsimės tuo, kad amžinąjį gyvenimą galime gauti tik kovodami su savimi ir nusižemindami.

Dauguma išdidžių širdžių klausia: „Kodėl aš pirmiausia turiu atgailauti ir nusižeminti, jei nesu tikras, ar Dievas mane priims?" Pažvelkite į Kristų. Jis buvo dangaus Kunigaikštis, bet dėl žmogaus prisiėmė visas žmonijos nuodėmes. Jis buvo *„priskirtas nusidėjėliams. Jis prisiėmė daugelio nuodėmes ir užsistojo už nusidėjėlius"* (Izaijo 53, 12).

Ko mes atsižadame, jei atiduodame Kristui viską? Nuodėmėmis suteptos širdies, kad Jėzus savo krauju ją apvalytų ir išgelbėtų mus niekam neprilygstančia meile. Man gėda girdėti ir rašyti, kad žmonės vis dėlto mano, jog sunku visko atsižadėti.

Bet Dievas nereikalauja mūsų atsisakyti to, kas tarnauja mūsų pačių labui. Visa, ką Jis daro, daro savo vaikų gerovei. Argi tie, kurie dar nepasirinko Kristaus, gali suprasti, kad Jis siūlo kur kas daugiau negu jie patys siekia. Žmogus daro sau didžiulę žalą, elgdamasis prieš Dievo valią. Nėra tikro džiaugsmo einant Jo uždraustais keliais. Juk Jis žino, kas yra geriausia, ir viską daro savo kūrinių laimei. Nuodėmės kelias – tai kančių ir mirties kelias.

Klaidinga galvoti, jog Dievas patenkintas savo vaikų kančiomis. Visas Dangus nori, kad žmogus būtų laimingas. Mūsų dangiškasis Tėvas neužtveria savo kūriniams kelio į džiaugsmą. Dieviškieji reikalavimai ragina mus vengti nuolaidžiauti viskam, kas atneš

kančias ir nusivylimą bei užvers duris į dangiškąją laimę. Pasaulio Atpirkėjas priima žmones tokius, kokie jie yra: su visais jų norais, trūkumais ir silpnybėmis. Tuos, kurie sutinka traukti Jo jungą ir nešti Jo naštą, Jis ne tik apvalys nuo nuodėmių ir atpirks savo krauju, bet suteiks jiems visa, ko trokšta širdis. Jėzaus tikslas – suteikti ramybę ir atilsį visiems, ateinantiems pas Jį gyvenimo duonos. Jis ragina mus vykdyti tik tas pareigas, kurios ves mus į palaimos viršūnes, kurių negali pasiekti neklusnieji. Tikrai džiaugtis gyvenimu galima tik įsileidus širdin Kristų – Didžiąją Viltį.

Daugelis klausia: „*Kaip* man paklusti Dievui?“ Jūs trokštate atsiduoti Jam, bet esate doroviškai per silpni, pavergti abejonių, o įpročius valdo nuodėmė. Jūsų pažadai ir pasiryžimai netvirti lyg birus smėlis. Jūs negalite valdyti savo minčių, savo ketinimų, savo jausmų. Matydami savo neįvykdytus pažadus, jūs pradedate nebetikėti savo nuoširdumu. Tai verčia jus galvoti, kad Dievas negali jūsų priimti. Tačiau nenusiminkite. Jums tereikia suprasti, kas yra tikroji valia. Tai – žmogaus prigimtį valdanti jėga, kurios pagalba mes priimam sprendimus arba darome pasirinkimus. Viskas priklauso nuo to, kur žmogus nukreips savo valią. Dievas davė žmogui pasirinkimo teisę, o žmogus privalo ugdyti savo valią, kad tinkamai pasirinktų. Jūs negalite pakeisti savo širdies, jūs negalite prisiversti pamilti Dievą, bet jūs galite pasirinkti tarnauti Jam. Kad Jis veiktų jūsų širdyje, kad jūs norėtumėte ir darytumėte tai, kas Jam yra malonu, jūs turite paskirti Jam savo valią. Taip

jūs visiškai pateksite Kristaus valdžion, jūsų mintys neprieštaraus Jam ir jausmai bus nukreipti į Jį.

Teisinga yra trokšti šventumo ir gėrio, bet vien noro neužtenka. Daugelis žus, tikėdamiesi ir trokšdami būti krikščionimis. Jie nesuvokia, kad savo valią reikia skirti Dievui, ir neapsisprendžia tapti krikščionimis.

Teisingomis valios pastangomis jūsų gyvenimas gali visiškai pasikeisti. Atidavę savo valią Kristui, jūs galite prisijungti prie pačios galingiausios jėgos visatoje. Jūs gausite jėgų ir stiprybės iš Aukštybių, jūsų tikėjimas taps tvirtas ir nepajudinamas. Nuolat atsiduodami Kristui, jūs galėsite gyventi naują gyvenimą – tikėjimo gyvenimą.

TIKĖJIMAS IR PRIĖMIMAS

Kai Šventoji Dvasia pažadina jūsų sąžinę, jūs pamatote nuodėmės pražūtingumą, jos griaunančią jėgą, vargą, kurį ji sukelia. Jūs žvelgiate į ją su pasibjaurėjimu. Jūs jaučiate, jog nuodėmė atskyrė jus nuo Dievo ir pavergė. Juo daugiau kovojate su ja, tuo labiau suprantate savo bejėgiškumą. Jūsų ketinimai netyri, širdis – sutepta. Jūs matote, kad jūsų gyvenimas yra egoistiškas ir nuodėmingas. Jūs trokštate atleidimo, tyrumo, laisvės. Ką jums daryti, kad sutartumėte su Dievu ir taptumėte panašūs į Jį?

Ramybės – štai ko jums reikia, – ramybės, Dangaus atleidimo ir meilės. To negalima nusipirkti, pasiekti protu ar išmintimi. Nesitikėkite įsigyti ramybės savo jėgomis. Dievas siūlo ją dovanai, *„be pinigų ir be kainos“ (Izaijo 55, 1)*. Ji bus jūsų, jei tik ištiesite ranką ir nutversite ją. Viešpats sako: *„Esate paraudę nuo nuodėmių, bet Aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna.“ (Izaijo 1, 18) „Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia.“ (Ezechielio 36, 26)*

Jūs išpažinote nuodėmes ir nuoširdžiai jas atmetėte. Jūs nutarėte atsiduoti Dievui. Tad eikite pas Jį dabar, prašykite apvalyti jus nuo nuodėmių ir duoti

naują širdį. Tikėkite, kad Jis tai padarys, nes yra pažadėjęs. To mokė Jėzus, būdamas žemėje: jei tikėsime, kad gauname, ką Dievas mums yra pažadėjęs, tai ir gausime. Jėzus išgydydavo žmones, kai jie patikėdavo Jo jėga. Padėdamas jiems regimuose dalykuose, įkvėpdavo juos pasitikėti Juo dvasinėje srityje – skatindavo juos tikėti Jo galia atleisti nuodėmes. Jis tai paaiškino, išgydydamas paralyžiuotąjį: *„Kad žinotumėte žmogaus sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes, – čia Jis kreipėsi į paralyžiuotąjį, – kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo! (Mato 9, 6; dalis teksto paryškinta autorės.)* Evangelistas Jonas, pasakodamas apie Kristaus stebuklus, rašo: *„O šitie surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą.“ (Jono 20, 31)*

Iš paprasto Biblijos pavyzdžio, pasakojančio, kaip Jėzus gydė ligonius, galima pasimokyti, kaip tikėti Juo, kad būtų atleistos mūsų nuodėmės. Grįžkime prie pasakojimo apie paralyžiuotąjį Betezdoje. Nelaimingas kenčiantysis buvo bejėgis, jis jau trisdešimt aštuonerius metus negalėjo vaikščioti. Bet Jėzus liepė jam: „Kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo.“ Ligonis galėjo pasakyti: „Viešpatie, jei Tu mane išgydysi, aš paklusiu Tau.“ Bet jis patikėjo Kristaus žodžiais, patikėjo tuo, kad yra išgydytas, ir iš karto pabandė atsistoti. Jis norėjo eiti ir ėjo. Jis pasielgė pagal Kristaus žodį, ir Dievas davė jam jėgų. Jis pasveiko.

Panašiai yra su nusidėjėliais. Jie negali išpirkti savo praeities nuodėmių, negali pakeisti savo širdies ir tapti

šventi. Bet Dievas pažada visa tai padaryti per Kristų. Jūs tikite tuo pažadu. Jūs išpažįstate savo nuodėmes ir atsiduodate Dievui. Jūs trokštate Jam tarnauti. Kai tik šitai padarysite, Dievas ištesės savo žodį jums. Jei tik jūs patikėsite tuo pažadu, patikėsite, kad jums yra atleista ir esate apvalytas, – Dievas tai įvykdys. Jūs būsite išgydyti taip pat lengvai, kaip kad Kristus išgydė paralyžiuotąjį, patikėjusį savo galia vaikščioti. Taip BUS, jei tuo tikėsite.

Nelaukite, kol pasijusite pasveikę, bet sakykite: „Aš tikiu tuo, taip ir yra, ir ne todėl, kad tai jaučiu, bet todėl, kad Dievas pažadėjo.“

Jėzus sako: *„Ko tik melsdamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus.“* *(Morkaus 11, 24)* Pažadėta su viena sąlyga: turime melstis pagal Dievo valią. Dievas nori apvalyti mus nuo nuodėmių, padaryti savo vaikais, duoti galimybę gyventi šventai. Todėl mes galime prašyti tų palaimų, tikėti, kad jas gausime, ir dėkoti Dievui už tai, kad jas gavome. Tai mūsų privilegija eiti pas Jėzų, būti apvalytiems ir stoti prieš Įstatymą be gėdos ir ramia sąžine. *„Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra*

„Kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo“

Kristuje Jėzuje, […] gyvenantiems ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.“ (Romiečiams 8, 14)

Todėl jūs nepriklausote sau: esate nupirkti didele kaina. *„Esate atpirkti […] ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės.“* (1 Petro 1, 18–19) Dėl tokio paprasto dalyko – tikėjimo Dievu – Šventoji Dvasia pradėjo jūsų širdyse naują gyvenimą. Dabar jūs – naujasis Dievo šeimos vaikas, Jis myli jus taip pat, kaip savo Sūnų.

„Kristus – Avinėlis be kliaudos ir dėmės“

Dabar, kai atsidavėte Jėzui, neatsitraukite nuo Jo, bet kas dieną kartokite: „Aš esu Kristaus. Aš atsidaviau Jam“ – ir prašykite Jį įkvėpti jums Šventosios Dvasios ir saugoti jus savo malone. Jūs tapote Jo vaiku, nes atsidavėte Dievui, pasitikėjote Juo. Tad ir gyvenkite Jame. Apaštalas sako: *„Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame.“* (Kolosiečiams 2, 6)

Yra žmonių, kuriems atrodo, kad, prieš tikintis Viešpaties malonės, jie turi pereiti tam tikrus išbandymus ir įrodyti, jog yra pasikeitę. Tačiau netgi dabar jie gali tikėtis Dievo palaiminimų, nes būtent dabar jiems reikalinga Jo malonė ir Kristaus Dvasia, kad galėtų pasipriešinti blogiui. Jėzus nori, kad mes ateitume pas Jį tokie, kokie esame: nuodėmingi, bejėgiai, pavaldūs Jam. Mes galime ateiti pas Jį su visomis savo silpnybėmis, savo įnoriais, savo nuodėmėmis ir pulti prie Jo kojų atgailaudami. Jam garbė apglėbti mus savo mei-

lės rankomis ir sutvarstyti mūsų žaizdas, apvalyti mus nuo visa, kas netyra.

Jėzus pasiruošęs aprengti Jus baltais savo teisumo drabužiais

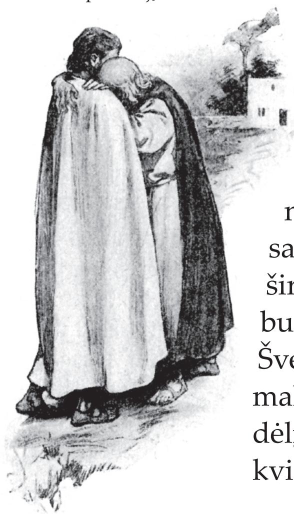
Čia klysta tūkstančiai. Jie netiki, kad Jėzus atleidžia kiekvienam asmeniškai. Jie nepasitiki Dievo Žodžiu. Kiekvienas, vykdantis Dievo sąlygas, turi privilegiją žinoti, kad kiekviena nuodėmė yra dosniai atleidžiama. Vykite šalin įtarimus, kad Dievo pažadai nėra skirti jums! Jie duoti kiekvienam atgailaujančiam. Kiekvienai tikinčiai sielai tarnaujantys angelai neša malonę ir stiprybę, gautas per Kristų. Nė vienas nėra toks nuodėmingas, kad nerastų jėgų, tyrumo ir teisumo Kristuje, mirusiame už jį. Kristus yra pasiruošęs nuvilkti jūsų suteptą apdarą ir aprengti jus baltais teisumo drabužiais. Jis siūlo gyvenimą, o ne mirtį.

Dievas nesielgia su mumis taip, kaip mes, mirtingi žmonės, elgiamės vienas su kitu. Jo mintys kupinos gailesčio, meilės ir užuojautos. Jis sako: *„Tepalieka nedorėlis savo kelią ir nusidėjėlis – savo kėslus! Tegrįžta jis pas Viešpatį, kad jo pasigailėtų, pas mūsų Dievą, nes Jis labai atlaidus.“ „Išsklaidysiu tavo nusižengimus kaip debesį, tavo nuodėmes kaip miglą.“* (Izaijo 55, 7; 44, 22) *„Aš netrokštu nė vieno mirties, – tai Viešpaties Dievo žodis. – Grįžkite ir būkite gyvi!“* (Ezechielio 18, 32)

Šėtonas pasiruošęs paslėpti visus Dievo palaimintus pažadus. Jis trokšta atimti iš sielos kiekvieną vilties kibirkštėlę, kiekvieną šviesos spindulėlį. Bet jūs neturite leisti jam to padaryti. Neklausykite gundytojo, bet sakykite: „Jėzus mirė, kad aš galėčiau gyventi. Jis myli mane ir nenori, kad aš žūčiau. Aš turiu užjaučiantį dangiškąjį Tėvą. Nors aš piktnaudžiavau Jo meile, išeikvodamas Jo duotus palaiminimus, *„kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!"* Šis pavyzdys rodo, kaip paklydėlis gali būti susigrąžintas: *„Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo." (Luko 15, 18–20)*

Tačiau, kad ir koks švelnus ir jaudinantis būtų šitas palyginimas, jis nepakankamai išreiškia begalinę dangiškojo Tėvo užuojautą. Viešpats per pranašą skelbia: *„Amžina meile Aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikimąja meile" (Jeremijo 31, 3; dalis teksto paryškinta autorės.)* Kol nusidėjėlis dar yra toli nuo Tėvo namų, švaistydamas savo turtą svetimoje šalyje, Tėvo širdis ilgisi jo. Kiekvienas sieloje pabudęs troškimas yra ne kas kita, kaip Šventosios Dvasios – įkalbinėjančios, maldaujančios, traukiančios paklydėlį prie mylinčio Tėvo širdies – kvietimas.

„Tėvas pažino jį iš tolo"

Ar jūs galite abejoti, turėdami tiek daug Biblijos pažadų? Ar jūs galite patikėti, jog nelaimingą nusidėjėlį, trokštantį išpažinti savo nuodėmes, Viešpats rūsčiai sulaikys? Arba kad Jis neleis jam pulti po savo kojomis ir atgailauti? Vykite šalin tokias mintis! Niekas taip nekenkia jūsų sielai, kaip toks mūsų dangiškojo Tėvo supratimas. Jis neapkenčia nuodėmės, bet myli nusidėjėlį. Per Kristų Jis atidavė save patį, kad visi norintys būtų išgelbėti ir amžinai laimingi Šlovės karalystėje. Kaip dar švelniau ir išraiškingiau Jis galėjo parodyti savo meilę mums? Jis sako: *„Argi gali moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo įsčių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, Aš tavęs niekada neužmiršiu.“* *(Izaijo 49, 15)*

Klausykite, jūs, abejojantys ir besibaiminantys! – Jėzus gyvena, kad mus užtartų. Dėkokite Dievui už Jo brangaus Sūnaus paaukojimą ir melskitės, kad Jėzus nebūtų miręs dėl jūsų bergždžiai. Dvasia kviečia jus šiandien. Atvira širdimi ateikite pas Jėzų, ir jūs galėsite tikėtis Jo palaimos.

„Ar gali moteris užmiršti savo mažylį?“

Skaitydami pažadus, atminkite, kad jie parodo neapsakomą Dievo meilę ir gailestingumą. Begalinė užuojauta traukia didžiulę beribės Meilės širdį prie nusidėjėlio. Jame *„turime atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą Jo malonės gausa“* *(Efeziečiams 1, 7)*. Taip, tik tikėkite, kad Jis – jūsų Padėjėjas. Jis nori atnaujinti dorovinę žmogaus esmę. Jeigu jūs artinsitės prie Jo, išpažindami nuodėmes ir atgailaudami, Jis taip pat artinsis prie jūsų su gailesčiu ir užuojauta.

MOKINYSTĖS IŠMĖGINIMAS

„Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja.“ (2 Korintiečiams 5, 17) Žmogus gali nesugebėti nusakyti tikslaus savo atsivertimo laiko ir vietos ar papasakoti, kaip tai įvyko. Bet tai neįrodo, jog jis nėra atsivertęs. Kristus sakė Nikodemui: *„Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios.“ (Jono 3, 8)* Kaip aiškiai pastebime ir jaučiame nematomo vėjo poveikį, taip Dievo Dvasia veikia žmogaus širdį. Ši atnaujinanti jėga, nematoma žmogaus akiai, duoda pradžią naujam sielos gyvenimui. Ji sukuria naują žmogų pagal Dievo paveikslą. Nors Šventoji Dvasia veikia tyliai ir nepastebimai, Jos vaisiai akivaizdūs. Jei žmogaus širdis yra Dievo Dvasios atnaujinta, tą būtinai parodys jo gyvenimas. Nors mes nieko negalime padaryti, kad pakeistume savo širdį ar pasiektume savo gyvenimo sutarimą su

„Vėjas pučia, jo ošimą girdi“

Dievu, nors negalime pasitikėti savimi ar savo gerais darbais, bet mūsų gyvenimas atskleis, ar Dievo malonė gyvena mumyse. Pajusime būdo, įpročių, veiklos pokyčius. Kontrastas tarp to, kuo buvome ir kuo esame, bus akivaizdus. Žmogaus charakteris atsiskleidžia ne per atsitiktinius darbus ar atsitiktinius netinkamus poelgius, bet per žodžius ir veiksmus, rodančius jo gyvenimo kryptį.

Beje, žmogaus elgesys išoriškai gali būti tinkamas ir be atnaujinančios Kristaus jėgos. Noras turėti įtakos kitiems ir troškimas būti gerbiamam gali priversti gyventi tvarkingai. Savigarba sulaikys mus nuo visiems matomų blogų poelgių. Ir savanaudiškos širdys gali kilniai elgtis. Kaip tada nustatyti, kieno pusėje esame?

Kam priklauso mūsų širdys? Apie ką mes galvojame? Apie ką mėgstame kalbėti? Kam skirti švelniausi mūsų jausmai? Kam skiriame savo geriausias jėgas? Jei esame Kristaus, mes galvojame tik apie Jį – mūsų maloniausios mintys – apie Jį. Save ir visa, ką turime, skiriame Jam. Mes trokštame būti panašūs į Jį, turėti Jo Dvasią, vykdyti Jo valią ir viskuo Jam patikti.

Tie, kurie tapo naujais Kristaus kūriniais, duos Dvasios vaisių: *„Meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą."* *(žr. Galatams 5, 22–23)* Jie daugiau nepasiduos buvusioms aistroms, bet, tikėdami Dievo Sūnumi, seks Jo pėdomis, atspindės Jo charakterį ir apsivalys, kad taptų tyri kaip Jis. Tai, ko jie anksčiau neapkentė, dabar mėgsta, o ką anksčiau mėgo – dabar neapkenčia. Išdidieji ir pa-

sitikintys savimi tampa romūs ir nuolankūs. Tuštieji ir pasipūtėliai – rimti ir kuklūs. Girtuoklis tampa blaivininkas, o ištvirkėlis – doras.

Pasaulietiški tušti papročiai ir mados yra atmetami. Krikščionis sieks, kad puoštų jį *„ne išorė, […] bet žmogaus širdies slaptuma – nesugadinta, švelni ir taikinga dvasia, kuri brangi Dievo akyse.“* *(1 Petro 3, 3–4)*

Atgaila negali būti tikra, jeigu niekas nepasikeičia. Bet jei nusidėjėlis grąžina paimtą užstatą, atiduoda, ką pavogęs, išpažįsta nuodėmes, pamilsta Dievą ir artimą – jis gali būti tikras, jog perėjo iš mirties į gyvenimą.

Kai mes, klystantys ir nuodėmingi, ateiname pas Kristų ir priimame atleidimą per Jo malonę, mūsų širdys prisipildo meilės. Bet kokia našta tampa lengva, nes Kristaus uždedamas jungas nėra sunkus. Pareiga tampa miela, o savęs išsižadėjimas – malonumu. Tamsos apgaubtas kelias apšviečiamas Teisumo saulės spinduliais.

Kristaus charakterio taurumas bus matomas Jo sekėjuose. Jis su džiaugsmu vykdė Dievo valią. Meilė Dievui ir troškimas šlovinti Jį vadovavo mūsų Išgelbėtojo gyvenimui. Meilė puošė ir suteikė kilnumo kiekvienam Jo poelgiui. Meilė yra iš Dievo. Ji negali atsirasti nepasišventusioje širdyje. Ji gyvena tik toje širdyje, kurioje viešpatauja Jėzus.

Jeigu jis grąžina paimtą užstatą

„Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo.“ (1 Jono 4, 19) Dieviškosios malonės atnaujintoje širdyje meilė yra visų poelgių pagrindas. Ji keičia charakterį, valdo aistras, slopina priešiškumą, taurina jausmus. Ta sieloje puoselėjama meilė paverčia gyvenimą mielu ir taurina kitus.

Dievo vaikai, ypač tie, kurie neseniai patikėjo Jo malone, turi vengti dviejų klaidų. Pirmoji – jau paminėta. Jie pasitiki savimi ir mano, kad sutarimą su Dievu galima pasiekti savo pačių darbais. Tas, kuris stengiasi tapti šventas, laikydamasis Įstatymo, savo paties darbais, – siekia neįmanomo. Visa, ką toks žmogus gali padaryti be Kristaus, yra sutepta nuodėmės ir savanaudiškumo. Tik per Kristaus malonę, tikėjimą Juo mes galime tapti šventi.

Kita ne mažiau pavojinga klaida – galvoti, kad tikėjimas Kristumi leidžia žmogui nesilaikyti Įstatymo. Mūsų darbai neturi nieko bendra su mūsų atpirkimu, nes Kristaus malonė gaunama tik per tikėjimą.

Įsidėmėkite, kad klusnumas yra ne paprastas išorinis nuolankumas, bet tarnavimas iš meilės. Dievo Įstatymas išreiškia

Mūsų kelias apšviečiamas Teisumo saulės spinduliais

pačią Jo prigimtį. Šis Įstatymas įkūnija didįjį meilės principą, vadinasi, yra Jo valdžios danguje ir žemėje pagrindas. Jei mumyse yra atkurtas Dievo paveikslas, jei mūsų atsinaujinusios širdys panašios į Dievo, jei mūsų siela kupina dieviškosios meilės, tai nejaugi mes nesilaikysime Dievo Įstatymo? Kai meilė valdo žmogaus širdį, kai žmoguje yra atkurtas Kūrėjo paveikslas, išsipildys Naujojo Testamento pažadas: *„Aš duosiu savo įstatymus jų širdims ir juos įrašysiu jų mintyse.“ (Hebrajams 10, 16)* O jei Įstatymas yra įrašytas širdyje, tai nejaugi jis nesuteiks gyvenimui naujos prasmės? Klusnumas – tarnavimas ir atsidavimas iš meilės – rodo, jog esame Kristaus sekėjai. Raštas sako: *„Nes tai ir yra Dievo meilė – vykdyti Jo įsakymus.“ „Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos.“ (1 Jono 5, 3; 2, 4)* Tikėjimas neatleidžia žmogaus nuo klusnumo Dievui, bet tik per tikėjimą ir tik jį vieną mes galime dalytis Kristaus malone, kuri suteikia mums gebėjimą paklusti.

Mes neužsitarnaujame išgelbėjimo klusnumu, nes išgelbėjimas yra Dievo dovana, gaunama per tikėjimą. Bet klusnumas yra tikėjimo vaisius. *„Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė, kad sunaikintų nuodėmes, ir nėra Jame nuodėmės. Kas tik gyvena Jame, tas nedaro nuodėmių, o nė vienas nusidėjėlis Jo neregėjo ir nepažino.“ (1 Jono 3, 5–6)* Tai – tikrasis išbandymas. Jei mes gyvename Kristuje, jei mūsų širdyse yra Dievo meilė, tai mūsų jausmai, mūsų mintys, mūsų tikslai, mūsų veiksmai atitiks Dievo valią, kuri yra išreikšta Jo šventajame Įstatyme.

„Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina! Kas teisiai elgiasi, tas yra teisus, kaip ir Jisai teisus.“ (1 Jono 3, 7) Teisumo matas yra Šventosios Dvasios Įstatymas, išreikštas dešimtimi įsakymų, duotų Mozei ant Sinajaus kalno.

Jei vadinamasis tikėjimas Kristumi atleidžia žmones nuo pareigos paklusti Dievui, tai jis nėra tikėjimas, o tik jo prielaida. *„Jūs juk esate išgelbėti malone per tikėjimą“*. Bet *„ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs“ (Efeziečiams 2, 8; Jokūbo 2, 17)*. Prieš ateidamas į žemę, Jėzus apie save pasakė: *„Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje.“ (Psalmė 40, 9)* O prieš pat įžengdamas į dangų, Jis paskelbė: *„Aš […] vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje.“ (Jono 15, 10)* Raštas sako: *„Iš to patiriame, jog esame Jį pažinę, kad laikomės Jo įsakymų.“ „Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo.“ (1 Jono 2, 3. 6) „Ir Kristus kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte Jo pėdomis.“ (1 Petro 2, 21)*

Amžinojo gyvenimo sąlyga dabar ir visada lieka ta pati. Ji nepasikeitė po mūsų tėvų nuopuolio rojuje. Tai – visiškas klusnumas Dievo Įstatymui, tobulas teisumas. Jei amžinąjį gyvenimą galėtume gauti kita, mažesne kaina, tai visatos laimė atsidurtų pavojuje. Būtų sudarytos sąlygos įamžinti nuodėmę, nešančią sielvartus ir vargus.

Prieš nuopuolį Adomas, paklusdamas Dievo Įstatymui, galėjo formuoti savo charakterį taip, kad būtų teisus. Bet jam tai nepavyko. Dėl jo nuodėmės esame nupuolę savo prigimtimi ir negalime tapti teisūs vien

savo jėgomis. Mes negalime tobulai paklusti Dievo Įstatymui, nes esame nuodėmingi. Mes patys nesame tiek teisūs, kad sugebėtume vykdyti Dievo įsakymus. Bet Kristus nutiesė mums išgelbėjimo kelią. Jis gyveno žemėje bandomas ir gundomas taip, kaip mes, bet nenusidėjo. Jis mirė už mus ir dabar siūlosi paimti mūsų nuodėmes ir atiduoti mums savąjį teisumą. Jeigu jūs atsiduodate Jėzui ir priimate Jį kaip savo Gelbėtoją, kad ir koks nuodėmingas būtų jūsų gyvenimas, dėl Jo jūs laikomi teisūs. Jūs įgyjate Kristaus charakterį vietoj savo, ir Dievas priima jus, tarsi niekada nebūtumėte nusidėję.

Dar daugiau – Kristus pakeičia širdį. Jis per tikėjimą gyvena jūsų širdyje. Tikėjimu jūs turite palaikyti šį ryšį su Kristumi ir nuolat pavesti savo valią Jam. Kai tik šitai padarysite, Jis veiks jumyse taip, kad jūs ir trokšite, ir darysite tai, kas Jam patinka. Taigi jūs galite sakyti: *„Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.“ (Galatams 2, 20)* Jėzus pasakė savo mokiniams: *„Tada jau nebe jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų lūpomis.“ (Mato 10, 20)* Kai Kristus veiks jumyse, jūs rodysite tą pačią dvasią ir darysite tuos pačius gerus darbus – teisumo ir klusnumo Jam darbus.

Taigi mes neturime nieko gerbtino, neturime, kuo save išaukštinti. Vienintelis mūsų vilties pagrindas – tai mums priskirtas Kristaus teisumas ir Jo Dvasia, veikianti mumyse ir per mus.

Kalbant apie tikėjimą, reiktų turėti omeny vieną svarbų dalyką. Yra plačiai paplitusi žodžio *tikėjimas*

prasmė, kuri visiškai skiriasi nuo tikrojo tikėjimo. Net šėtonas su savo angelais negali širdyje paneigti Dievo buvimo ir Jo galios, Jo Žodžio teisingumo. Biblijoje parašyta: *„Bet ir demonai tiki ir dreba.“ (Jokūbo 2, 19)* Tikrasis tikėjimas – tai ne tik tikėjimas Dievo Žodžiu, bet ir atsidavimas Dievui, savo valios pavedimas Jam, savo širdies ir meilės atidavimas Jam. Toks meilės skatinamas tikėjimas apvalo sielą, atnaujina širdį pagal Dievo paveikslą. Kai širdis dar nebuvo atnaujinta, ji nebuvo ir negalėjo būti pavaldi Dievo Įstatymui, o dabar džiaugiasi šventais pamokymais ir kartu su psalmininku sušunka: *„O, kaip aš branginu Tavo Įstatymą! Mąstau apie jį visą dieną.“ (Psalmė 119, 97)* Dabar Įstatymas išpildomas mumyse, kurie nesame *„kūniški, bet dvasiški“ (Romiečiams 8, 9).*

Yra žmonių, pažinusių atlaidžią Kristaus meilę, kurie tikrai trokšta tapti Dievo vaikais, bet supranta, kad jų charakteris yra netobulas, gyvenimas ydingas, todėl jie linkę abejoti, jog Šventoji Dvasia gali atnaujinti jų širdis. Tokiems aš pasakyčiau – neatsitraukite. Dažnai mums tenka nusilenkti ir verkti prie Kristaus kojų dėl savo klaidų ir trūkumų, tačiau nereikia prarasti drąsos. Net jei priešas mus nugalėjo, Dievas mūsų neapleidžia, neužmiršta, neatstumia. Ne, Kristus stovi Dievo dešinėje ir užtaria mus. Mylimasis Jonas rašė: *„Rašau jums tai, kad nedarytumėte nuodėmių. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1 Jono 2, 1),* ir neužmirškime Kristaus žodžių: *„Patsai Tėvas jus myli.“ (Jono 16, 27)* Jis nori jus

susigrąžinti, matyti jumyse atsispindintį savo paties skaistumą ir šventumą. Ir jeigu jūs atsiduosite Jam, tai Tas, kuris pradėjo jumyse gerąjį darbą, tęs jį iki Jėzaus Kristaus dienos. Melskitės karščiau, tikėkite stipriau. Nusivylę savo jėgomis, pasitikėkite mūsų Atpirkėjo galia. Šlovinkite Jį – mūsų sielų Gydytoją.

Juo arčiau jūs prieisite prie Jėzaus, tuo daugiau pamatysite savo klaidų. Jūsų regėjimas taps aštresnis, ir jūsų silpnybės išryškės, sugretintos su Jo tobulumu. Tačiau akivaizdu, kad šėtono apgaulės nebeteks galios jums, kad jus sups gaivinanti Dievo Dvasios jėga.

Jokia gili meilė Jėzui negali kilti širdyje, nesuprantančioje savo nuodėmingumo. Per Kristaus malonę atnaujinta siela gėrėsis Jo dieviškuoju charakteriu. Bet jei mes nematome savo dorovinio luošumo, tai, be jokios abejonės, mes nesame matę Kristaus grožio ir tobulumo.

Juo mažiau gerbtino mes matome savyje, tuo labiau gerbiame savo Išgelbėtojo beribį skaistumą ir grožį. Matant savo nuodėmingumą, mus traukia prie To, kuris gali atleisti. Kai savo bejėgiškumą jaučianti siela ieško Kristaus, Jis apsireikš jai savo galia. Juo arčiau mus traukia prie Jo ir Dievo Žodžio, tuo daugiau Kristaus charakterio bruožų mumyse atsiskleidžia, ir tuo labiau mes galime atspindėti Jo atvaizdą.

AUGIMAS KRISTUJE

Širdies pasikeitimas, dėl kurio mes tampame Dievo vaikais, Biblijoje vadinamas atgimimu iš aukštybės. Jis lyginamas su artojo pasėtos sėklos sudygimu. Neseniai pažinusieji Kristų yra *„lyg naujagimiai“*, kurie turi „augti“, kol taps tikrais vyrais ir moterimis Jėzuje Kristuje *(žr. 1 Petro 2, 2; Efeziečiams 4, 15)*. Tarsi gera dirvoje pasėta sėkla jie turi augti ir nokinti vaisių. Pranašas Izaijas sako, kad jie *„galėtų vadintis teisumo ąžuolais – daigynu, Viešpaties sodintu, idant apreikštų Jo šlovę“ (Izaijo 61, 3)*. Taigi iš įprasto gyvenimo paimti pavyzdžiai padeda mums geriau suprasti dvasinio gyvenimo tiesas.

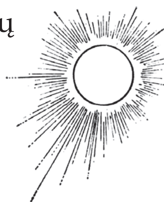
Jie galėtų vadintis teisumo ąžuolais

Žmogus, pasinaudodamas visa savo išmintimi, negali duoti gyvybės net pačiam mažiausiam kūriniui gamtoje. Augalas ar gyvūnas gali gyventi tik Dievui įkvėpus jam gyvybę. Taip ir dvasinis gyvenimas žmonių širdims yra įkvepiamas tik Dievo. Jei žmogus nėra *„atgimęs iš aukštybės“*, jis negali viltis Kristaus duodamo amžinojo gyvenimo.

Tą patį galima pasakyti ir apie augimą. Tai Dievas priverčia pumpurą pražįsti ir žiedą duoti vaisių. Tai Jo valia sėkla auga ir išleidžia *„pradžioje želmenį, paskui varpą“*, pagaliau duoda *„pribrendusį grūdą varpoje“ (Morkaus 4, 28)*. Pranašas Ozėjas kalba apie Izraelį, kad jis *„žydės lyg lelija“*, jis *„žydės kaip vynmedis“ (Ozėjo 14, 6. 8)*.

Jėzus kviečia mus įsižiūrėti, *„kaip auga lelijos“ (Luko 12, 27)*. Gėlės ir augalai neauga savaime, bet visa, kas reikalinga jų augimui, gauna iš Dievo. Kad ir kiek vaikas norėtų ar stengtųsi, jis negali paūgėti. Ne daugiau ir jūs galite pasiekti dvasiniame gyvenime vien savo triūsu ir pastangomis. Tiek augalas, tiek vaikas auga, gaudami iš aplinkos visa, kas reikalinga jų gyvybei – orą, saulės šviesą, maistą. Kaip šios gamtos dovanos reikalingos gyvūnui ir augalui, taip Kristus reikalingas tiems, kurie Juo pasitiki. Jis yra jų *„amžina šviesa“, „saulė ir skydas“ (Izaijo 60, 19; Psalmė 84, 12). „Izraeliui Aš būsiu lyg rasa.“* Jis *„bus tartum lietus jaunam atolui“ (Ozėjo 14, 6; Psalmė 72, 6)*. Jis yra gyvasis vanduo, *„Dievo duona, nužengianti iš dangaus ir duodanti pasauliui gyvybę“ (Jono 6, 33)*. Atsiuntęs pasauliui sau lygios neturinčią dovaną – savo Sūnų, Dievas apgaubė pasaulį malonės atmosfera, kuri yra tokia pat tikra, kaip ir ta, kuri supa Žemę. Visi, kurie apsisprendžia įkvėpti šio gyvybę teikiančio „oro“, gyvens ir augs, kol taps tikrais vyrais ir moterimis Kristuje Jėzuje.

Kaip gėlės stiebiasi į saulę, kad jos spinduliuose įgautų tobulą formą ir grožį, taip ir mes turime atsigręžti į Teisumo saulę, kad dangiškoji šviesa mus ap-

šviestų, kad mūsų būdas pamažu galėtų tapti panašus į Kristaus.

To paties mokė Jėzus, sakydamas: *„Pasilikite Manyje, tai ir Aš jumyse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami Manyje. […] nuo Manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti.“* *(Jono 15, 4–5)* Kad galėtumėte šventai gyventi, jūs turite priklausyti nuo Kristaus taip, kaip šaka priklauso nuo kamieno, kad galėtų augti ir duoti vaisių. Atsiskyrę nuo Jo, jūs negyvensite šventai. Jūs neturėsite jėgų atsispirti gundymams arba augti malone ir šventumu. Pasilikdami Jame, jūs klestėsite. Gaudami gyvybę iš Jo, jūs nenudžiūsite ir būsite vaisingi. Jūs būsite tarsi medis, pasodintas prie šaltinio.

Kaip gėlės stiebiasi į saulę

Daugelis mano, jog dalį darbo jie turi atlikti patys. Jie patikėjo, kad Kristus atleidžia nuodėmes, bet dabar savo pačių pastangomis reikia gyventi teisingai. Bet visi tokie mėginimai žlunga. Jėzus sako: *„Be Manęs jūs negalite nieko nuveikti.“* Mūsų augimas malone, mūsų džiaugsmas, mūsų naudingumas – visa priklauso nuo mūsų sutarimo su Kristumi. Tik kas dieną, kas valandą bendraudami su Juo, gyvendami Juo, mes galime augti Jo malone. Jis yra mūsų tikėjimo ne tik Pradžia,

bet ir Pabaiga. Kristus yra Pirmasis ir Paskutinysis, ir visada Esantis. Jis turi būti su mumis ne tik mūsų gyvenimo pradžioje ir pabaigoje, bet lydėti mus kiekviename žingsnyje. Dovydas sako: *„Nuolatos menu Viešpaties Artumą; Jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu.“ (Psalmė 16, 8)*

Jums gali kilti klausimas: „Kaip man gyventi Kristuje?“ Lygiai taip pat, kaip ir pradžioje, kai Jį priėmėte. *„Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame.“ „Mano teisusis gyvens tikėjimu.“ (Kolosiečiams 2, 6; Hebrajams 10, 38)* Jūs atsidavėte Dievui, kad visiškai Jam priklausytumėte, tarnautumėte Jam, paklustumėte Jam. Jūs priimate Jėzų kaip savo Gelbėtoją. Jūs patys negalite atleisti sau nuodėmių ar pakeisti savo širdies, bet, atsidavę Dievui, jūs tikite, kad Jis visa tai jums padarys dėl Jėzaus. Tikėdami jūs tapsite Kristaus ir turite augti Jame – ir duodami, ir imdami. Jūs turite atsiduoti Jam visiškai – atiduoti savo širdį, pavesti savo valią, tarnauti Jam. Bet jūs turite ir pasiimti visa, ką Jis duoda: priimti Kristų ir visas Jo teikiamas palaimas, kad Jis gyventų jūsų širdyje, būtų jūsų jėga, jūsų teisumas, jūsų amžinasis Padėjėjas, suteikiantis jums jėgų paklusti.

Pasišvęskite Dievui rytą. Tebus tai pirmasis jūsų atliktas darbas. Melskitės: „Imk mane, Viešpatie. Aš visas esu Tavo. Visus savo planus aš sudedu prie Tavo kojų. Naudokis manimi šiandien savo tarnystėje. Gyvenk su manimi, kad aš dirbčiau savo darbą, pasilikdamas Tavyje.“ Taip turi būti kas dieną. Kiekvieną rytą

pasišvęskite Dievui visai dienai. Patikėkite Jam savo planus, kad galėtumėte juos arba įvykdyti, arba atsisakyti jų, kaip jums nurodys Apvaizda. Taip diena po dienos jūs atiduosite savo gyvenimą į Dievo rankas, ir taip jūsų gyvenimas darysis vis labiau ir labiau panašus į Kristaus.

Gyvenimas Kristuje – tai gyvenimas turint vidinę ramybę. Nebūtina, kad jausmai lietųsi per kraštus, bet jūs turite turėti džiugią ir tvirtą viltį. Jūs pasitikite ne savimi, o Kristumi. Jūsų bejėgiškumas susijungia su Jo jėga, jūsų nežinojimas – su Jo galybe. Taigi jūs turite žiūrėti ne į save, bet į Kristų, ir mąstyti apie Jį, galvoti apie Jo meilę, grožį, tobulumą, apie Jo charakterį. Pasiaukojantis Kristus, nusižeminantis Kristus, skaistus ir šventas Kristus, neapsakomai mylintis Kristus – štai temos apmąstymams. Tik mylint Jį, sekant Juo, visiškai nuo Jo priklausant, jūs galite tapti panašūs į Jį.

Jėzus sako: *„Pasilikite Manyje."* Šie žodžiai išreiškia ramybę, pastovumą, tikrumą. Vėl Jis kviečia: *„Ateikite pas Mane visi, […] Aš jus atgaivinsiu."* *(Mato 11, 28)* Dovydas išreiškia tą pačią mintį: *„Būk kantrus ir lauki Viešpaties."* *(Psalmė 37, 7)* Pranašas Izaijas mus padrąsina: *„Ramybė ir pasitikėjimas – jūsų jėga."* *(Izaijo 30, 15)* Ši ramybė neįsigyjama nieko neveikiant, nes, žadėdamas suteikti atgaivą, Gelbėtojas nepamiršo ir darbo: *„Imkite ant savo pečių Mano jungą […], ir jūs rasite savo sieloms atgaivą."* *(Mato 11, 29)* Visiškai pasikliaujantis Kristumi žmogus bus pats aktyviausias ir uoliausias Kristaus darbininkas.

Kai mūsų mintys sukasi apie savąjį „aš“, nusigręžiame nuo Kristaus – gyvybės ir jėgos šaltinio. Todėl šėtonas nuolat bando nukreipti mūsų dėmesį nuo Išgelbėtojo ir taip sukliudyti mūsų sieloms bendrauti su Kristumi. Jis stengiasi nukreipti mūsų mintis į pasaulio malonumus, gyvenimo rūpesčius, sunkumus ir sielvartus, į kitų arba mūsų pačių klaidas ir trūkumus. Nepasiduokite suklaidinami! Daugelį sąžiningų žmonių, norinčių gyventi Dievui, jis priverčia mąstyti apie jų pačių klaidas ir silpnybes, taip atitolindamas juos nuo Kristaus ir tikėdamasis nugalėti. Jūs neturite pasiduoti baimei ir nuogąstavimams, ar būsite išgelbėti. Visa tai nukreipia žmogų nuo jėgos šaltinio. Būkite ir toliau atsidavę Dievui visa siela ir pasitikėkite Juo. Kalbėkite ir galvokite apie Jėzų. Leiskite savajam „aš“ ištirpti Jame. Šalin visas abejones ir baimę! Sakykite kartu su Pauliumi: *„Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.“ (Galatams 2, 20)* Ieškokite atgaivos Dieve. Jis gali apsaugoti tai, ką jūs Jam patikėjote. Jeigu jūs pasiliksite Jo rankose, tapsite nugalėtoju Mylinčiojo jėga.

Prisiimdamas žmogišką prigimtį, Kristus susiejo save su žmonija nepertraukiamais meilės ryšiais, kuriuos gali nutraukti tik pats žmogus. Šėtonas nuolat gundo mus nutraukti šį ryšį – kad apsispręstume gyventi be Kristaus. Štai kodėl mes turime nuolat budėti, stengtis ir melstis, kad niekas negalėtų suvilioti

mūsų pasirinkti kitą šeimininką. O pasirinkimo laisvę mes turime. Tad žvelkime į Kristų, ir Jis apsaugos mus. Tik matydami Jį, mes esame saugūs. Niekas negali išplėšti mūsų iš Jo rankų. Visada matydami Jį, *„mes visi, atidengtu veidu Viešpaties šlovę atspindėdami, daromės panašūs į Jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas“* (2 Korintiečiams 3, 18).

Todėl pirmieji mokiniai siekė tapti panašūs į Gelbėtoją. Klausydamiesi Kristaus, jie suprato, kaip Jis yra jiems reikalingas. Jie ieškojo Jo, rado Jį, sekė Juo. Jie buvo su Juo namuose, prie stalo, nuošalioje vietoje, gamtoje. Jie buvo su Juo kaip mokiniai su mokytoju, kas dieną išgirsdami iš Jo lūpų šventąsias tiesas. Jie žvelgė į Jį lyg tarnai į savo šeimininką, norėdami sužinoti savo pareigas. Šie apaštalai buvo *„vargo žmonės kaip ir mes“* (Jokūbo 5, 17). Jiems taip pat reikėjo kovoti su nuodėme. Norint gyventi šventai, jiems reikėjo tos pačios malonės kaip ir mums.

Jie buvo su Juo namuose, prie stalo

Net mylimasis apaštalas Jonas, kuris labiausiai buvo panašus į Išgelbėtoją, neturėjo to įgimto charakterio žavesio. Jis buvo ne tik pasitikintis savimi ir garbėtroška,

bet ir karštakošis, greitai įsižeidžiantis, kerštingas. Tačiau išvydęs dieviškąjį charakterį, jis suprato savo trūkumus ir buvo sukrėstas. Kas dieną matant Dievo Sūnaus galią ir kantrybę, jėgą ir švelnumą, didybę ir romumą, jo sielą užliejo meilė. Jis buvo sužavėtas. Diena po dienos jis vis labiau linko prie Kristaus, kol meilė Gelbėtojui užgožė jo „aš". Jo kerštingas ir ambicingas būdas pasidavė Kristaus jėgai. Šventoji Dvasia atnaujino jo širdį. Meilė Kristui pakeitė jo charakterį. Bendravimas su Kristumi visada duoda tokius vaisius. Kai Kristus gyvena širdyje, pasikeičia visa žmogaus prigimtis. Kristaus Dvasia, Jo meilė suminkština širdį, pavergia sielą ir nukreipia mintis į Dievą ir dangų.

Kristui įžengus į dangų, Jo sekėjai tebejautė Jo Artumą. Kiekvienas asmeniškai jautė Jį, Jo meilę ir šviesą. Jėzus – Gelbėtojas, kuris vaikščiojo ir kalbėjo su jais, kuris guodė juos ir stiprino viltį jų širdyse, buvo paimtas į dangų ramybės žiniai dar tebeskambant Jo lūpose. Ir kai būrys angelų Jį apsupo, Jo balsas pasiekė juos: *„Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos."* *(Mato 28, 20)* Jis įžengė į dangų žmogaus pavidalu. Jie žinojo, kad Jis stovi prieš Dievo sostą, atstovaudamas kenčiančiai žmonijai, likęs jų Draugu ir Gelbėtoju, žinojo, kad Jo jausmai nepasikeitę, kad Jis užtaria juos, kad jie yra atpirkti Jo brangiu krauju. Jis rodo Dievui savo žaizdotas kojas ir rankas primindamas, kokia kaina jie buvo atpirkti. Mokiniai žinojo, jog Jis įžengė dangun, kad paruoštų jiems vietą ir kad Jis grįš pasiimti juos pas save.

Kristui įžengus į dangų, apaštalai troško prašyti Tėvą Jėzaus vardu. Rimtai ir iškilmingai jie suklupo melstis, kartodami su įsitikinimu: *„Jei tik prašysite Tėvą Mano vardu, Jis duos tai jums. Iki šiol jūs nieko neprašėte Mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“* *(Jono 16, 23–24)* Vis aukščiau ir aukščiau jie kėlė tikėjimo rankas, turėdami galingą įrodymą: *„Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus!“* *(Romiečiams 8, 34)* Sekminių dieną pas juos nužengė Globėjas, apie kurį Kristus buvo sakęs: *„Ji […] bus jumyse.“* Vėliau Jis pridūrė: *„Jums geriau, kad Aš iškeliauju, nes jei neiškeliausiu, pas jus neateis Globėjas.“* *(Jono 14, 17; 16, 7)* Nuo to laiko Kristus Šventąja Dvasia galėjo likti savo vaikų širdyse. Jam asmeniškai būnant juose, jų sąjunga su Kristumi tapo tvirtesnė net už tą, kai Jis pats buvo tarp jų. Gyvenančio juose Kristaus šviesa, meilė ir jėga spinduliavo iš jų taip, kad žmonės, juos matydami, *„stebėjosi; jie atpažino juos buvus kartu su Jėzumi“* *(Apaštalų darbų 4, 13)*.

Kristus trokšta būti dabar savo vaikams tuo, kuo Jis buvo savo mokiniams. Apsuptas savo mokinių, melsdamasis paskutinį kartą, Jis pasakė: *„Ne tik už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės.“* *(Jono 17, 20)*

Jėzus meldėsi už mus, kad mes galėtume būti viena su Juo taip, kaip Jis yra viena su Tėvu. Kokia tai sąjunga! Išgelbėtojas sakė apie save: *„Sūnus nieko negali daryti iš savęs.“ „Manyje esantis Tėvas daro savuosius darbus.“* *(Jono 5, 19; 14, 10)* Taigi, jei Kristus gyvena mūsų širdyse,

tai Jis *„iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti“* *(Filipiečiams 2, 13)*. Mes turime dirbti taip, kaip ir Jis. Mes turime parodyti, jog esame tos pačios dvasios. Ir tada, mylėdami Jį ir pasilikdami Jame, mes augsime *„visais atžvilgiais Tame, kuris yra galva, – Kristuje“* *(Efeziečiams 4, 15)*.

DARBAS IR GYVENIMAS

Dievas yra visatos gyvybės, šviesos ir džiaugsmo šaltinis. Tarsi saulės šviesa, tarsi veržlios šaltinio versmės liejasi Jo palaiminimai Jo kūriniams. Jei žmonių širdyse gyvena Dievas, tai Jo teikiama gyvybė meile ir palaimomis bus perduodama aplinkiniams.

Mūsų Gelbėtojas džiaugėsi tobulindamas ir atpirkdamas puolusią žmoniją. Dėl to Jis nepagailėjo savo gyvybės ir, paneigęs gėdą, iškentė nukryžiavimą. Angelai taip pat darbuojasi kitų laimei. Tai jiems teikia džiaugsmą. Tai, ką savimylos supranta kaip pažeminimą – tarnavimą nelaimingiems, blogo būdo ir žemesnės padėties žmonėms, – yra šventųjų angelų darbas. Pasiaukojančios Kristaus meilės dvasia – tai dvasia, viešpataujanti danguje ir esanti dangiškosios laimės esmė. Tai dvasia, kurią turės Kristaus sekėjai ir kuri įkvėps jų darbus.

Jo palaiminimai liejasi tarsi veržlios šaltinio versmės

Jei širdyje puoselėjama meilė Kristui, jos malonaus aromato negalima paslėpti. Jos įtaką jus visi, su kuriais

mes bendrausime. Kristaus dvasia širdyje yra tarsi gaivinantis šaltinis dykumoje, žūstančius pagirdantis gyvybę duodančiu vandeniu.

Meilė Jėzui pasireikš troškimu dirbti taip, kaip Jis dirbo žmonijos palaimai ir atnaujinimui. Ji skatins mylėti, užjausti, švelniai ir jautriai elgtis su visais dangiškojo Tėvo kūriniais.

Gelbėtojo gyvenimas žemėje nebuvo lengvas. Jis gyveno ne sau, bet atkakliai, uoliai ir nenuilstamai dirbo, kad išgelbėtų žmoniją. Nuo gimimo iki mirties ant kryžiaus Jis ėjo išsižadėjimo keliu, nevengdamas sunkumų, kankinančių kelionių, varginančių rūpesčių ir darbų. Jis sakė: *„Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį.“ (Mato 20, 28)* Tai buvo Jo gyvenimo tikslas. Visa kita buvo antraeiliai dalykai, tarnaujantys tam tikslui. Vykdyti Dievo valią ir baigti Jo pradėtą darbą buvo kasdienė Jo duona. Dirbdamas Jėzus užmiršdavo save ir savo interesus.

Todėl visi, besidalijantys Kristaus malone, turi būti pasiruošę bet kokiai aukai, idant tie, už kuriuos Jis mirė, galėtų gauti tokią pačią dangiškąją dovaną. Jie turi padaryti viską, kad pasaulis, kuriame jie gyvena, taptų geresnis. Šventoji Dvasia, veikianti žmoguje, parodo, kad jo širdis yra visiškai atsinaujinusi. Vos tik žmogus ateina pas Kristų, jam kyla noras paskelbti kitiems, kokį brangų Draugą jis įsigijo, – jis negali slėpti širdyje tokios šventos tiesos. Jei esame aprengti Kristaus teisumu, jei Jo Dvasia yra mūsų širdyse ir teikia

mums daug džiaugsmo, mes nesugebėsime tylėti. Jei mums teko pamatyti ir patirti, kad Viešpats yra geras, mes turėsime ką papasakoti. Kaip Pilypas, suradęs Išgelbėtoją, kviesime pas Jį kitus. Mes stengsimės parodyti jiems Kristaus žavesį ir patrauklumą, atskleisti, kokia nematoma tikrovė laukia pasaulio. Jie trokš eiti Jėzaus pramintu keliu. Jie labai norės, kad ir aplinkiniai pamatytų *„Dievo Avinėlį, kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (žr. Jono 1, 29)*.

Mūsų pastangos padaryti kitus laimingus atneš palaimas mums patiems. Toks ir buvo Dievo tikslas – kad mes taip pat dalyvautume atpirkimo darbe. Jis suteikė žmonėms teisę tapti dieviškosios Esybės dalimi, kad jie po to paskleistų palaiminimus savo artimiesiems. Tai pati didžiausia garbė, didžiausias džiaugsmas, kurį Dievas galėjo suteikti žmonėms. Taip tie, kurie tapo šios meilės tarnystės dalininkais, bus atvesti prie savo Kūrėjo arčiausiai.

Dievas būtų galėjęs pavesti šį atsidavimo reikalaujantį tarnavimą – skelbti Evangeliją – dangaus angelams. Savo tikslui įgyvendinti Jis galėjo pasinaudoti ir kitais būdais. Bet, be galo mus mylėdamas, Jis nusprendė padaryti mus savo, Kristaus ir angelų bendradarbiais, kad galėtume dalytis palaiminimais ir džiaugsmu, kurį suteikia nesavanaudiškas tarnavimas, ir jausti tą patį dvasinį pakilimą.

Mes galime būti vieningi su Kristumi, tik gerai suvokę Jo kančias. Kiekvienas pasiaukojimas stiprina geradarystės dvasią mūsų širdyse ir priartina mus prie

pasaulio Atpirkėjo, kuris, *„būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą“ (2 Korintiečiams 8, 9)*. Tik dirbant darbą, kuriam buvome sukurti, gyvenimas gali tapti mums tikra palaima.

Jeigu jūs pradėsite dirbti, kaip to nori Kristus, ir laimėsite Jam sielų, jūs trokšite ir alksite teisumo, jūs pajusite, kad jums reikia gilesnio dvasinio patyrimo, kad jūs turite geriau pažinti dieviškuosius dalykus. Jūs viso to prašysite Dievą. Jis sustiprins jūsų tikėjimą, o jūsų siela numalšins troškulį prie gilaus išgelbėjimo šaltinio. Gyvenimo sunkumai ir išbandymai skatins jus tyrinėti Bibliją ir melstis. Jūs augsite Kristaus malone ir pažinimu bei įsigysite turtingą dvasinę patirtį.

Nesavanaudiško tarnavimo kitiems dvasia suteikia charakteriui tvirtumo, pastovumo, Kristaus grožio, o pačiam žmogui teikia ramybę ir laimę. Jo siekiai tampa kilnesni, širdyje nelieka vietos tingumui ir egoizmui. Tie, kurie naudosis krikščioniškomis malonėmis, augs dvasiškai ir taps stiprūs, kad tarnautų Dievui. Jie įsigis aiškų dvasinį regėjimą, jų tikėjimas nuolat didės, jų maldos bus karštesnės ir stipresnės. Dievo Dvasia, veikianti jūsų dvasią, sukels sieloje šventus sąskambius, kaip atsaką į dieviškąjį prisilietimą. Tie, kurie pasišvenčia dirbti kitų gerovei, eina teisingu išgelbėjimo keliu.

Vienintelis būdas augti malone – nesavanaudiškai atlikti kiekvieną Kristaus mums pavestą darbą. Mes turime daryti viską, ką sugebame, kad padėtume tapti laimingiems tiems, kuriems reikia mūsų pagalbos, ir prisidėtume prie jų laimės kūrimo. Stiprybė įgyjama

patirtimi, o patirtis – aktyviai gyvenant. Tie, kurie nori krikščioniškai gyventi, pasyviai priimdami per malonę duodamas palaimas, nieko nedarydami dėl Kristaus, paprasčiausiai valgo duoną veltui. Ir fiziniame, ir dvasiniame pasaulyje tai baigiasi asmenybės sunykimu ir išsigimimu. Žmogus, atsisakęs judinti rankas ir kojas, greitai nebegalės jomis naudotis. Taip ir krikščionis, nesinaudodamas Dievo duotomis jam jėgomis, ne tik nebeauga Kristuje, bet praranda ir turėtas jėgas.

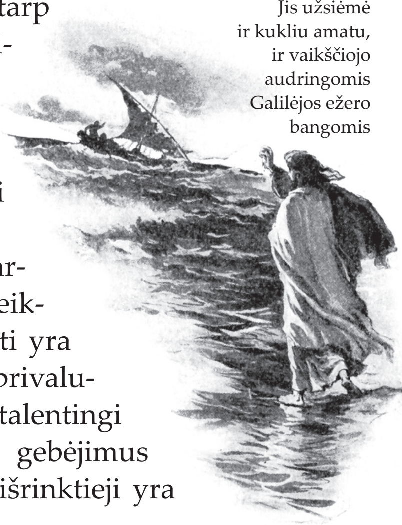
Dievas numatė Kristaus Bažnyčią būti tarpininke gelbstint žmoniją. Jos tikslas – skelbti pasauliui Evangeliją. Tai privalo daryti visi krikščionys – kiekvienas pagal savo talentą ir galimybes. Pažinę Kristaus meilę, mes tampame tarsi skolininkai tų, kurie Jo dar nepažįsta. Dievas davė šviesą ne tik mums vieniems; Jis davė ją, kad skleistume kitiems. Jei visi Kristaus sekėjai būtų pasiruošę vykdyti šią pareigą, tai vietoj vieno, dabar skelbiančio Evangeliją pagoniškoms šalims, atsirastų tūkstančiai skelbėjų. O visi, negalintys būti misionieriais, paremtų juos savo lėšomis, nuoširdžia užuojauta, maldomis. Sielų gelbėjimo darbas būtų uoliau vykdomas ir krikščioniškose šalyse.

Norėdami dirbti Kristui, mes neturime palikti artimųjų ir vykti į pagoniškas šalis, jei mūsų pagalbos reikia namie. Mes galime darbuotis Kristui šeimos ratelyje, bažnyčioje, tarp bendradarbių ir žmonių, su kuriais bendraujame.

Didesnę savo gyvenimo žemėje dalį Gelbėtojas praleido kantriai dirbdamas Nazareto dailidės dirbtuvė-

se. Tarnaujantys angelai lydėjo Gyvybės Viešpatį, Jam bendraujant su žemdirbiais ir darbininkais. Jo niekas nepažino ir nešlovino. Jis nuoširdžiai dirbo savo darbą ir užsiimdamas kukliu amatu, ir gydydamas ligonius, ir vaikščiodamas audringomis Galilėjos ežero bangomis. Taip ir mes, vykdydami net mažiausius įpareigojimus, nežymūs ir nepastebimi gyvenime, – galime vaikščioti ir darbuotis kartu su Jėzumi.

Apaštalas sako: *„Kiekvienas jūsų, broliai, koksai buvo pašauktas, toks ir tepasilieka prieš Dievą.“ (1 Korintiečiams 7, 24)* Verslininkas gali dirbti taip, kad šlovintų Viešpatį, kuriam yra ištikimas. Jeigu jis yra tikras krikščionis, tai savo darbais rodys šį tikėjimą ir atskleis žmonėms Kristaus dvasią. Stropus ir uolus amatininkas gali dirbti taip, kaip Tas, kuris triūsė, atlikdamas paprastus darbus ir vaikščiodamas tarp Galilėjos kalvų. Visi, besivadinantys krikščionimis, turi dirbti taip, kad kiti, matydami jų gerus darbus, pradėtų šlovinti savo Kūrėją ir Atpirkėją.

Jis užsiėmė ir kukliu amatu, ir vaikščiojo audringomis Galilėjos ežero bangomis

Daugelis atsisako tarnauti Kristui Dievo suteiktomis dovanomis, nes kiti yra gabesni ir turi kitokių privalumų. Jie mano, kad tik talentingi žmonės turi skirti savo gebėjimus tarnauti Dievui, kad tik išrinktieji yra

apdovanoti ypatingais gabumais, o kiti nėra pašaukti į dovanų dalybas ir negali dirbti Kristui. Bet šito neteigia Biblijos pavyzdys. Šeimininkas, pasišaukęs savo tarnus, kiekvienam nurodo jo darbą.

Ir mažiausias pareigas gyvenime mes galime vykdyti su meile, *„kaip Viešpačiui“* *(Kolosiečiams 3, 23)*. Jei visa širdimi mylime Dievą – mūsų gyvenimas liudys tai. Mus sups maloni Kristaus Dvasia, o mūsų įtaka kitiems didės ir laimins juos.

Jūs neturite laukti palankių aplinkybių, kad pradėtumėte tarnauti Dievui. Jūs neturite mąstyti, ką apie jus pagalvos pasaulis. Jeigu jūsų kasdienis gyvenimas liudija jūsų tikėjimo tyrumą ir nuoširdumą, tai kiti įsitikins, jog jūs trokštate jiems gero, ir jūsų pastangos nebus bergždžios.

Kukliausias ir nuolankiausias Jėzaus mokinys gali būti palaiminimu kitiems. Jis gali net nesuprasti, jog daro kažką ypatingai gero. Bet jo įtaka sukelia vis didėjančias palaimų bangas, nors apie jų pasekmes jis gali ir nežinoti iki paskutinės atpildo dienos. Jis nejaučia ir nežino, jog atlieka didžiulį darbą. Jis nesikamuoja, nerimaudamas dėl sėkmės, tik ramiai eina pirmyn, sąžiningai dirbdamas Dievo jam pavestą darbą. Tokie žmonės gyvens ne veltui. Jie vis labiau darysis panašūs į Kristų. Jie tiks svarbesniam darbui ir būsimajame džiaugsmingame gyvenime, nes jau žemėje bendradarbiavo su Dievu.

DIEVO PAŽINIMAS

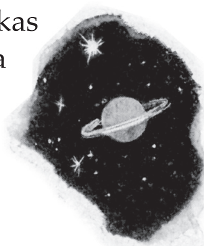
Mūsų Išgelbėtojas mėgo aiškinti savo brangiąsias tiesas gamtos pavyzdžiais

Įvairiais būdais Dievas siekia mums pranešti apie save, kad mes galėtume su Juo bendrauti. Gamta nuolat veikia mūsų jausmus. Atviraširdis žmogus, pamatęs Dievo rankų darbus, susižavės Jo meile ir šlove. Kas norės klausytis, tas išgirs ir supras, jog Dievas bendrauja su mumis per gamtą. Žaliuojantys laukai ir didingi medžiai, pumpurai ir žiedai, plaukiantys debesys ir krintantys lietaus lašai, čiurlenantis upeliukas ir dangaus didingumas kalba mūsų širdims ir kviečia susipažinti su Tuo, kuris visa tai sukūrė.

Mūsų Išgelbėtojas mėgo aiškinti savo brangiąsias tiesas gamtos pavyzdžiais. Tiek kasdienio mūsų gyvenimo įvykiai ir buitis, tiek ir medžiai, paukščiai, gėlės slėniuose, kalnai, ežerai ir dangaus skliautas atspindi tiesą. Todėl Jėzaus pamokos dažnai pasiekdavo žmonių sąmonę, kad ir kaip jie būtų užsiėmę kasdieniais rūpesčiais ir darbais.

Dievas nori, kad Jo vaikai vertintų Jo darbus ir gėrėtųsi paprasta, ramia gamta, kuria Jis papuošė mūsų

žemiškuosius namus. Dievui patinka, kas gražu, bet charakterio grožį Jis vertina labiau už išorinį. Dievas norėtų, kad mes ugdytume savo skaistumą ir paprastumą – savybes, dėl kurių žavios gėlės.

Tas, kuris valdo nesuskaičiuojamus pasaulius

Jei atidžiai įsiklausysime, – visa Dievo kūryba mokys mus klusnumo ir pasitikėjimo Juo. Nuo žvaigždžių, per amžius keliaujančių joms numatytu keliu, iki mažiausio atomo – visi kūriniai paklūsta Kūrėjo valiai. O Dievas rūpinasi kiekvienu ir išlaiko visa, ką yra sukūręs. Tas, kuris valdo nesuskaičiuojamus visatos pasaulius, tuo pačiu metu rūpinasi mažu paukšteliu, nerūpestingai suokiančiu paprastą giesmelę. Dievas Tėvas švelniai stebi kiekvieną nuolat: kai keliaujame į darbą, kai meldžiamės, kai einame miegoti ir keliamės rytą, kai turtuolis puotauja rūmuose ar vargšas sukviečia savo vaikus prie vargano stalo. Nė viena ašara nenukrinta, Dievo nepastebėta. Nė viena šypsena nelieka Jam nežinoma.

...rūpinasi ir mažu paukšteliu

Jei mes visiškai tuo patikėtume, iš mūsų gyvenimo išnyktų visi nepagrįsti rūpesčiai. Jei mes visus, ir didelius, ir mažus rūpesčius atiduotume į Dievo, kurio nebaimina jų gausumas ir sunkumas, rankas, mes taip dažnai nenusiviltume savo gyvenime. Tada mes džiaugtumės dvasine ramybe, kurios daugelis neturi.

Grožėdamiesi patrauklia žemiška gamta, mąstykite apie būsimąjį pasaulį, kuriame nebus nuodėmės ir mirties, kur gamtoje nebus nė vieno prakeikimo pėdsako. Įsivaizduokite išgelbėtųjų tėvynę ir atminkite, jog ji bus žymiai gražesnė, nei matote net lakiausioje vaizduotėje. Įvairiausios Dievo dovanos gamtoje yra tik silpnas Jo šlovės atspindys. Šventajame Rašte parašyta: *„Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli.“ (1 Korintiečiams 2, 9)*

Ir poetas, ir gamtininkas gali daug papasakoti apie gamtą. Bet tik krikščionis ypatingai įvertins žemės grožį, nes atpažins joje savo Tėvo rankų darbą. Jis išvys Jo meilę ir gėlelėje, ir krūme, ir medyje. Teisingai suprasti kalno ir slėnio, upės ir jūros reikšmę galima tik žiūrint į juos kaip į Dievo meilės žmogui išraišką.

Dievas kreipiasi į mus savo apvaizdos darbais ir savo Dvasia veikdamas mūsų širdis. Mes galime daug pasimokyti iš įvykių ir pasikeitimų kasdieniame gyvenime, jei tik mūsų širdis bus tiek atvira, kad įžvelgtume tą pamoką. Psalmininkas, mąstydamas apie Dievo apvaizdos darbą, sako: *„Ištikimosios Viešpaties meilės kupina žemė.“ „Išmintingas žmogus pastebės šiuos dalykus ir mąstys apie Viešpaties ištikimąją meilę.“ (Psalmė 33, 5; 107 43)*

Dievas į mus kreipiasi per savo Žodį. Šventajame Rašte ryškiai atskleidžiamas Jo charakteris, Jo santykiai su žmonėmis, didysis atpirkimo darbas. Biblija pasakoja apie patriarchus, pranašus ir kitus šventuosius senovės žmones. Jie buvo *„kaip ir mes“ (Jokūbo 5, 17)*. Mes matome, kad jie, kaip ir mes, nusimindavo, bet kovojo

su liūdesiu, kad jie, kaip ir mes, buvo gundomi, bet atsikeldavo ir kovodavo Dievo malonės jėga. Šie pavyzdžiai turi mus padrąsinti siekti teisumo. Kai mes sužinome apie jų nuostabius išgyvenimus, apie tai, kokia šviesa, meile ir palaimomis jie su džiaugsmu naudojosi, ką jie nuveikė per jiems suteiktą malonę, tada toji pati Dvasia įžiebia Šventosios ugnies kibirkštėles mūsų širdyse. Tada mes trokštame būti panašūs į juos charakteriu ir vaikščioti su Dievu, kaip kad jie.

Ką Jėzus yra pasakęs apie Senąjį Testamentą, dar geriau tinka Naujajam: *„Tie Raštai ir liudija apie Mane“ (Jono 5, 39)*, – Atpirkėją, kuriame visi mato amžinojo gyvenimo viltį. Taip, visa Biblija pasakoja apie Kristų – nuo pirmojo pasakojimo apie pasaulio sukūrimą, – nes *„be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“*, – iki paskutinio pažado: *„Štai Aš veikiai ateinu“ (Jono 1, 3; Apreiškimo 22, 12)* – mes skaitome apie Jo darbus ir klausomės Jo balso. Jei jūs norite geriau pažinti Gelbėtoją, tyrinėkite Šventąjį Raštą.

Tegul Dievo žodžiai pasiekia jūsų širdis. Tai – gyvasis vanduo, numalšinantis jūsų didžiulį troškulį. Jie – tarsi gyvoji duona iš dangaus. Jėzus skelbė: *„Jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės“*. Po to Jis paaiškino: *„Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas.“ (Jono 6, 53. 63)* Valgydami ir gerdami mes pastipriname savo kūną. Tai tinka ir dvasiniam gyvenimui: tai, apie ką mąstome, suteikia mūsų dvasinei prigimčiai moralinę paramą ir stiprybę.

Atpirkimas – tai paslaptis, į kurią nori pažvelgti angelai. Jį tyrinės ir giedos jo šlovei atpirktieji per visą amžinybę. Nejaugi neverta jau dabar pradėti kruopščiai jį tyrinėti ir galvoti apie jį? Begalinė Jėzaus meilė ir gailestingumas, Jo auka už mus skatina rimtai susimąstyti. Mes turime galvoti apie mūsų brangaus Atpirkėjo ir Tarpininko charakterį. Mes turime mąstyti apie Jo misiją išgelbėti savo žmones iš nuodėmių. Jeigu svarstysime šias dangiškąsias temas, mūsų tikėjimas ir meilė stiprės, mūsų maldos taps priimtinesnės Dievui, nes bus gyvos ir karštos, vis labiau ir labiau persipynusios su tikėjimu ir meile. Mes nuosekliau pasitikėsime Jėzumi ir kasdien gyvai patirsime Jo jėgą, išgelbėjančią visus, kurie per Jį ateina pas Dievą.

Mąstydami apie Gelbėtojo tobulumą, mes trokšime visiškai pasikeisti, atsinaujinti ir savo skaistumu prilygti Jam. Alksime ir trokšime būti panašūs į Tą, kurį mes diviname. Juo daugiau mes galvosime apie Kristų, tuo daugiau pasakosime apie Jį kitiems, tuo aiškiau rodysime Jo pavyzdį pasauliui.

Biblija buvo parašyta ne vien mokytiesiems. Priešingai, ji buvo skirta paprastiems žmonėms. Didžiosios tiesos, reikalingos išgelbėjimui, yra akivaizdžios. Niekas, išskyrus tuos, kurie pasitiki savimi, o ne vykdo Dievo valios, negali suklysti ir išsukti iš teisingo kelio.

Mes neturime klausytis kitų žmonių liudijant tai, ko moko Šventasis Raštas, bet patys privalome tyrinėti Dievo Žodį. Jei mes leisime kitiems galvoti už mus, mūsų dvasinės jėgos ir gabumai susilpnės. Aštrus pro-

tas dėl gilių temų tyrinėjimo stokos gali taip atbukti, kad prarasime gebėjimą suvokti gilią Dievo Žodžio prasmę. Ir atvirkščiai, mes tapsime įžvalgesni, ieškodami ryšio tarp atskirų Biblijos temų, lygindami vieną Rašto vietą su kita ir vienus dvasinius dalykus su kitais.

Niekas taip nedidina intelekto, kaip Šventojo Rašto tyrinėjimas. Jokia kita knyga – tik Biblija, jos aiškios, kilninančios tiesos – gali sutaurinti mintis, padidinti mūsų gebėjimus. Jei Dievo Žodis būtų tyrinėjamas taip, kaip reikia jį tyrinėti, žmonės būtų išmintingesni ir kilnesni, jų siekiai būtų pastovesni, ką retai galima pamatyti šiais laikais.

Maža naudos iš skuboto Šventojo Rašto skaitymo. Galima perskaityti visą Bibliją, bet nepastebėti jos grožio, nesuprasti jos gilių ir paslėptų minčių. Kiekvieną eilutę reikia tyrinėti tol, kol suprasime jos reikšmę ir ryšį su Išgelbėjimo planu. Toks tyrinėjimas kur kas vertingesnės už betikslį daugelio dalių pasklaidymą, nieko nepasimokant. Visada turėkite Bibliją su savimi. Radę galimybę, skaitykite ją, įsiminkite tekstus. Net ir vaikščiodami gatvėmis jūs galite apmąstyti atskiras eilutes ir jas įsiminti.

Mes negalime įsigyti išminties be uolių pastangų ir skaitydami Bibliją be maldos. Kai kurios Rašto dalys yra paprastos ir aiškios. Bet yra ir tokių, kurių minties negalima suprasti iš pirmo žvilgsnio. Eilutė turi būti lyginama su eilute. Reikia atidžiai tyrinėti ir melstis. Tik toks tyrinėjimas atsipirks. Kaip kalnakasys randa po žeme vertingo metalo gyslą, taip ir žmogus,

atkakliai ieškantis Dievo Žodžio, ras paslėptus didžiausios vertės tiesos turtus, nematomus nerūpestingam skaitytojui. Įkvėpimo žodžiai, kylantys širdyse, bus tarsi srovelės iš gyvybės versmės.

Kaip kalnakasys randa vertingo metalo gyslą

Niekada netyrinėkite Biblijos be maldos. Prieš atsiversdami jos puslapus, mes turime prašyti Šventosios Dvasios, kad Ji mus apšviestų, ir Ji tai būtinai padarys. Natanaeliui atėjus pas Jėzų, Išgelbėtojas sušuko: *„'Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos.' Natanaelis paklausė: 'Iš kur mane pažįsti?' Jėzus atsakė: 'Prieš pakviečiant tave Pilypui, Aš mačiau tave po figmedžiu'."* *(Jono 1, 47–48)* Taip Jėzus mato ir mus, besimeldžiančius vienumoje, jeigu Jo ieškome, jei trokštame, kad Jis savo šviesa apšviestų mūsų širdis ir padėtų suprasti Tiesą. Šviesos angelai bus su tais, kurie nuolankia širdimi ieško dieviškojo Vadovo.

Šventoji Dvasia išaukština ir šlovina Gelbėtoją. Tai Ji turi mums parodyti Kristų, Jo teisumo tyrumą ir didįjį išgelbėjimą per Jį. Jėzus sako: *„Ji pašlovins Mane, nes ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs."* *(Jono 16, 14)* Tik Tiesos Dvasia gali geriausiai atskleisti dieviškąją tiesą. Kaip didžiai Dievas vertina žmoniją, jei atidavė savo Sūnų mirti už ją ir siunčia savo Dvasią mokyti ir vesti mus vaisingu keliu!

MELSTIS – TEISĖ YPATINGA

Dievas kalba mums per gamtą ir apreiškimą [Šventąjį Raštą], per savo apvaizdą ir Šventosios Dvasios poveikį. Bet to neužtenka. Mes taip pat turime atverti Jam savo širdis. Norėdami turėti jėgų, energijos ir gyventi dvasiškai, turime gyvai bendrauti su savo dangiškuoju Tėvu. Mūsų mintys turi būti nukreiptos į Jį, mes turime mąstyti apie Jo darbus, Jo gailestingumą, Jo palaiminimus. Bet tai nebus bendravimas su Juo tikrąja to žodžio prasme. Norint bendrauti su Dievu, reikia Jam pasakoti apie savo gyvenimą.

Malda – tai širdies atvėrimas Dievui kaip draugui. Ji reikalinga ne tam, kad Dievas sužinotų, kokie mes esame, bet kad mes galėtume Jį priimti. Malda priartina ne Dievą prie mūsų, bet mus pakelia prie Dievo.

Gyvendamas žemėje, Jėzus savo mokinius mokė melstis, atskleisti Dievui savo kasdienius rūpesčius ir viską pavesti Jam. Jėzus pažadėjo, jog jų maldos bus išklausytos. Tas pažadas galioja ir mums.

Jėzus, gyvendamas tarp žmonių, dažnai melsdavosi. Išgelbėtojas prisiėmė mūsų reikmes ir silpnybes. Taip Jis tapo nusižeminusiu prašytoju, meldžiančiu savo Tėvą atgaivinti jėgas, kad sustiprėjęs Jis vėl galėtų vykdyti savo pareigas ir atlaikytų išbandymus. Jėzus –

pavyzdys mums visur. Jis – Brolis skęstantiems silpnybėse. Jis, kaip ir mes, buvo gundomas, bet nenusidėjo. Blogis buvo svetimas Jo prigimčiai. Jis iškentė sielos kančias ir kovą šiame pasaulyje. Malda Jam buvo būtinybė ir ypatinga teisė. Bendravimas su Tėvu Jam teikdavo paguodos ir džiaugsmo. Jei žmonių Gelbėtojas, Dievo Sūnus, jautė maldos būtinumą, juo labiau mums, silpniems ir nuodėmingiems mirtingiesiems, būtina melstis karštai ir nepailstant.

Dangiškasis Tėvas pasiruošęs suteikti mums visas savo palaimas. Tai mūsų privilegija sočiai atsigerti iš Beribės Meilės versmės. Keista, kad mes tiek mažai meldžiamės! Dievas pasiruošęs ir nori išklausyti net mažiausio savo vaiko nuoširdžią maldą. Tik mes nenorime Dievui papasakoti, ko mums reikia. Ką gali galvoti dangaus angelai apie vargšus, bejėgius, nuolat gundomus žmones, kurie tiek mažai meldžiasi ir taip silpnai tiki tuomet, kai begalinės Dievo Meilės širdis linksta prie jų, kai Jis pasiruošęs jiems duoti daug daugiau, nei jie prašo ar gali pagalvoti. Angelai su meile nusilenkia Dievui, jiems patinka būti šalia Jo. Bendravimas su Dievu jiems – didžiausias džiaugsmas. Atrodo, jog žemės vaikai, kuriems taip reikalinga Dievo pagalba, patenkinti tuo, jog gyvena, nebendraudami su Juo, neapšviesti Jo Dvasios.

Blogio tamsa apgaubia tuos, kurie paniekina maldą. Priešo kuždami gundymai skatina juos nusidėti. Ir visa tai įvyksta todėl, kad jie nesinaudoja Dievo duotąja teise melstis. Juk malda – tai raktas, atrakinantis

Dangaus lobyną, kuriame saugomos beribės Visagalio išgalės. Kad neiškiltų pavojaus tapti nerūpestingiems ar išklysti iš teisingo kelio, jūs turite melstis ir budėti. Priešas siekia mums sutrukdyti, kad per maldą ir tikėjimą gautume malonės ir jėgų gundymams atsispirti, ir stato įvairias kliūtis kelyje prie malonės sosto.

Mes galime tikėtis, jog tam tikromis sąlygomis Dievas išklausys mūsų maldas ir atsakys į jas. Viena iš sąlygų – mes turime suvokti, kad Jo pagalba mums reikalinga. Jis pažadėjo: *„Sudrėkinsiu vandeniu ištroškusią žemę, palaistysiu srovėmis sausumą.“* *(Izaijo 44, 3)* Alkstantys teisumo ir trokštantys būti šalia Dievo gali būti tikri, jog bus pasotinti. Tik širdis turi būti atvira Dvasios veikimui, kad galėtų priimti Dievo palaiminimus.

Jau pati būtinybė melstis iškalbingai liudija mūsų naudai. Bet pirmiausia, kad Viešpats galėtų mums padėti, mes turime Jo ieškoti. Jis sako: *„Prašykite, ir jums bus duota.“ „Jeigu Jis nepagailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?!“* *(Mato 7, 7; Romiečiams 8, 32)*

Jei mes širdyse nešiojame pikta, jei neatsisakome bent vienos mums žinomos nuodėmės, Viešpats mūsų neišklausys. Bet susisielojusio ir atgailaujančio žmogaus malda visada bus išgirsta. Tik ištaisę visas savo žinomas klaidas, galime tikėti, kad Dievas išklausys mūsų prašymus. Tai ne mūsų nuopelnas, kad galime naudotis Dievo malone, – tik Jėzaus, apvaliusio mus savo krauju, dėka esame išgelbėti. Tačiau ir mes turime išpildyti sąlygas, kad Dievas mus išgirstų.

Antroji sąlyga, kad malda būtų išklausyta, – mūsų tikėjimas. *„Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir Jo ieškantiems atsilygina.“* *(Hebrajams 11, 6)* Jėzus sakė savo mokiniams: *„Ko tik melsdamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus.“* *(Morkaus 11, 24)* Ar mes pasitikime Jo Žodžiu?

Jis yra ištikimas savo pažadui. Jei mes iš karto negauname, ko prašome, turime tikėti, kad Viešpats mus girdi ir atsakys į mūsų maldas. Mes taip dažnai klystame ir esame tokie trumparegiai, jog kartais prašome dalykų, kurie nebūtų mums palaima. O mūsų dangiškasis Tėvas su meile atsako į maldas, siųsdamas tik tai, kas geriausia – ko mes patys trokštume gauti, jei tik dieviškoji šviesa mus apšviestų ir mes pamatytume daiktus tokius, kokie jie yra iš tikrųjų. Kai atrodo, kad į mūsų maldas neatsakyta, mes turime pasitikėti Dievo pažadu, nes atsakymas tikrai bus atsiųstas, ir gausime tokių palaimų, kokios mums labiausiai reikalingos. Negalime tvirtinti, kad į mūsų maldas bus atsakyta būtent taip, kaip norime. Tai būtų perdėtas pasitikėjimas savimi. Dievas yra per daug išmintingas, kad klystų, ir per daug geras, kad nesiųstų palaimų tiems, kurie eina teisingu keliu. Nebijokite pasitikėti Juo, net jei į jūsų maldas greitai neatsakoma. Tikėkite Jo pažadu: *„Prašykite, ir jums bus duota.“*

Jei mes pasiduosime abejonėms ir baimei, bandysime spręsti sunkumus, kurių neįmanoma įveikti netikint, tai sunkumų tik padaugės ir jie bus didesni. Bet jei ateisime pas Dievą, supratę, kokie mes bejėgiai ir pri-

klausomi nuo Jo, – o tokie iš tikrųjų ir esame, – ir nusižeminę, pasitikėdami Juo atskleisime savo norus Viešpačiui, kurio pažinimas beribis, kuris savo kūryboje viską pastebi, kuris savo Žodžiu ir pagal savo valią valdo visus, – tai Jis galės ir norės atsakyti į mūsų šauksmą ir apšviesti mūsų širdis. Karštai melsdamiesi mes susijungiame su Beribiu Protu. Kartais galime nepastebėti Atpirkėjo, palinkusio virš mūsų su meile ir užuojauta. Bet yra būtent taip. Mes galime nejausti Jėzaus prisilietimo, bet Jo gailestinga ranka yra virš mūsų.

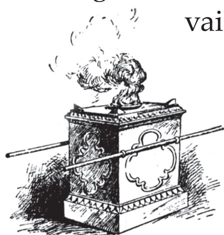
Prašant Dievą gailestingumo ir palaiminimų, mūsų širdis turi būti atlaidi ir kupina meilės. Kaip mes galime melstis: *„Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“* *(Mato 6, 12)*, neatleidę artimui? Jei mes norime, kad mūsų maldos būtų išklausytos, turime atleisti kitiems lygiai tiek, kiek tikimės, jog mums bus atleista.

Trečioji sąlyga, norint gauti atsakymą į savo maldas – atkakliai melstis. Jei norite augti tikėjimu ir dvasine patirtimi, jūs turite nuolat melstis. Jūs privalote būti *„ištvermingi maldoje“*. Apaštalas Paulius sako: *„Būkite atsidėję maldai, budėkite su ja dėkodami.“* *(Romiečiams 12, 12; Kolosiečiams 4, 2)* Apaštalas Petras ragina tikinčiuosius: *„Būkite santūrūs ir blaivūs, kad galėtumėte melstis.“* *(1 Petro 4, 7)* Paulius nurodo: *„Visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui.“* *(Filipiečiams 4, 6)* *„Bet jūs, mylimieji,* – sako Judas, – *melskitės Šventojoje Dvasioje! Išsilaikykite Dievo meilėje.“* *(Judo 20–21)* Nenutrūkstanti malda yra nepertraukiamas sielos ry-

šys su Dievu. Dievo teikiama gyvybė liejasi į mūsų gyvenimą, o mes atspindime Jo skaistumą ir šventumą.

Melstis reikia uoliai. Niekas tenekliudo jums. Stenkitės visada išlaikyti ryšį tarp savęs ir Jėzaus. Naudokitės kiekviena galimybe būti ten, kur esate įpratę melstis. Tie, kurie tikrai siekia bendrauti su Dievu, lankys maldos susirinkimus. Jie sąžiningai vykdys savo pareigas, nuoširdžiai tikėdamiesi sulaukti visų pažadėtų palaimų. Kiekviena pasitaikiusia proga jie stengsis būti ten, kur juos galėtų apšviesti dangiškoji šviesa.

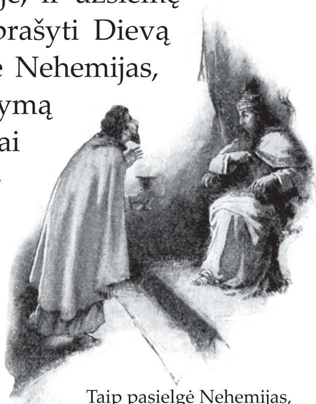
Mes turime melstis ir šeimos ratelyje, bet pirmiausia – vieni. Nes tik asmeninė, slapta malda yra tikrasis sielos gyvenimas. Paniekinus maldą, neįmanoma, kad siela tarptų. Neužtenka vien šeimyninės ar viešos maldos. Tik vienumoje galime atverti širdį Dievui. Slaptą maldą turi išgirsti tik Dievas. Jokia pašalinė ausis neturi klausytis šių prašymų. Būdamas vienas su Dievu, žmogus laisvas nuo pašalinės įtakos ir bereikalingo jaudinimosi. Ramiai, bet karštai jis šauksis Dievo. Jis jaus malonią įtaką To, kuris mato, kas paslėpta, kuris išgirsta iš širdies einančią maldą. Atviraširdiškai ir vaikiškai tikėdamas, žmogus sugeria visus dieviškosios šviesos spindulius, sustiprinančius ir paremiančius jį ginčuose su šėtonu. Dievas – mūsų tvirtovė.

Šios slaptos maldos kyla tarsi smilkalai

Melskitės vienumoje. Atverkite širdį Dievui ir kasdieniame darbe. Būtent taip Henochas *„ėjo su Dievu"*. Šios slaptos maldos tarsi smilkalai

kyla prie malonės sosto. Šėtonas negali įveikti žmogaus, kurio širdyje gyvena Dievas.

Kreiptis į Dievą galime bet kuriuo metu. Nėra vietos, netinkančios maldai. Niekas negali mums sutrukdyti atverti savo širdį ir nuoširdžiai melstis. Ir žmonių minioje, ir triukšmingoje gatvėje, ir užsiėmę kasdieniu darbu mes galime prašyti Dievą vadovauti mums. Taip pasielgė Nehemijas, prieš išdėstydamas savo prašymą karaliui Artakserksui. Artimai bendrauti su Dievu galime būdami bet kur. Mes turime visiškai atverti savo širdį, kad Jėzus galėtų įeiti ir apsigyventi joje kaip dangiškasis sielos svečias.

Taip pasielgė Nehemijas, prieš išdėstydamas savo prašymą karaliui Artakserksui

Nors mus suptų suteršta ir sugadinta aplinka, mes neturime „kvėpuoti“ jos žalinga įtaka, bet galime gyventi, kvėpuodami tyru dangišku oru. Nuoširdžiai melsdamiesi, mes galime pakylėti savo širdis į Dievo Artumą ir užverti duris netyrai vaizduotei bei nešventoms mintims. Tie, kurie atvers savo širdis, kad priimtų Dievo palaikymą ir palaiminimus, vaikščios šventesnėje aplinkoje nei kiti žemės gyventojai ir turės nuolatinį ryšį su Dangumi.

Mes turime geriau pažinti Jėzų ir aiškiau suvokti amžinojo gyvenimo vertę. Dievo vaikai turi mokytis suprasti dangiškąsias tiesas dieviškoje šviesoje. Tik tada jų širdys taps gražios savo šventumu.

Tegul jūsų siela veržiasi aukštyn, kad Dievas leistų jums kvėpuoti dangiškos aplinkos oru. Mes galime būti taip arti Dievo, jog kiekvieno netikėto išbandymo metu mūsų mintys nukryps į Jį taip pat lengvai, kaip lengvai žiedas atsigręžia į saulę.

Patikėkite Dievui savo norus, savo džiaugsmus, savo išgyvenimus, savo rūpesčius, savo nerimą. Jūs Jo neapsunkinsite. Jūs Jo nenuvarginsite. Tas, kuris gali suskaičiuoti kiekvieną plaukelį ant jūsų galvos, nėra abejingas savo vaikų poreikiams. *„Nes Viešpats kupinas užuojautos ir gailestingumo“ (Jokūbo 5, 11)*, Jo mylinti širdis išgyvena jūsų sielvartus. Užtenka tik juos išsakyti. Papasakokite viską, kas jums kelia nerimą. Jokia našta nėra Jam per sunki: juk Jis laiko pasaulius ir valdo visatą. Jam nėra nė vieno nereikšmingo dalyko, susijusio su mumis. Jis pastebi viską. Nėra mūsų gyvenime puslapio, kurio Jis negalėtų perskaityti. Nėra bėdų, kurių Jis negalėtų išspręsti. Nėra džiaugsmo, nėra maldos, nėra nelaimės, galinčios ištikti mažiausią iš Jo vaikų, nėra rūpesčių, drumsčiančių sielos ramybę, kurių mūsų dangiškasis Tėvas nepastebėtų ir kurie Jam nebūtų įdomūs. *„Jis gydo sužeistas širdis ir aptvarsto jų žaizdas.“ (Psalmė 147, 3)* Dievo santykiai su kiekvienu žmogumi yra tokie glaudūs ir tvirti, tarsi žemėje daugiau nebūtų nė vieno, kuriuo Jis turėtų rūpintis, nė vieno, už kurį Jis atidavė savo mylimąjį Sūnų.

Jėzus sako: *„Tą dieną jūs prašysite Mano vardu, ir Aš net nesakau, kad Aš prašysiu Tėvą už jus; juk patsai Tėvas jus myli.“ (Jono 16, 26–27) „Aš jus išsirinkau ir paskyriau,*

[…] kad ko tik prašytumėte Tėvą Mano vardu, Jis visa jums duotų." *(Jono 15, 16)* Bet melstis Jėzaus vardu yra daugiau, nei paminėti Jo vardą maldos pradžioje ir pabaigoje. Tai reiškia – melstis Jėzaus Dvasia, tikint Jo pažadais, pasikliaujant Jo malone ir dirbant Jo darbus.

Dievas nenori, kad mes taptume atsiskyrėliais ar vienuoliais ir pasitrauktume iš pasaulio, pasišvęsdami Jo šlovinimui. Mes turime gyventi kaip Kristus – kasdienėje aplinkoje, tarp žmonių. Tas, kuris nieko daugiau neveikia – tik meldžiasi, greitai arba nustos melstis, arba jo maldos bus formalios ir tariamos iš įpratimo. Kai žmonės pasitraukia iš visuomenės gyvenimo, vengia vykdyti krikščioniškas pareigas ir *„nešti savo kryžių"*, kai jie nebedirba Viešpačiui, kuris stropiai dirbo jiems, – jie nebeturi ko melsti. Toks gyvenimas neskatina jų atsiduoti Dievui. Jų maldos – tik asmeniškos ir savanaudiškos. Jie nebegali melstis nei už žmonijos reikmes, nei už būsimąją Kristaus karalystę ir jos kūrimą. Jie prašo jėgų tik savo pačių darbui.

Mes daug prarandame, jei atsisakome būti kartu, kad sustiprintume ir padrąsintume vienas kitą dieviškajai tarnystei. Dievo žodžiuose glūdinčios tiesos tampa mums nebeaiškios ir svarbios. Jos nebedaro jokios įtakos mums, nebeapšviečia mūsų širdžių, ir mes silpnėjame dvasiškai. Bendraudami su krikščionimis, mes daug prarandame, jei neparodome užuojautos vieni kitiems. Savyje užsidaręs krikščionis nevykdo to, ką Dievas jam pavedė. Tinkamai ugdomi bendravimo įgūdžiai padeda mums labiau suprasti kitus, o

tai yra mūsų augimo ir stiprybės priemonės tarnaujant Dievui.

Jei krikščionys daugiau bendrautų tarpusavyje, kalbėdami apie Dievo meilę ir brangiąsias atpirkimo tiesas, jų širdys atsigautų, ir jie galėtų dvasiškai sustiprinti kitus. Kasdien vis daugiau pažįstant savo dangiškąjį Tėvą ir naudojantis Jo malone, mums kyla noras kalbėti apie Jo meilę. Jei mes tai darysime, mūsų širdys bus sušildytos ir padrąsintos. Jei mes galvotume ir kalbėtume apie Jėzų daugiau nei apie save, būtume arčiau Jo.

Jei apie Dievą galvotume tiek, kiek Jis mumis rūpinasi, tai galvotume apie Jį nuolat. Mums patiktų kalbėtis su Juo ir šlovinti Jį. Mes kalbame apie laikinus dalykus, nes jais domimės. Mes kalbame apie savo draugus, nes mylime juos ir kartu dalijamės džiaugsmais ir rūpesčiais. Bet mes turime kur kas daugiau priežasčių mylėti Dievą, nei žemiškuosius draugus. Todėl pats natūraliausias dalykas pasaulyje būtų – pirmiausia galvoti apie Jį, pasakoti apie Jo gerumą ir kalbėti apie Jo jėgą. Dievas apdovanojo mus brangiomis dovanomis ne tam, kad mes tik apie jas galvotume ir taip jas brangintume, jog neturėtume ko atiduoti Dievui. Ne, jos turi nuolat priminti mums Jį. Mes turime nuolat jausti Jam dėkingumą ir mylėti Jį. Mes esame per daug užsiėmę savo žemišku gyvenimu. Pakelkime akis į atvertas dangiškosios šventyklos duris. Ten Kristaus veidas spindi Dievo šlovės šviesa. *„Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo.“* *(Hebrajams 7, 25)*

Mes turime daugiau dėkoti *„Viešpačiui už Jo ištikimąją meilę, už nuostabius darbus žmonijai“ (Psalmė 107, 8)*. Mūsų religinis gyvenimas negali apsiriboti vien tik prašymais ir atsakymais. Negalvokime visą laiką, ko mums reikia, ir niekada nepamirškime to, ką jau esame gavę. Mes niekada nepastebime, jog prašome per daug, bet visada labai šykščiai dėkojame. Mes nuolat gauname Dievo palaimas, tačiau taip mažai Jam dėkojame, taip mažai šloviname Jį už Jo darbus mums!

Senovėje Viešpats skelbė izraelitams, susirinkusiems Jam tarnauti: *„Ten Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, valgysite drauge su savo šeimomis, džiaugdamiesi visais atliktais darbais, kuriais Viešpats, jūsų Dievas, bus jus palaiminęs.“ (Pakartoto Įstatymo 12, 7)* Visa, kas daroma Dievo garbei, turi būti daroma džiaugsmingai, šlovinant giesmėmis ir dėkojant, o ne niūriai ir liūdnai.

Mūsų Dievas yra švelnus, gailestingas Tėvas. Tarnavimas Jam neturi būti nuobodus ir sunkus darbas. Mes turime jausti malonumą, šlovindami Viešpatį ir dirbdami Jo darbą. Dievas nenori, kad Jo vaikai, kuriuos Jis taip brangiai atpirko, elgtųsi su Juo tarsi su rūsčiu, priekabiu prižiūrėtoju. Jis yra geriausias jų Draugas. Kai jie šlovina Jį, Jis nori būti su jais, laiminti ir guosti juos, pripildyti jų širdis džiaugsmo ir meilės. Viešpats nori, kad, Jam tarnaudami, Jo vaikai pasisemtų drąsos ir paguodos, kad, dirbdami Jo darbą, atrastų daugiau malonumų, negu sunkumų. Dievas trokšta, kad ateinantys Jį pagarbinti, išeitų nešini brangiomis mintimis apie Jo meilę ir globą, pasisėmę džiaugsmo

kasdieniams darbams atlikti, kupini malonės elgtis ištikimai ir sąžiningai visame kame.

Mes turime susirinkti kryžiaus papėdėje. Kristus, ir ypač Nukryžiuotasis Kristus, turi būti apmąstymų ir pokalbių tema, mūsų džiaugsmo šaltinis. Mes turime atsiminti kiekvieną palaiminimą, gautą iš Dievo. Kai suprasime Jo didžiąją meilę, mes norėsime patikėti viską toms rankoms, kurios buvo už mus prikaltos prie kryžiaus.

Tuomet siela kyla dangun ant gyriaus sparnų, kur dangaus rūmuose Dievas šlovinamas giesmėmis ir muzika. Dėkodami Viešpačiui, mes tampame panašūs į dangiškąsias būtybes: *„Kas aukoja bendravimo auką, Mane pagerbia.“* *(Psalmė 50, 23)* Stokime prieš Kūrėją džiaugsmingai ir su didžiausia pagarba, tegul būna *„linksmybės ir džiaugsmo, padėkos giesmių ir muzikos skambesio čia pilna“* *(Izaijo 51, 3)*.

Viską patikėkime rankoms,
kurios buvo prikaltos prie kryžiaus

KĄ DARYTI SU ABEJONĖMIS

Daugelį krikščionių, ypač tuos, kurių tikėjimas dar jaunas, kankina abejonės. Biblijoje yra daug jiems nesuprantamų dalykų, kuriais šėtonas naudojasi, kad pakirstų jų įsitikinimą Šventąjį Raštą esant Dievo apreiškimu. Jie klausia: „Kaip man sužinoti, kuris kelias teisingas? Jei Biblija tikrai yra Dievo Žodis, kaip man išsivaduoti iš šitų abejonių ir keblumų?"

Dievas kviečia mus tikėti Juo, tik duodamas pakankamai įrodymų, kuriais galėtume pagrįsti savo tikėjimą. Jo buvimas, Jo charakteris, Jo Žodžio teisingumas pagrįsti liudijimais, verčiančiais mus mąstyti. Tokių liudijimų apstu. Tačiau Dievas neatims galimybės abejoti. Mūsų tikėjimas turi remtis akivaizdžiomis tiesomis, o ne pareiškimais, neturinčiais jokio pagrindo. Linkę abejoti visada ras tam priežasčių. Bet tie, kurie iš tikrųjų nori sužinoti tiesą, atras daugybę įrodymų, kuriais parems savo tikėjimą.

Mūsų ribotas mąstymas negali aiškiai suprasti Begalinio Proto darbų pobūdžio. Net patiems įžvalgiausiems ir labiausiai išsilavinusiems žmonėms ta Šventoji Esybė visada liks paslaptis. *„Argi gali suvokti Dievo paslaptį? Argi gali išžvalgyti Visagalio gelmes? Jos gilesnės už dangų, ir ką tu gali padaryti? Jos gilesnės už Šeolą, ir ką tu sužinosi?"* *(Jobo 11, 7–8)*

Apaštalas Paulius sušuko: *„O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo sprendimai ir nesusekami Jo keliai!“ (Romiečiams 11, 33)* Bet, nors *„Jį gaubia debesys ir tamsa, ant teisumo ir teisingumo stovi Jo sostas“ (Psalmė 97, 2)*. Mąstydami apie Jo elgesį su mumis ir apie tai, kas skatina Jį taip elgtis, mes galime atpažinti beribę meilę ir gailestingumą, susijungusius su begaline jėga. Jo tikslus galime suprasti tik tiek, kiek jie siejasi su mumis. Bet nepaisydami viso šito, mes turime pasitikėti visagale ranka ir kupina meilės širdimi. Mirtingieji negali visiškai aiškiai suprasti Dievo Žodžio ir dieviškojo Visagalio charakterio. Žmogui sunku visiškai suvokti nuodėmės atsiradimą šiame pasaulyje, Kristaus įsikūnijimą, dvasinį atgimimą, prisikėlimą ir daug kitų Biblijos tiesų. Tai paslaptys, nesuvokiamos ribotu žmogaus protu. Mes neturime abejoti Dievo Žodžiu tik todėl, kad nesuprantame Jo apvaizdos kelių. Juk gamtoje tiek daug paslapčių. Net išmintingiausi filosofai negali paaiškinti, iš kur atsirado paprasčiausios gyvybės formos. Visur aplinkui mes matome stebuklus, kurių nesugebame paaiškinti. Taigi ar galime tada stebėtis, kad dvasiniame pasaulyje yra mums nesuvokiamų paslapčių? Visi neaiškumai kyla tik dėl žmogaus silpnumo ir riboto proto. Šventajame Rašte Dievas pakankamai aiškiai parodo savo charakterį. Todėl mes neturėtume abejoti Jo Žodžiu, net negalėdami suvokti visų Jo apvaizdos paslapčių. Apaštalas Petras sako, kad Rašte *„esama sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokšos ir nesubrendėliai iš-*

kraipo, aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai“ (2 Petro 3, 16). Skeptikai gali panaudoti sudėtingas Biblijos vietas prieš Bibliją. Bet būtent tuo jie tvirtai įrodo ją esant įkvėptą Dievo. Jei Biblija pasakotų ne apie Dievą, o mums suprantamus dalykus, jei ribotu protu mes suvoktume Jo didybę ir galybę – tai rodytų, jog Dievas nėra Biblijos autorius. Tai, kokias dideles, svarbias ir gilias tiesas gaubia šios paslaptys, turi skatinti mus tikėti ja kaip Dievo Žodžiu.

Biblijoje tiesa atskleidžiama paprastais žodžiais. Ji patenkina visus žmogiškosios širdies norus ir reikmes. Ji stebina ir žavi didžiausius žmonijos protus. Išgelbėjimo kelią joje gali įžvelgti ir patys paprasčiausi, ir nemokyti žmonės. Tačiau už šių paprastų žodžių slypi tokios gilios, sunkiai suvokiamos žmogui tiesos, jog mes galime jas priimti tik todėl, kad jas paskelbė pats Dievas. Atpirkimo planas yra išdėstytas taip aiškiai, kad kiekvienas žmogus galėtų pamatyti tą vienintelį Dievo paruoštą kelią – kad atgailaudamas jis gali priartėti prie Dievo, o tikėdamas – prie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Tačiau po šiomis taip lengvai suprantamomis tiesomis slypi dieviškosios šlovės paslaptys – nepaaiškinamos žmogaus protu, tačiau įkvepiančios tikėjimą ir pagarbą nuoširdžiai ieškantiems tiesos. Juo daugiau jie tyrinėja Bibliją, tuo labiau įsitikina, kad tai – gyvojo Dievo Žodis, – ir nusilenkia dieviškojo Apreiškimo didybei.

Suprasdami, kaip sunkiai mums suvokiamos didžiosios Biblijos tiesos, mes pripažįstame, jog mūsų

mirtingas protas negali aprėpti amžinųjų dalykų, kad žmogus, kurio žinios labai ribotos, negali suprasti Visažinio tikslų.

Nesuvokdami visų Biblijos paslapčių, skeptikas ir netikintysis atmeta Dievo Žodį. Šis pavojus gresia ir tiems, kurie tiki Biblija. Apaštalas Paulius perspėja: *„Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų širdyje neužsimegztų netikėjimo piktybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo.“ (Hebrajams 3, 12)* Teisinga yra kruopščiai tyrinėti Biblijos pamokymus ir gilintis į *„Dievo gelmes“ (1 Korintiečiams 2, 10)*, kiek mums jos yra apreikštos Rašte. Bet šėtono darbas – susilpninti mūsų proto jėgas. Suvokę kai kurias Biblijos tiesas, žmonės pradeda net didžiuotis, o negalėdami paaiškinti kiekvienos Rašto vietos, netenka kantrybės ir ūpo. Jiems žema prisipažinti, jog jie nesupranta įkvėptųjų žodžių. Jie nenori kantriai laukti, kol Dievas apreikš jiems tiesą. Jie mano, kad jų savarankiško proto ir išminties pakanka Šventajam Raštui suprasti. O neįstengę suprasti, jie ima neigti jo autoritetingumą. Manoma, jog kai kurios teorijos ir mokymai yra kilę iš Biblijos. Tačiau iš tikrųjų jie nėra paremti Biblija ir netgi prieštarauja Dievo įkvėptajam Raštui. Tokie mokymai verčia abejoti daugelį žmonių. Tačiau čia kaltas ne Dievo Žodis, bet žmogus, iškraipęs jį.

Jei Dievo kūriniams būtų leista visiškai suprasti Dievą ir Jo darbus, tuomet, pasiekus tą supratimo lygį, jiems nebeliktų neatskleistų tiesų, nebeaugtų pažinimas, nesivystytų jų protas, nebesikeistų širdis. Dievas nebebūtų Aukščiausia Esybe, o žmogus, pasiekęs savo

žinių ir gebėjimų ribą, nustotų tobulėti. Dėkokime Dievui, kad taip nėra. Dievas yra beribis, Jame *„slypi visi išminties ir pažinimo lobiai“* (Kolosiečiams 2, 3). Visą amžinybę žmonės nuolat ieškos, nuolat mokysis, bet niekada neišsems Jo išminties, Jo gerumo, Jo galybės lobių.

Dievas nori, kad dar šiame gyvenime Jo žmonės suprastų Jo Žodį. Yra tik vienas būdas, kuriuo naudojantis galima suvokti dieviškąsias tiesas. Tai – tyrinėti Dievo Žodį tik padedant tai Dvasiai, kurios įkvėptas visas Raštas. *„Taip ir to, kas yra Dieve, nežino niekas, tik Dievo Dvasia“, „Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes.“ (1 Korintiečiams 2, 11. 10)* Gelbėtojas pažadėjo savo sekėjams: *„Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę“*, nes Ji *„ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs“* (Jono 16, 13–14).

Dievo valia, kad žmogus didintų savo mąstymo galimybes. O niekas taip nevysto ir negrynina žmogaus proto, kaip Biblijos tyrinėjimas. Tačiau mes turime saugotis prieštaraujančių ir iškraipytų aiškinimų, nes tai silpnina žmogų. Kad teisingai suprastume Šventąjį Raštą, net paprasčiausias jo tiesas, mes turime turėti mažo vaiko paprastumą ir tikėjimą, turime būti pasiruošę mokytis ir maldauti Šventosos Dvasios pagalbos. Supratę, kad Dievas yra toks išmintingas ir galingas, jog mes nepajėgūs suvokti visos Jo didybės, turime tapti nuolankesni, o Jo Žodį atsiversti su šventa pagarba – tarsi ateidami pas Jį patį. Pradėdami skaityti Bibliją, mes turime pripažinti, kad tai – aukščiausio autoritetingumo šaltinis, tad mūsų širdys ir protas turi nusilenkti prieš didįjį *„AŠ ESU“*.

Biblijoje randame daug iš pirmo žvilgsnio sunkių ir nesuprantamų dalykų, kuriuos Dievas atskleis tiesos ieškotojams. Bet be Šventosios Dvasios vadovavimo mes iškraipysime ir klaidingai aiškinsime Šventąjį Raštą. Neretai Biblijos skaitymas yra daugiau žalingas, nei naudingas žmogui. Jei Dievo Žodis atsiverčiamas be pagarbos ir maldos, jei mintys ir jausmai nenukreipti į Dievą ar neatitinka Jo valios, tai skaitytojas neišsivaduos iš abejonių. Jo mintis užvaldys šėtonas, skatinantis klaidingai suprasti Raštą. Jei žmonės savo žodžiais ir darbais nėra vieningi su Dievu, tai, kad ir kokie mokyti jie būtų, jie klys, aiškindamiesi Dievo Žodį. Todėl neturime pasitikėti tokių žmonių aiškinimais. Prieštaravimų Šventajame Rašte ieškotojai neturi dvasinės nuojautos. Turėdami iškreiptą požiūrį, jie visada ras daug priežasčių abejoti ir netikėti dalykais, kurie iš tikrųjų yra paprasti ir aiškūs.

Nors ir kaip jie norėtų nuslėpti – tikroji abejonių priežastis dažniausiai yra nuodėmės pomėgis. Šventojo Rašto pamokymai ir apribojimai nėra malonūs išdidžiai, nuodėmę mylinčiai širdžiai. Todėl nenorintys paklusti Dievo Žodžiui abejoja Jo autoritetingumu. Norėdami atrasti tiesą, mes turime trokšti ją sužinoti ir būti pasiruošę jai paklusti. Visi, kurie tokia dvasia pradeda tyrinėti Bibliją, ras daugybę įrodymų, jog tai – Dievo Žodis. Jie supras Biblijos tiesas, suteikiančias žmogui išminties, kaip būti išgelbėtam.

Kristus yra pasakęs: *„Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo.“* *(Jono 7, 17)* Verčiau neklausinėkite

ir neieškokite priekabių jums nesuprantamuose dalykuose, o atkreipkite dėmesį į jau šviečiančią jums šviesą. Tada ji taps dar ryškesnė. Kristaus malone vykdykite kiekvieną jau suprastą pareigą. Tada jūs pradėsite suprasti ir vykdyti tas, dėl kurių dabar abejojate.

Vieną liudijimą gali suprasti visi – ir išsilavinę žmonės, ir beraščiai – tai patyrimo liudijimą. Dievas siūlo mums patiems pasitikrinti Jo Žodžio ir Jo pažadų teisingumą. Jis kviečia mus: *„Išbandykite ir patirkite patys, koks geras Viešpats.“ (Psalmė 34, 9)* Nepasitikėkime kitų žodžiais, verčiau patys *„išbandykime“*. Jis sako: *„Prašykite ir gausite.“ (Jono 16, 24)* Jis įvykdys savo pažadus. Jis visada juos įvykdo; Jam negali nepasisekti. Artėjant prie Jėzaus ir džiaugiantis Jo meilės pilnatve, Jo šviesoje išnyks mūsų abejonės ir dvasinė tamsa.

Apaštalas Paulius sako, kad Dievas *„išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę“ (Kolosiečiams 1, 13)*. Visi, perėję iš mirties į gyvenimą, *„pripažįsta, jog Dievas tiesakalbis“ (Jokūbo 3, 33)*. Toks žmogus gali paliudyti: „Man reikėjo pagalbos. Jėzus man suteikė ją. Jis patenkino kiekvieną mano poreikį, numalšino mano sielos troškulį. Dabar Biblija man – Jėzaus Kristaus apreiškimas. Jūs manęs klausiate, kodėl aš tikiu Jėzumi? – Todėl, kad Jis – mano dieviškasis Gelbėtojas. Kodėl aš tikiu Biblija? – Todėl, kad supratau, jog ji – Dievo balsas, kalbantis mano sielai.“ Mes patys sau galime paliudyti, kad Biblija yra teisinga, kad Kristus – Dievo Sūnus. Mes įsitikinę, jog tikime ne išgalvotomis pasakomis.

Apaštalas Petras ragina savo brolius: *„Aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu.“ (2 Petro 3, 18)* Augantiems Viešpaties malone Dievo žmonėms nuolat aiškės Dievo Žodis. Jie pamatys šventųjų tiesų grožį ir jų skleidžiamą naują šviesą. Taip buvo visais Bažnyčios laikais ir taip bus iki pabaigos. *„Teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos.“ (Patarlių 4, 18)*

Tikėjimu mes galime pažvelgti į ateitį ir pasitikėti Dievo pažadu, kad mūsų intelektas augs, kai žmogiškieji gebėjimai susijungs su dieviškaisiais ir visos sielos jėgos nuolat turės tiesioginį ryšį su Šviesos šaltiniu. Tada mes galėsime džiaugtis, kad suprantame Dievo apvaizdos prasmę, kad galime paaiškinti anksčiau nesuprastus dalykus, kad ten, kur anksčiau matėme tik painiavą ir neišsipildžiusias viltis, matome harmoniją.

„Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu, kaip pats esu pažintas.“ (1 Korintiečiams 13, 12)

DŽIAUGSMAS VIEŠPATYJE

Dievo vaikai yra pašaukti būti Kristaus atstovais, skelbti pasauliui Viešpaties malonę ir gailestingumą. Kaip Jėzus mums parodė tikrąjį Tėvo charakterį, taip ir mes turime parodyti Kristų pasauliui, dar nepažįstančiam Jo švelnumo, užuojautos, meilės. *„Kaip Tu esi Mane atsiuntęs į pasaulį,* – sako Jėzus, – *taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį. – Aš juose ir Tu Manyje, kad [...] pasaulis pažintų, jog Tu esi Mane siuntęs.“* *(Jono 17, 18. 23)* Apaštalas Paulius sako Jėzaus mokiniams: *„Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas [...], visų žmonių suprantamas ir skaitomas.“* *(2 Korintiečiams 3, 3. 2)* Per kiekvieną savo vaiką Jėzus siunčia žinią pasauliui. Jei tu esi Kristaus sekėjas, Jėzus per tave siunčia žinią tavo šeimai, miestui ir kaimui, gatvei, kurioje gyveni. Gyvenantis tavo širdyje Jėzus trokšta kalbėti Jo dar nepažįstančioms širdims. Tie žmonės turbūt neskaito Biblijos, arba negirdi balso, kalbančio iš kiekvieno jos puslapio, neįžvelgia Dievo meilės Jo darbuose. Jei tu esi tikrasis Jėzaus sekėjas, gal per tave tie žmonės šiek tiek supras, koks Jis geras, pradės Jį mylėti ir pasišvęs Jam tarnauti.

Krikščionys yra tarsi Dievo žiburiai kelyje į dangų. Jie turi atspindėti pasauliui iš Kristaus sklindančią šviesą. Jų gyvenimas ir charakteris turi būti tokie, kad kiti susidarytų teisingą nuomonę apie Kristų ir tarnavimą Jam.

Krikščionys – tarsi Dievo žiburiai kelyje į dangų

Jei esame tikri Kristaus mokiniai, mes padarysime tarnavimą Jam patrauklų – toks jis iš tikrųjų ir yra. Niūrūs ir liūdni, murmantys ir besiskundžiantys krikščionys neliudija tikrojo Dievo charakterio ir rodo kitiems klaidingą krikščioniškojo gyvenimo pavyzdį. Atrodytų, tarsi Dievas nenori, kad Jo vaikai būtų laimingi. Iš tokio pavyzdžio žmonės susidarys klaidingą nuomonę apie Dievą, jų niūrumas ir liūdesys liudys prieš mūsų dangiškąjį Tėvą.

Šėtonas džiūgauja, kai jam pavyksta Dievo vaikus įstumti į neviltį ir pakirsti jų tikėjimą. Jis mėgaujasi, matydamas mus nepasitikint Dievu, abejojant Jo noru ir galia mus išgelbėti. Jam patinka, kai mes manome, jog Dievo apvaizda daro mums žalą. Šėtonas stengiasi parodyti, kad Dievui trūksta gailesčio ir užuojautos. Jis iškraipo tiesą savo naudai. Jis įteigia žmonėms klaidingas mintis apie Dievą. Užuot mąstę apie dieviškąsias tiesas, mes per daug dažnai galvojame apie šėtoniškus iškraipymus ir paniekiname Dievą, nepasitikėdami Juo ir murmėdami prieš Jį. Šėtonas netgi stengiasi pavaizduoti, jog religiniame gyvenime nėra nė lašelio džiaugsmo. Velnias nori, kad toks gyvenimas atrodytų varginantis ir sunkus. Ir jei krikščionis savo gyvenimu patvirtina tokią nuomonę apie religiją, tai nesąmoningai remia šėtoną ir jo melą.

Žmonės per daug mąsto apie savo klaidas, nesėkmes, nusivylimus; jų širdys kupinos sielvarto ir liūdesio. Gyvendama Europoje, gavau laišką iš vienos sesers, kuri būtent taip elgėsi ir tuo metu buvo nepaprastai prislėgta. Ji prašė ją padrąsinti. Perskaičiusi laišką, kitą naktį sapnavau, jog esu sode, o sodo šeimininkas vedžioja mane jo takeliais. Aš skyniau gėles ir gėrėjausi jų kvapu. O ta pati sesuo, dabar einanti greta manęs, atkreipė mano dėmesį į bjaurius erškėčius savo kelyje. Ji skundėsi ir murmėjo. Ji nėjo sodo takeliu paskui palydovą, bet vaikščiojo tarp erškėčių ir dyglių. „O, – dūsavo ji, – kaip apmaudu, kad šį nuostabų sodą gadina dygliai...“ Tada palydovas tarė: „Palikite dyglius, nes jie sužeis jus. Skinkite rožes, lelijas ir gvazdikus.“

Palikite dyglius, skinkite rožes

Nejaugi jūsų gyvenime nebuvo džiaugsmingų akimirkų? Nejaugi jame nebuvo nuostabių minučių, kai jūsų širdis virpėjo iš džiaugsmo, jausdama Dievo Dvasios poveikį? Nejaugi atsivertę savo gyvenimo knygą, jūs nerasite ten gražių puslapių? Nejaugi Dievo pažadai tarsi kvepiančios gėlės neauga jūsų gyvenimo kelyje? Nejaugi jūs nenorėtumėte, kad jūsų širdis prisipildytų džiaugsmo matant jų grožį ir užuodžiant jų aromatą?

Erškėčiai ir dygliai tik sužeis ir nuliūdins jus. Jeigu jūs skinsite tik juos ir rodysite kitiems, ar nesukliudysite jiems pasukti teisingu gyvenimu keliu? Ar šitaip jūs nepaniekinate Dievo gerumo?

Neprotinga prisiminti nemalonius praeities įvykius – neteisybes ir nusivylimus, – apraudoti juos ir kalbėti apie juos tol, kol mus apims liūdesys. Liūdintį žmogų apgaubia tamsa, neleidžianti dieviškajai šviesai patekti žmogaus širdin ir metanti šešėlį ant kitų kelio.

Dėkokime Dievui už šviesius Jo dovanotus vaizdus. Sujunkime į vieną palaimintus Jo meilės patikinimus; nuolat mąstykime apie tai, kaip Dievo Sūnus, pridengęs savo dieviškumą žmogiškąja išvaizda, palieka Tėvo sostą, kad išvaduotų žmogų iš šėtono galios; mąstykime apie Jo pergalę mūsų labui, atvėrusią žmonijai dangaus vartus, kur Dievo Artumo rūmuose atsiskleidžia Jo šlovė; mąstykime apie tai, kaip puolusi žmonija, ištraukta iš pražūties bedugnės, į kurią ją buvo įstūmusi nuodėmė, vėl gali bendrauti su amžinuoju Dievu; mąstykime apie tai, kaip žmonija, ištvėrusi Dievo išmėginimą per tikėjimą mūsų Atpirkėju ir apvilkta Kristaus

Kaip apmaudu, kad šį nuostabų sodą gadina dygliai

Ar Dievo pažadai nėra tarsi kvepiančios gėlės?

teisumu, pakeliama prie Jo sosto, – štai tiesos, apie kurias Dievas mus kviečia mąstyti.

Abejodami Dievo meile ir nepasitikėdami Jo pažadais, mes niekiname Jį ir liūdiname Jo Šventąją Dvasią. Ką jaustų motina, jeigu jos vaikai nuolat jai priekaištautų, jog ji nelinki jiems gero, kai tuo tarpu ji visą savo gyvenimą jais rūpinosi ir guodė juos? Jeigu jie suabejotų jos meile, jai plyštų širdis. Ką jaustų bet kuris tėvas, jeigu jo vaikai taip su juo pasielgtų? Tada ką apie mus gali galvoti mūsų dangiškasis Tėvas, jei mes paniekiname Jo meilę, paskatinusią Jį atiduoti savo viengimį Sūnų, kad mes turėtume gyvenimą? Apaštalas Paulius rašo: *„Jeigu Jis nepagailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?!“ (Romiečiams 8, 32)* Tačiau kiek daug žmonių jeigu ne žodžiais, tai darbais sako: „Viešpats tai daro ne dėl manęs. Turbūt Jis myli kitus, bet manęs – ne...“

Tai kenkia mums patiems, nes kiekvienas ištartas abejonių žodis prišaukia šėtono gundymus ir dar labiau sustiprina mūsų abejones. Abejonių žodžiai liūdina jums tarnaujančius angelus. Neištarkite nė vieno abejonių žodžio, kai

Erškėčiai ir dygliai tik sužeis ir nuliūdins jus

šėtonas gundo jus. Jeigu jūs klausysite jo patarimų, jūsų širdyje gims nepasitikėjimas, jums kils daug maištingų klausimų. Pasakodami apie savo jausmus ir abejones kitiems, jūs kenkiate ne tik sau, bet ir pasėjate blogą sėklą, kuri sudygs ir duos vaisius jų gyvenime. Neįmanoma tiksliai nusakyti jūsų žodžių pasekmių. Jūs patys gal ir galėsite pasipriešinti gundymams ir išsilaisvinti iš šėtono pinklių, bet kiti, susvyravę nuo jūsų žodžių, nesugebės išsivaduoti iš abejonių. Kaip svarbu kalbėti vien tai, kas teikia dvasinių jėgų ir gyvybę.

Angelai mato ir girdi, ką jūs pasakojate pasauliui apie savo dangiškąjį Viešpatį. Pasakokite apie Tą, kuris gyvena, kad užtartų jus prieš Tėvą. Kai jūs sveikinatės su draugu, tegu jūsų lūpos ir širdis šlovina Dievą. Tai nukreips draugo mintis į Jėzų.

Visų žmonių gyvenime yra išbandymų: sielvartų, kuriuos sunku išgyventi, gundymų, kuriems sunku atsispirti. Tačiau nesidalykite savo rūpesčiais su mirtingaisiais, bet viską atskleiskite Dievui malda. Pasižadėkite neišarti nė vieno liūdno ar abejonių žodžio. Tegu tai bus jūsų gyvenimo taisyklė. Jūs daug galite padaryti, kad kitų gyvenimas taptų šviesesnis. Jūs galite padrąsinti juos žodžiais, pilnais vilties ir šventojo džiaugsmo.

Daugelis puikių žmonių yra labai slegiami pagundų. Dažnai jie jau būna linkę pasiduoti kovoje su savimi ir šėtono jėgomis. Neatimkime iš jų noro toliau kovoti. Verčiau padrąsinkime juos, ištarkime jiems keletą džiugių, viltingų žodžių, raginančių juos neišsukti iš

pasirinkto kelio. Taip Kristaus šviesa sklis iš jūsų širdies. *„Nė vienas iš mūsų negyvena sau.“* (*Romiečiams 14, 7*) Nesąmoningai mes galime kitus sustiprinti ir padrąsinti arba atvirkščiai – nuliūdinti ir atstumti juos nuo Kristaus ir tiesos.

Daugelis klaidingai galvoja apie Kristaus gyvenimą ir charakterį. Jie mano, jog Jis buvo nenuoširdus ir liūdnas, kad Jis buvo rūstus, griežtas ir nesidžiaugė gyvenimu. Neretai religinis gyvenimas ir yra piešiamas tokiomis tamsiomis spalvomis.

Sakoma, kad Jėzus dažnai verkdavo, jog niekas nematė Jo besišypsant. Mūsų Išgelbėtojas iš tikrųjų buvo *Skausmų Vyras*, patyręs daug vargo žemėje, nes atvėrė savo širdį visiems žmogiškiesiems sielvartams. Nors Jis gyveno išsižadėjęs savęs ir patyrė daug skausmo bei rūpesčių, tačiau Jis niekada nenusimindavo. Jis niekada nebuvo liūdnas ir nepatenkintas, Jo veidas visada buvo ramus ir giedras. Jo širdis yra gyvybės šaltinis, ir, kur tik Jis eidavo, nešė ramybę ir taiką, džiaugsmą ir laimę.

Mūsų Gelbėtojas buvo labai rimtas ir nepaprastai nuoširdus, bet niekada nebuvo niūrus ir šaltas. Jo sekėjai gyvenime jaus didelę atsakomybę – jie nuoširdžiai sieks būti viskuo panašūs į Jį. Lengvabūdiškumas išnyks, neliks tuščių pramogų ir šiurkščių juokų. Jėzaus religija neša ramybę, kaip upė plukdo savo vandenis. Ji nemažina džiaugsmo, nevaržo linksmumo, neužtemdo giedro, besišypsančio veido. Kristus atėjo tarnauti kitiems, o ne kad Jam tarnautų. Jeigu Jo meilė viešpataus širdyje, mes seksime Jo pavyzdžiu.

Jei dažnai galvosime apie kitų blogus ir netinkamus poelgius, mes nesugebėsime jų mylėti taip, kaip Jėzus mus mylėjo. Bet jei mūsų mintys bus nukreiptos į nuostabią Kristaus meilę ir užuojautą mums, tą pačią dvasią perduosime kitiems. Mes turime mylėti ir gerbti vienas kitą, nepaisydami matomų klaidų ir trūkumų. Mes turime ugdyti savyje nuolankumą, pasiaukojimą ir pakantumą kitų klaidoms. Tai išstums egoizmą, ir mes pasidarysime geranoriški bei kilnūs.

Dovydas sako: *„Pasitikėk Viešpačiu ir daryk gera, tada gyvensi krašte ir būsi saugus.“* *(Psalmė 37, 3)* *„Pasitikėk Viešpačiu.“* Kiekvieną dieną būna sunkumų, rūpesčių, vargų. Susitikus pažįstamus, mums norisi išsipasakoti sunkumus ir bėdas. Mes tiek daug parodome nereikalingo nerimo ir būgštavimų, tiek daug rūpesčių išsipasakojame, jog kiti gali pagalvoti mus neturint gailestingo, mylinčio Išgelbėtojo, visada pasiruošusio mums padėti.

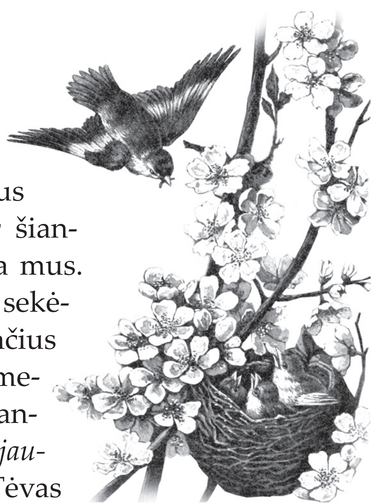
Kai kurie žmonės nuolat kažko bijo ir nerimauja. Kas dieną Dievas siunčia jiems savo meilės įrodymus, kas dieną jie naudojasi Jo apvaizdos dovanomis, bet nemato šių palaiminimų. Jie nuolat bijo nemalonumų ir galvoja apie juos. Jų mintys sukasi apie nežymius sunkumus, kurie juos taip apakina, kad jie nebemato ir tų dalykų, kurie nusipelno dėkingumo. Užuot išsipasakoję savo sunkumus Dievui – vieninteliam, galinčiam padėti – jie nuslepia juos nuo Jo, kadangi iškilę sunkumai ne priartina juos prie Dievo – vienintelio pagalbos šaltinio, bet atskiria nuo Jo, sukeldami nerimą ir sumaištį.

Ar esame teisūs, taip netikėdami? Kodėl mes tokie nedėkingi ir nepasitikintys? Jėzus yra mūsų Draugas. Visas Dangus nori mums gero. Neleiskime kasdienio gyvenimo sunkumams ir rūpesčiams jaudinti ir liūdinti mus. Jei ne – visada bus priežasčių, dėl kurių teks jaudintis ir susierzinti. Mes neturime pasiduoti rūpesčiams, kurie tik jaudina ir vargina mus, bet nepadeda atlaikyti išmėginimų.

Gal jums darbe iškilo sunkumų, perspektyvos atrodo vis blogesnės ir blogesnės, ir jūs bijote nuostolių. Nenusiminkite! Patikėkite visus rūpesčius Dievui, o patys likite ramūs ir linksmi. Melskite išminties, kad sugebėtumėte protingai sutvarkyti savo reikalus, išvengti nuostolių ir didelių nelaimių. Darykite visa, kas nuo jūsų priklauso, kad pasiektumėte visa, kas geriausia. Jėzus pažadėjo padėti, bet tik tada, jei patys stengsimės. Jei, pasitikėdami savo Padėjėju, padarėte viską, ką galėjote, galite drąsiai laukti pasekmių.

Dievas nenori, kad Jo žmones slėgtų rūpesčiai. Bet Viešpats ir neapgaudinėja mūsų. Jis nesako: „Nebijokite, jūsų kelyje nėra pavojų.“ Jis žino išbandymus ir pavojus, kurie mūsų laukia, ir tiesiai apie tai sako. Jis nesisiūlo paimti savo žmones iš nuodėmės ir blogio pasaulio, bet nurodo jiems saugią priebėgą. Jis meldėsi už savo mokinius: *„Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo.“ „Pasaulyje,* – sako Jis, – *jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“* (Jono 17, 15; 16, 33)

Kalno pamoksle Kristus mokė savo apaštalus būtinybės pasitikėti Dievu. Tai labai vertingos pamokos. Jos per amžius drąsina Dievo vaikus. Ir šiandien jos moko ir guodžia mus. Išgelbėtojas rodė savo sekėjams į paukščius, giedančius linksmas šlovinimo giesmeles ir niekuo nesirūpinančius, nes *„nei jie sėja, nei pjauna"*. Tačiau dangiškasis Tėvas viskuo juos aprūpina. Išgelbėtojas klausia: *„Argi jūs ne daug vertesni už juos?"* *(Mato 6, 26)* Didysis žmonių ir gyvūnų Aprūpintojas ištiesia savo ranką ir išlaiko visus savo kūrinius. Jis pastebi ir paukščius ore. Jis nededa maisto tiesiai jiems į snapelius, bet sudaro sąlygas patiems apsirūpinti. Jie turi rinkti grūdus, kuriuos Jis pabarstė. Jie turi susisukti lizdus. Jie turi maitinti jauniklius. Bet jie ir toliau gieda dirbdami, nes *„jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. [...] Argi jūs ne daug vertesni už juos?"* Ar jūs, tokie protingi, šlovinantys Jį savo siela, nesate vertingesni už paukščius ore? Nejaugi mūsų Kūrėjas, sukūręs mus pagal savo dieviškąjį atvaizdą, neaprūpins mūsų visa kuo, jeigu Juo pasitikėsime?

Jie turi maitinti jauniklius

Kristus rodė savo mokiniams gausybę lauko gėlių su jų kukliu grožiu, kuriuo dangiškasis Tėvas ap-

dovanojo jas, išreikšdamas savo meilę žmogui. Jėzus sako: *„Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos.“ (Mato 6, 28)* Šių gėlių natūralus grožis ir paprastumas viršija Saliamono didybę. Prabangiausi rūbai, sukurti žmogaus meistriškumo, negali prilygti Dievo sukurtų gėlių natūraliam grožiui. Jėzus klausia: *„Jeigu Dievas taip aprengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi Jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?“ (Mato 6, 30)* Jei Dievas, dangiškasis Dailininkas, taip nuspalvina paprastas gėles, nuvystančias per dieną, kiek daugiau Jis rūpinsis tais, kuriuos sukūrė pagal savo atvaizdą? Šiais pamokymais Kristus priekaištauja mažatikiams už jų nerimą, sumišimą ir abejones.

Viešpaties dukterys ir sūnūs bus laimingi, ramūs ir klusnūs. Juk Jėzus sako: *„Duodu jums savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“ „Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų Manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“ (Jono 14, 27; 15, 11)*

Tokia laimė, kurios ieškome tik sau, nejausdami pareigos kitiems, – nepastovi ir greitai praeina. Ji išnyksta, o sielą slegia vienatvė ir liūdesys. Tačiau tarnavimas Dievui teikia mums džiaugsmą ir pasitenkinimą. Krikščionis nepaliktas klaidžioti neaiškiais keliais. Jis nėra paliktas nereikalingiems sielvartams ir nusivylimams. Jei neturime malonumų šiame pasaulyje, vis dėlto galime būti linksmi, laukdami būsimojo gyvenimo.

Jau žemėje krikščionys gali džiaugtis, bendraudami su Kristumi. Jie gali jausti Jo meilę ir paguodą. Jie gali

būti drąsesni, jausdami Jį greta. Su kiekvienu žingsneliu gyvenime mes giliau pažįstame Jėzaus meilę ir artėjame prie Jo ir palaimintos Ramybės tėvynės. Todėl nepraraskime vilties, bet dar stipriau tikėkime. *„Iki šiol Viešpats mums padėjo"*, padės ir iki pabaigos. Prisiminkime, ką Viešpats yra padaręs, kad paguostų ir išgelbėtų mus iš griovėjo – šėtono – rankų. Aiškiai atminkime visas Dievo mums parodytas malones – ašaras, kurias Jis nušluostė, skausmą, kurį Jis numalšino, rūpesčius, kuriuos pašalino, baimę ir nerimą, kurį išsklaidė, norus, kuriuos patenkino, palaiminimus, kuriuos išliejo ant mūsų. Tai sustiprins mus, einančius likusiu keliu.

Mes negalime negalvoti apie sunkumus, laukiančius mūsų, bet, atsigręždami į praeitį ir žvelgdami į ateitį, galime pasakyti: *„Iki šiol Viešpats mums padėjo." „Būk saugus visas savo dienas!" (1 Samuelio 7, 12; Pakartoto Įstatymo 33, 25)* Išbandymai nebus didesni, nei mes galime ištverti. Tad dirbkime kiekvienas savo darbą, tikėdami, jog, kad ir kas atsitiktų, gausime tiek jėgų, kad atsilaikytume.

Netrukus bus atverti dangaus vartai Dievo vaikams įleisti. Kaip pati gražiausia muzika juos pasieks Šlovės Karaliaus balsas: *„Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!" (Mato 25, 34)*

Tada atpirktieji svetingai bus priimti į namus, kuriuos Jėzus jiems paruošė. Čia juos sups ne niekšai, melagiai, stabmeldžiai, nedorėliai ir netikintieji. Ne, jie bendraus su tais, kurie dieviškąja malone nugalėjo

šėtoną ir išsiugdė tobulus charakterius. Kristaus kraujas nuplovė visus jų nuodėmingus polinkius, visus trūkumus, kurie liūdina Dangų. Jiems bus suteiktas Jo šlovės spindesys, prieš kurį blanksta saulė. Jie turės Jėzaus charakterį ir dvasinį grožį, kuriam negalės prilygti išorinis žavesys. Prieš didįjį Dievo sostą jie stovės be kaltės, dalydamiesi teisėmis ir garbe su angelais.

Mąstydami apie tai, ką žmogus gali paveldėti, pagalvokime, *„kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“ (Mato 16, 26)* Jis gali nebūti turtingas, bet turėti dvasinių turtų ir vertybių, kurių negali suteikti pasaulis. Atpirktas ir apvalytas nuo nuodėmės žmogus, visomis jėgomis pasišventęs tarnauti Dievui, yra neįkainojama vertybė. Visas dangus, dalyvaujant Dievui ir šventiesiems angelams, džiaugiasi net viena atpirkta siela, giedodamas šventojo triumfo giesmes.

Visas dangus džiaugiasi
net viena atpirkta siela

Kaip reikia man Tavęs,
O Dieve, nuolatos!
Kas viltį man uždegs?
Kas Žemėje paguos?

Kaip tuščia be Tavęs!
Vis klystu ir klumpu.
Per kryžkeles Tu vesk,
Būk atrama, stulpu.

Kai prislegia našta,
Padėki nešti Tu.
Lyg paukštė vieniša
Aš be Tavęs liūstu.

Lyg lūžtanti šaka
Ant griūvančių krantų,
Toks aš, – o būk greta!
Ištiesk man ranką Tu.

Romualda Adomaitytė-Chabarina

Elena Vait (Ellen White), didžiąją gyvenimo dalį gyvenusi XIX amžiuje, dar iki šiol savo knygomis daro neįtikėtiną poveikį milijonams žmonių visame pasaulyje. Per savo gyvenimą ji parašė 40 knygų ir daugiau nei 5000 straipsnių įvairia tematika. Šiandien iš 50 000 rankraščių puslapių būtų galima sudaryti daugiau nei 100 knygų anglų kalba. Ji yra vienintelė Amerikos moteris rašytoja, kurios didžioji kūrinių dalis yra išversta į daugelį pasaulio kalbų. Ji rašė religine, ugdymo, bendravimo, evangelizacijos, vadybos, mitybos ir dar daugeliu kitų temų. Jos žmonių gyvenimą keičianti knyga *Kelias pas Kristų* yra išversta į daugiau nei 140 kalbų.

Lietuvių kalba turime šias Elenos Vait knygas:

- PATRIARCHAI IR PRANAŠAI
- DIDŽIOJI KOVA
- SU MEILE IŠ DANGAUS
- APAŠTALŲ DARBAI
- CD KELIAS PAS KRISTŲ
- UGDYMAS
- PASLĖPTI LOBIAI
- KRISTAUS KALNO PAMOKSLAS
- GYDYMO TARNYSTĖ

Elena Vait
KELIAS PAS KRISTŲ

Vertė Rima Ščerbinskienė
Redagavo Romualda Adomaitytė-Chabarina
Tekstą rinko ir korektūrą skaitė Danielius Oželis
Stilistas Alvydas Butkus
Viršelio dailininkė Daiva Šulgaitė

Tiražas 2000 egz.
Išleido Septintosios dienos adventistų bažnyčia,
Pašilės g. 122, 51302 Kaunas
Tel. 8 681 43016, el.paštas office@adventistai.lt
Spausdino PRINT GROUP Sp. z o.o.
ul. Ks. Witolda 7-9, 71-063 Szcecin, tel./faks. 91812-43-49
Kaina sutartinė